

SHARE

Lees ook van deze serie:

#1 FOLLOW – Het nogal ingewikkelde leven van **Mila**

#2 LIKE – De nogal ingewikkelde relatie van **Roos**

Gaby
Rasters

SHARE

FOLLOW ♥ LIKE

De nogal ingewikkelde
keuzes van **Hannah**

Deel 3

Z&K

ISBN 9789401907989
ISBN e-book 9789401907996
NUR 340

© 2016 Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagbeeld Stocksy.com / Simone Becchetti
Vormgeving binnenwerk Andries Mol, studio-mol.com

www.zomerenkeuning.nl
www.facebook.com/gabyrasters
www.followlikeshare.nl

Alle rechten voorbehouden

Lieve Leo, nu is het echt. Love you.

Laat haar niet gaan

Met tranen in haar ogen kijkt Mila naar haar dochter. ‘Dit is jouw dag!’

‘Mam, stop, mijn mascara loopt uit! Ik barst van de zenuwen. Heb zin om de benen te nemen.’

‘Doe niet zo raar. Je hebt maanden naar deze dag uitgekeken. Kijk hem eens, die aanstaande van je. Die blik in zijn ogen is onbetaalbaar.’

‘Ja hè. Volgens mij is hij onder de indruk van mijn jurk.’

‘Nee, schat, hij is onder de indruk van jou. En zo hoort dat. Hij mag zijn handen dichtknijpen met een vrouw als jij.’

Lucien komt naast Laurie staan en steekt zijn arm door de hare. ‘Zullen we?’

Mila knikt naar Lucien. ‘Neem haar maar mee.’

Ze kijkt toe hoe Laurie aan de arm van haar vader door de tuin schrijdt naar het altaar. De sfeer in de tuin, waar rozen en lavendel welig tieren, is prachtig. Het is al die dagen van hard werken meer dan waard geweest.

Ze moest slikken toen Lucien vanmorgen de oprit op kwam rijden. Hoelang was het geleden dat ze hem gezien had? Hij had haar omhelsd en gezegd dat ze er mooi uitzag. Dat deed haar veel, zowel plezier als een vreemd soort verdriet.

Vandaag was toch al zo'n emotionele dag. Dat Laurie de verjaardag van Liam uitkoos als trouwdatum, raakte Mila diep. 'Zo zijn we toch een beetje samen,' zei ze toen ze de datum bekendmaakte.

Mila raakt de ketting om haar nek aan. Zal het verdriet ooit minder worden?

'Mam, niet staan dromen nu. Laurie staat bij het altaar.' Lucas knijpt in haar bovenarm. Samen lopen ze naar de stoelenrij vooraan en Mila gaat naast Lucien zitten. Ze kijkt naar haar ringvinger, die bloot aanvoelt nu. Lucien lijkt haar gedachten te kunnen raden en pakt haar hand. 'Dit is ook jouw dag, Mila. Geniet. Kijk hoe mooi ze is.'

Tranen stromen over haar wangen als ze Laurie de bekende woorden hoort uitspreken. 'Ja, ik wil.' De overtuiging waarmee ook Robert uitspreekt dat hij voor eeuwig met Laurie wil samen zijn, is voor Mila heerlijk om te horen.

'Lieve allemaal. Wanneer je dochter je vraagt om haar weg te geven aan de man die je taak gaat overnemen, doet dat wat met je. Wanneer ze je vervolgens ook nog vraagt om na de plechtigheid de aanwezigen toe te spreken, is het hek van de dam. Zeker wanneer je hoort waarom ze dat vraagt...'

Mila kijkt verbaasd naar Lucien, die op het podium is gaan staan. Hij staat daar zo krachtig en tegelijkertijd zo kwetsbaar.

'Ze vroeg of ik haar en Robert tips wilde meegeven voor een gelukkig huwelijk. "Pap," zei ze, "je weet in ieder geval hoe het niet moet. Dat is al een grote stap op weg naar hoe het dan wél moet." En daar heeft ze gelijk in. Wat had ik hier graag gezeten als getrouwde man naast de mooie moeder van Laurie.' Lucien kijkt Mila recht in haar ogen. Mila schuift onrustig heen en weer. Wat is hij van plan?

'Deze speech is dus vooral voor jou, Robert.'

Laurie pakt de hand van haar kersverse man vast en hij

geeft een tedere kus op haar kruin. Mila sluit haar ogen en laat Luciens woorden binnenkomen.

‘Naast jou staat een vrouw die niet alleen vanbuiten mooi is, maar ook vanbinnen. Een vrouw die weet wat ze wil. Maar wat ze wil kan van dag tot dag verschillen. Probeer haar niet te begrijpen; steun haar. Als ze een rozentuin wil aanleggen in een woestijn, help haar. Als ze zegt dat ze het allemaal alleen kan, glimlach en zeg dat je dat weet, maar haar toch graag helpt. En doe dat dan ook. Pak die kruiwagen op en plant die rozen. Samen kun je ze laten bloeien.’ Lucien pauzeert even. Mila ziet dat zijn hand trilt wanneer hij een slokje water neemt. Ze heeft kippenvel gekregen van zijn woorden. De tranen stromen over haar wangen.

Lucien schraapt zijn keel en gaat verder. ‘Als ze eindeloos met haar vriendinnen zit te kakelen, geniet ervan. Dat is haar uitlaatklep. Vertrouw erop dat ze niet over je klaagt, maar juist je leuke kanten bespreekt. Breng haar en haar vriendinnen een glas wijn en gun haar die momenten. Koester haar, vertroetel haar, hou van haar. Praat met haar. Over de dagelijkse dingen, over de secretaresse op je werk die af en toe met je flirt, over je dromen en je angsten. En Robert, vergeet nooit waarom je nu hier staat. Vergeet nooit waarom je bent gevallen op dat mooie, lachende meisje vol met dromen en wilde plannen. Herinner je dit moment op de dagen dat je je ergert aan haar onrealistische plannen. Die eigenzinnigheid is de reden waarom je nu hier met haar staat. Herinner je dan mijn woorden: laat haar niet gaan. Overigens, Robert, als ze begint te zeuren over een paard, dan mag je gewoon nee zeggen.’

De gasten in de tuin lachen. De spanning is gebroken. Iedereen kan weer ademhalen.

Laurie vliegt haar vader om zijn nek en fluistert iets in zijn oor. Lucien tilt haar van de grond en kust haar op de wang.

Dan laat hij haar los en geeft Robert een klap op de schouder. ‘Succes, kerel. Ik ben bang dat het paard er alsnog komt, ook al zeg jij nee.’

Mila staat op van haar stoel. Haar benen trillen. Ze loopt op Laurie af en neemt haar dochter in haar armen. ‘Dit is vanaf vandaag ook de mooiste dag in mijn leven...’

Lucien veegt de tranen uit haar gezicht. ‘We praten later, oké?’

Mila knikt. Ze loopt weg en neemt de felicitaties van familie en vrienden in ontvangst. Wie is die man die haar nu zo aan het wankelen heeft gemaakt? Hij lijkt op de verste verte niet op de man van wie ze scheidde. Damn, hij lijkt op de man met wie ze nog veel langer geleden trouwde.

Ze voelt dat er een arm op de hare gelegd wordt en kijkt opzij. Alina!

‘Dat was indrukwekkend.’

Mila weet meteen waar ze op doelt. ‘Ik heb champagne nodig.’

Alina giechelt. ‘Ik heb al een glas voor je meegebracht. Hier.’

Mila neemt een enorme slok. ‘Denk je dat we over dertig jaar nog steeds zo met elkaar giechelen, Alina? Of lopen we dan mopperend achter een rollator? De tijd begint ons in te halen, zit ons op de hielen.’

‘Ho, wacht even, hier met dat glas, dat is niet de uitwerking die het zou moeten hebben. Mens, waar heb jij het over? Je bent in de bloei van je leven! Vijftig is het nieuwe twintig.’ Alina trekt een serieuze blik. De nieuwe bril op haar neus staat haar goed, maar Mila kan de gedachte niet wegdrukken dat het wel een teken is van ouderdom.

‘Ik ben de vijftig al gepasseerd, hè,’ zegt Mila. ‘Maar goed, je hebt gelijk, weg met die doemdenkerij. De wereld ligt aan mijn voeten en mijn ex is herboren.’

‘Zo mag ik het horen.’ Alina buigt zich voorover, stopt een

lok van Mila's haar achter haar oor en vervolgt dan op fluistertoon: 'Heb jij nog iets van Sebastiaan gehoord?'

Mila zet een stap naar achteren, slaat haar armen over elkaar en wrijft de rillingen van haar lijf. 'Nee, dat is voorbij.'

'Weet Lucien dat ook?'

'Lucien weet weinig van mij of over mij. Net zo goed als ik niet weet wat er gaande is in zijn leven. We hebben heel wat bij te praten. Of niet. Oude koeien moet je niet altijd uit de sloot halen.'

'Kijk eens naar hem. Dat is geen oude koe, dat is een briesende stier.' Alina wijst in de verte, waar Lucien het middelpunt van de belangstelling is. 'Misschien moet je hem terugeisen.'

Terugeisen. Mila trekt haar wenkbrauwen op. Ze heeft weinig te eisen. Chris is dood. Lucien en zij hebben hun belofte aan elkaar niet kunnen waarmaken. En Sebastiaan...

Ze sluit haar ogen. Niet aan denken. 'Geen mannen nu, Alina. Ik moet Laurie haar huwelijkscadeau nog geven.'

Ze laat Alina met de champagneglazen achter. Nuchter blijven is vandaag het verstandigste wat ze kan doen.

'Laurie, je geeft bijna licht, zo straal je.'

'Geniet jij ook een beetje, mam?'

'Enorm. Echt. Ik denk dat er snel een tweede bruiloft aan zit te komen, denk je niet?' Mila knikt naar Lucas die zijn meisje in zijn armen houdt. Julia heeft hem achter zijn boeken vandaan getrokken en samen maken ze hun eigen sprookje.

Laurie grinnikt. 'Wie had dat ooit kunnen denken, mijn broertje...'

'Ik had niet anders verwacht. Het duurt vast niet lang meer of ik ben oma. Wat voel ik me oud. Oud maar gelukkig!'

'Nou, dat moet Lucas dan maar regelen, hè.' Laurie voelt zich ongemakkelijk bij dit onderwerp, dat is duidelijk.

'Laurie, loop je mee? Ik heb iets voor je.'

‘Nog meer cadeaus?’ Laurie tilt haar jurk iets omhoog en loopt achter haar moeder aan. Ze wuift naar Robert dat ze er zo aankomt. Mila gaat op de schommelbank achter in de tuin zitten en wacht tot Laurie naast haar plaatsneemt. Zachtjes wiegt ze heen en weer.

‘Nou, mam, wat is er?’ Laurie is naast haar komen zitten, haar jurk strak om zich heen geslagen. ‘Ik schop wel mijn schoenen uit, want ze knellen. Aah, heerlijk...’

‘Je weet dat je ze dadelijk niet meer aan krijgt, hè?’ Geamuseerd kijkt ze naar haar dochter, die twee voeten vooruitgestoken heeft. Haar teennagels met de Franse slag gelakt, dat is Laurie ten voeten uit.

‘Ik gun ze gewoon wat frisse lucht nu.’

‘Vroeger rook ik altijd aan die kleine stinkvoetjes van je. Je kirde het uit van plezier. En nu zit je hier, getrouwd en wel...’

‘Mam, schei uit! Mijn mascara, weet je nog?’

‘Ja, je mascara. Moet je trouwens vaker doen, staat je goed, zo’n make-upje. Maar goed, daarom zitten we hier niet. Ik heb iets voor je.’ Uit haar tasje haalt Mila een envelop. ‘Kun jij je nog herinneren dat je me vlak voor je vertrek naar Utrecht vroeg hoe je kon weten wie de ware voor je was?’

‘Ja, dat weet ik nog. Je antwoord was niet helemaal duidelijk. Volgens mij kwam papa toen ook net de keuken in.’

‘Klopt. Ik heb er heel wat jaren over gedaan om een antwoord op je vraag te kunnen geven. Maar hier is het dan eindelijk. Lees het een keer. Op je gemak.’ Mila staat op en geeft een kus op Lauries wang. Snel loopt ze weg. De emoties worden haar te veel. Haar ware liefde...

Ze haalt nog een glas wijn. In het midden van de tuin blijft ze staan en kijkt om zich heen. Lachende, vrolijke mensen. Ieder met een eigen verhaal. Uit haar tas pakt ze haar telefoon en maakt een foto. Ze opent Facebook en typt een statusupdate.

Mila van den Elzen

2 seconden geleden

Geluk is te kunnen overzien wat geluk is. Nu. Op dit moment stroom ik over van geluk. Ik koester mijn verleden en kijk uit naar de toekomst. Met beiden benen in het NU!

Leuk

Reactie

Delen

Ze knipt nog een foto van haar voeten in haar gekleurde pumps en zet deze erbij. Misschien had ze haar gebloemde laarzen aan moeten trekken. Wat heeft ze staan ploeteren, hier in de tuin, om haar olijfgaard aangelegd te krijgen. Haar droom van dat moment kwam uit: een bed & breakfast. Haar hele idee van toen was vooral een vlucht uit de eenzaamheid, de heimwee naar huis. En nu? Nu is ze gescheiden. Ze had jaren geleden de boel kunnen inpakken en terug kunnen gaan naar Nederland. Maar dat heeft ze niet gedaan. Dit is nu haar thuis. Hoe vreemd ook. Juist omdat haar beide kinderen in Nederland wonen. Ze had nooit kunnen bedenken dat ze een leven zonder haar kinderen zou kunnen opbouwen. Loslaten, zoals het hele leven is.

Mila pakt een nieuw glas champagne en neemt een slok. Het woord 'ambetant' schiet door haar hoofd. Een flauwe glimlach verschijnt op haar gezicht. Begon het daar jaren geleden niet allemaal mee? Het woord dat Chris voor haar op een bierviltje had gekrabbeld. De herinnering aan Chris had haar ertoe aangezet hem via het internet op te sporen. Met alle gevolgen van dien.

Ze loopt naar het huis en met grote stappen loopt ze de trap op naar haar slaapkamer. Uit haar kledingkast pakt ze een

grote doos. Ze neemt de deksel eraf en gaat op de grond naast haar bed zitten. Haar hele leven in een doos vol herinneringen. Ze pakt zonder te kijken, op de tast, het bierviltje eruit, en wrijft met haar vingers over de letters. *Ambetant*. Het was een van de kleine plagerijtjes. Die ene kus die ze met hem had uitgewisseld, was in haar hoofd groter en mooier geworden dan hij in werkelijkheid misschien wel was. Maar ja, ze had hem tijdens haar huwelijk wel opgezocht en ze hadden het spel samen verder gespeeld. De vraag of hij haar ware liefde was, heeft ze nooit kunnen beantwoorden. En dan die andere man in haar leven. Ze sluit haar ogen. Hij had zulke mooie verhalen. Toen het echt op was tussen Lucien en haar, toen ze echt niet meer verder konden, wilde ze hem opzoeken. Ze kwam van een koude kermis thuis. Misschien is dat haar verdiende loon, *bad karma*. Zij heeft de beloftes die ze Lucien gemaakt had aan het altaar tenslotte ook niet ingelost.

‘Mam! Waar zit je?’

‘Ik kom eraan, ik was me even aan het opfrissen.’ Snel staat Mila op, het bierviltje stopt ze terug in de doos. Deksel erop en weer de kast in. Ze trekt haar jurk recht en werpt een blik in de spiegel. Ze hoopt dat ze er nog steeds feestelijk uitziet.

‘Je ziet er prima uit, mam.’ Laurie is de kamer binnengekomen.

‘Dank je. Maar wat doe jij hier? Jij moet beneden de prinses van het feest zijn.’ Mila ziet dat Laurie de brief in haar handen houdt.

‘Ik wilde even ontsnappen aan de kirrende tantes en mokkende bruidsmisjes. Weet je wat het is, mam? Ik zal deze brief vast nog vaak lezen, maar ik wil dat jij ’m voorleest. Zodat ik bij elke zin jouw stem kan horen.’

‘Zeg, je doet net alsof ik doodga. En dat is niet zo. De brief is een soort naslagwerk, meer niet.’

‘Weet ik.’

Laurie gaat op het bed zitten en laat zich achterovervallen. Haar schoenen zijn achtergebleven in de tuin, zo te zien.

Mila glimlacht en gaat naast haar dochter op bed liggen.

‘Lieve Laurie,’ leest ze voor. *‘Vandaag is jouw dag. Je zult stralen en de mooiste zijn. En wat zal ik me trots voelen. Misschien ook wel een beetje eenzaam. In gedachten verzonken, denkend aan mijn eigen huwelijk. Ik schrijf je deze brief omdat je me ooit vroeg of ik je kon vertellen hoe je kon weten wie of wat ware liefde is. Die vraag heb ik voor je geprobeerd te beantwoorden. Ook voor mezelf trouwens. Ik zal erbij zeggen dat je deze brief een keer op je gemak moet lezen, maar jou kennende zullen de woorden “een keer” en “op je gemak” je niks zeggen. Misschien zit je nu wel op de wc, een minuut nadat ik je de envelop heb gegeven, om zo snel mogelijk achter het geheim van de liefde te komen. En weet je, het ontroert me dat je denkt dat ik dat geheim ken. Ik herinner me de dag waarop je vroeg of je Chris mocht bezoeken. Ik weet niet eens of je dat gedaan hebt.’* Mila pauzeert even. ‘Heb je dat eigenlijk gedaan?’

‘Ja, ik ben geweest. Niet lang nadat jij en papa uit elkaar zijn gegaan. Ik wilde weten wie die man was van wie je zo veel gehouden hebt, voor wie je weg bent gegaan van papa. Bij zijn graf heb ik enorm gehuild. Om jou. Om papa. En misschien ook wel om Chris. Die tekst van zijn kinderen...’

‘Ik ben niet weggegaan voor Chris. Dat weet je toch?’

Laurie knikt. ‘Misschien niet voor hem, maar wel op een bepaalde manier door hem.’

Mila pakt de brief weer op en begint weer te lezen. Met haar andere hand wrijft ze over Lauries bovenarm. *‘Elk jaar schrijf ik Chris een brief. Geen idee waarom. Als een soort dagboek, denk ik. Om te kijken waar ik zelf sta in dit leven. De momenten waarop ik gedacht heb dat ik gefaald heb als moeder, als vrouw*

van je vader, waren zo talrijk. Ik ben gestopt met houden van iemand met wie ik oud had willen worden. Het leven zit soms raar in elkaar. Je kunt je van alles voornemen, je kunt plannen maken wat je wilt, maar uiteindelijk ontdek je dat het leven niet te plannen valt. Ja, je kunt keuzes maken en daarin ben je vrij. Maar hoe weet je of Robert de ware voor je is? Dat is jouw vraag, die jij op dit moment niet eens kunt beantwoorden. Of wil je weten waarom papa en ik niet meer getrouwd zijn? Jezelf behoeden voor de fouten die ik heb gemaakt? Het stomme is, ik zie het niet meer als fouten. Ze horen bij mij. Ze horen bij mijn leven. Ik zou ze waarschijnlijk weer maken. Het feit dat ik mensen pijn heb gedaan – je vader – had ik liever anders gezien. En ik zou er goud voor gegeven hebben om samen met hem getrouwd en wel op jouw bruiloft te zijn. Maar een ring om je vinger betekent niet dat je getrouwd bent. Je moet het voelen. Wij voelden dat alle twee al heel lang niet meer. We hebben geprobeerd dat gevoel terug te vinden, maar dat is niet gelukt. Hebben we niet hard genoeg gevochten? Ook zo'n vraag die ik me heel vaak heb gesteld. De afstand was te groot geworden en we verloren het doel uit ogen: elkaar gelukkig maken. Op een bepaald moment kozen we opnieuw. Niet voor elkaar, maar voor onszelf. Dat lijkt egoïstisch misschien of laf, maar we gunden elkaar een eigen leven. Een nieuw leven. Zonder eenzaamheid. Want hoewel we samen waren, hoewel we naast elkaar in bed lagen, voelde het bed leeg. Dat, lieve Laurie, gun je niemand.'

'Was het werkelijk zo'n hel, mama?' Lauries ogen staan vol tranen.

Mila sluit haar ogen en haalt diep adem. 'Begrijp me niet verkeerd. Het laatste wat ik wil is je vader, of ons huwelijk, afdoen als vreselijk. Misschien wil ik je alleen maar meegeven dat van elkaar houden, blijven houden, heel hard werken is. Die speech van je vader... O, Laurie, toen ik hem hoorde vertellen,

daar zo zag staan, het was net een mokerslag. Heb ik me toen niet gewoon aangesteld, was het allemaal zo erg toen we getrouwd waren? Was het gewoon zoals het hoorde en stelde ik onredelijke eisen? Wat ik geleerd heb is dat niet de liefde pijn doet, maar de verwachtingen die je van elkaar hebt. De teleurstellingen die eruit voortkomen.’

‘Zeg je nu dat ik niet te veel van Robert moet of mag verwachten?’

‘Jawel, juist wel, maar je moet die verwachtingen ook uitspreken. Je mag er niet van uitgaan dat hij weet wat jij wilt of voelt. Zorg dat je al die dingen in je hoofd en in je hart uitspreekt. Hardop. Niet één keer, maar meerdere keren. Wees een zeur, als het moet.’

‘Wat zou jij hebben gezegd als niet hij, maar jij de speech had gegeven?’ Laurie kijkt haar moeder indringend aan.

Mila pakt haar dochters hand vast en bekijkt de trouwring. ‘Moeilijke vraag, maar wel terecht. Het laten mislukken van een huwelijk doe je samen, net zoals het laten slagen ervan. Ik zou hetzelfde gezegd hebben als je vader. Denk ik. Al was zijn verhaal wel heel erg gericht op het tegemoetkomen van de ander. Voor mij is geven en nemen belangrijk. En die stip op de horizon samen vast blijven houden.’

‘Wat was jouw stip op die horizon dan?’

‘Samen oud worden, Laurie. Niks meer en niks minder. Je mag een keer links afslaan en de ander rechts, zolang je maar op dezelfde plek uitkomt.’

‘Ik ga die stip van je lenen, mam.’

‘Vergeet niet dat er ook kleine stipjes aan de horizon zijn. Kleinkinderen...’

Laurie knijpt in Mila’s elleboog. ‘Af en toe ben jij ook een draak.’

‘De rest van de brief moet je later maar lezen. Dit gesprek

was misschien wel waardevoller dan mijn gezwets op papier. Hup, dame, je voeten hebben genoeg vrijheid gehad. Robert vraagt zich vast af waar je bent.'

'Dat is een goed teken, toch? Laat hem maar naar me smachten.'

'Ja. Smachten is goed.' Mila helpt Laurie overeind komen en trekt haar jurk goed. 'Zo goed als nieuw weer, jij.'

Laurie loopt de slaapkamer uit. Mila herhaalt in haar hoofd de woorden die ze daarnet uitsprak. *Smachten is goed*. Wat zou zij graag weer naar iemand verlangen. Zou ze nog durven? Ze steekt haar tong uit naar haar spiegelbeeld. Dan draait ze zich resoluut om en loopt naar beneden. Als gastvrouw mag ze haar handjes weer eens laten wapperen. Vanuit het keukenraam ziet ze dat Lucien de boel onder controle heeft. Alina steekt in de verte haar duim naar Mila omhoog.

Een paar tellen blijft ze in de deuropening staan. Het plaatje ziet er zo perfect uit: een stralende bruid, een zoon die zijn arm om zijn geliefde heen heeft geslagen en haar iets toefluistert. Lachende mensen. En Lucien. Mila wrijft over haar bovenarmen. Dit is het leven. Goed zo. Voor nu.

Ze neemt een hap adem en stapt naar buiten. Van het aanrecht heeft ze een schaal hapjes meegenomen. Rustig nu.

Het is Lucien die de schaal van haar overneemt. 'Gaat het wel met je? Je bleef zo lang weg.'

'Ja, moeder-dochtermomentje gehad.' Aandachtig neemt ze hem op. Zijn ogen stralen. Een pijnscheut treft haar in haar zij. Deze man is helemaal opgebloeid. Zou ze hem zo veel leven ontnomen hebben tijdens hun huwelijk? Was ze te veel met zichzelf bezig? Heeft ze alleen haar kant van het verhaal gezien? Ja, ze voelde zich leeg vanbinnen, maar hij ook.

Lucien zet de schaal op de lange tafel in het midden van de tuin. 'Kom, we gaan zitten, dan kunnen we praten.' Hij duwt

haar met lichte dwang naar de zijkant van de tuin. De schommelbank.

Een tinteling gaat door haar lijf. Ze heeft deze man zo lang niet gezien. Hij heeft haar al die tijd werkelijk koud gelaten. Ze hebben contact gehad, sporadisch, over de kinderen. Over de zakelijke kant van de scheiding. Als vrienden uit elkaar, dat hield in zonder ruzie. In de latere contacten waren ze vreemden voor elkaar. Een bevestiging dat de keuze om uit elkaar te gaan de goede was.

Voorzichtig gaat Mila op de bank zitten. Ze voelt zich breekbaar. Vanuit haar ooghoeken kijkt ze Lucien aan. Hij is naast haar komen zitten. Zijn lange benen wiegen de bank zachtjes op en neer. Déjà vu.

Hij lijkt haar geamuseerd aan te kijken.

‘Wat?’ vraagt ze.

Om zijn lippen speelt een geheimzinnige glimlach. ‘Niks, gewoon een binnenpretje.’

Zwijgend zitten ze dan naast elkaar. Het feest speelt zich in flarden voor Mila’s ogen af. De kleuren en muziek vermengen zich in een enorme brij. Ze wrijft over haar slapen.

‘Heb je nog steeds last van hoofdpijnen?’ Lucien raakt haar zachtjes aan.

‘Het valt mee.’ Ze zou een moord doen voor een pijnstillertje nu. De laatste jaren is niet haar maag haar zwakke plek, maar haar hoofd. Ze sluit haar ogen, kort, in een poging de hoofdpijn naar achteren te drukken. ‘Vertel, hoe gaat het met je?’ Voor het eerst vandaag durft ze Lucien aan te kijken, recht in zijn ogen. Hij wendt zijn blik niet af.

‘Het gaat ontzettend goed met me.’

Ja, dat ziet ze.

Een paar tranen rollen plots over Mila’s wangen. ‘Het spijt me zo, Lucien. Ik heb ons leven tot een hel gemaakt, toen. Of niet?’

‘Hoe kom je daar nu bij?’

‘Omdat je nu zo anders bent. Zo licht. Zo gelukkig. Bevrijd.’

‘Ja, ik voel me bevrijd. En ik ben jou juist dankbaar. Jij bent een onderdeel van die bevrijding.’

‘Omdat je van me af bent?’ Ze bijt op haar lip.

‘Niet doen. Zo zit je niet in elkaar, jezelf naar beneden praten. Jij hebt mijn ogen geopend. Mila, ik ben door een hel gegaan, na onze scheiding. Dieper dan diep. Maar soms is dat nodig om herboren te worden. Wakker te worden.’

‘Heeft die Stefanie je wakker gemaakt?’ Ze kan een jaloerse sneer niet onderdrukken.

‘Ook dit past niet bij je. Dit heb je niet nodig. Stefanie en ik zijn nooit verder gekomen dan een goede vriendschap. Jij zult haar ook aardig vinden. Nee, ik heb mezelf teruggevonden. Een soort rust. En ik denk dat de band met Laurie me geholpen heeft om die weg terug te vinden. Het was een goede keuze om naar Nederland terug te gaan en te investeren in wat ik zo heb laten verslonzen: mijn kinderen.’

Bij Mila komt een gevoel van diepe eenzaamheid naar boven. ‘Waarom is er zo veel hartzeer voor nodig geweest om te beseffen dat we zo fout bezig waren?’

‘Nee, we waren niet fout bezig, we waren de weg kwijt. De grip verloren op de liefde die er ooit was. Liam...’ Lucien hapert.

Mila houdt haar adem in, kijkt hem aan en spoort hem met een zachte glimlach aan om verder te gaan. Ze kijkt snel naar de gasten in de tuin. Het feest gaat door. Ook zonder haar.

‘Ons kind verliezen, Mila, ons kind, niet dat van jou of dat van mij, maar van ons samen, is iets wat we te veel op onze eigen manieren verwerkt hebben, sterker nog, heel lang níét verwerkt hebben. Dat doet wat met je. Als moeder. Als vader. Ik heb mijn gezin niet kunnen beschermen. Ik voelde dat ik gefaald had, in alles. Ik heb me op mijn werk gestort. Een houvast.

Geen ogen die me aankeken vol verdriet en misschien verwijten. Nee, Mila, ik weet dat je me niks verweten hebt. Tenminste, daar ga ik van uit.'

Haar handen omklemmen het hout van de schommelbankleuning. Heeft ze hem inderdaad niks verweten? Ze kan alleen maar knikken. Ze pakt haar hangertje vast en drukt er een kus op. Haar Liam.

Lucien pakt haar handen vast en wrijft met zijn duim over het steentje. 'Ik zou ook willen dat hij nu bij ons was.'

Mila merkt dat ze haar tranen niet meer tegen kan en wil houden.

'Huil maar.' Lucien kijkt haar aan. 'Je mag huilen.'

Je kunt beter eendjes redden

Lucien sluit de deur van de hotelkamer waar hij vannacht heeft geslapen. Mila bood aan dat hij bij haar kon blijven overnachten, in de gîte. Dat heeft hij vriendelijk afgeslagen. Ook voor hem kwamen er herinneringen terug. Mooie, maar vooral ook pijnlijke. Het raakte haar, dat zag hij. Maar hij kent haar goed genoeg om te weten dat ze zich zou vastklampen aan het verleden en dus ook aan hem. Dat deed ze toen ze samen waren ook aan Chris, haar oude liefde. Mila is een vrouw die aandacht nodig heeft. Al doet het hem goed om te zien dat ze zo veel sterker geworden is. Zelfstandiger. De buitenwereld denkt altijd dat Mila de rots is waar iedereen op kan bouwen. Hij weet wel beter. Achter haar glimlach zit vaak onzekerheid. Zichzelf wegcijferen, daar is ze goed in, maar een stemmetje in haar hoofd vraagt altijd om een tegenprestatie. Een tegenprestatie die hij niet genoeg geleverd heeft toen ze getrouwd waren.

Nee, opnieuw beginnen betekende voor hem ook echt opnieuw beginnen. Loslaten wat er was. Gisteren was een prachtige dag. Zijn meisje te zien stralen in haar trouwjurk. Het gesprek met Mila...

Vandaag blijft hij nog hier en dan rijdt hij samen met Lucas en Julia terug naar Nederland. Knap van Mila dat ze haar leven

hier verder vorm heeft gegeven. Loskomen van de kinderen, hij heeft betwijfeld of ze dat ooit zou kunnen. Het heeft haar band met de kinderen sterker gemaakt. De vraag is natuurlijk of ze op afstand zal kunnen blijven als er kleinkinderen komen. Dat is toch altijd haar grootste droom geweest. Een glimlach speelt om zijn lippen. Ze begon al over kleinkinderen toen Laurie en Robert een maand verkering hadden.

Op zijn gemak loopt Lucien de trappen van het hotelletje af naar beneden. Het ontbijt slaat hij hier over. Mila heeft hem vanmorgen vroeg al een bericht gestuurd met de vraag of hij zijn eitjes nog steeds het liefst hardgekookt eet. Ze weet het aantal minuten zelfs nog.

Ook hij was vroeg wakker, ondanks het feit dat het gisteravond erg laat is geworden. Het afscheid van Laurie was intens. Als het goed is, zit ze nu in het vliegtuig op weg naar Zuid-Afrika. Een huwelijksreis tussen de wilde olifanten. Echt iets voor haar. Die Robert is maar een mazzelkont: met Laurie is het leven in elk geval nooit saai.

De deur van het hotel kraakt als Lucien hem openduwft. De ochtendzon schijnt fel in zijn ogen. Hij zet zijn zonnebril op en loopt op zijn gemak het straatje in. Hij maakt een foto van het kronkelige zijstraatje en stuurt hem naar Mila. Dan weet ze dat hij onderweg is. Raar dat dit nu zo makkelijk gaat. Vroeger voelde het als een soort last om haar op de hoogte te houden van zijn reilen en zeilen. Nu doet hij het uit vrije wil.

Hij krijgt een smiley terug. Haar kennende rent ze nu als een gek door de keuken.

Ze vroeg hem gisteren naar Stefanie. Natuurlijk is ze nieuwsgierig naar zijn liefdesleven. Over het hare is ze niet erg duidelijk geweest. Misschien ook beter. Bij een nieuwe start moet je het verleden niet mee willen nemen.

Hij tikt een berichtje naar Marlou. Zijn nieuwe start. Heeft

Mila het recht om dit te weten? Of beter gezegd, moet hij zijn ex vertellen over Marlou omdat zij het simpelweg verdient dat de wereld weet dat ze bestaat? Lucas heeft haar al eens ontmoet, maar toen waren Marlou en hij nog in de vriendenfase. Leuke vrouw, zei Lucas, maar wel erg vrijgevochten – niks voor jou, pap.

God, wat mist hij haar nu. Hij drukt op haar naam en belt. ‘Met Marlou. Laat even een berichtje achter. Of nee, stuur me een bos bloemen.’

Haar voicemail. Hij had het kunnen weten. Waarschijnlijk is ze haar oplader kwijt. Was Mila een social media-junkie, Marlou heeft er helemaal niks mee. Dat ze een telefoon heeft, is al bijzonder. Beide benen op de grond en volop in het leven, dat is Marlou. Zeggen wat je denkt en doen wat je zegt. Marlou, de vrouw die uren in de regen loopt, niet omdat het moet, maar omdat ze het fijn vindt. Een vrouw zonder gedoe. Maar ondanks haar stoere houding heeft ze ook haar zwakheden, en dat maakt haar mooi. Haar onzekerheid soms.

Lucien surft naar een bloemensite en kiest een boeket uit. Op het kaartje laat hij een tekst zetten:

Aan de opdracht van je voicemail voldaan. Hoop je snel weer te zien. Lucien.

Dan zoekt hij nog een boeket uit. Sierlijke rozen met lavendel erdoorheen gestoken.

Voor de liefste moeder van de wereld. Trots op onze kinderen.
Bedankt voor een heel stuk leven samen.

Hij begint weekhartig te worden, een watje. Maar Mila zal het gebaar zeker waarderen. Recht uit zijn hart. Hij weet ook dat ze

in haar achterhoofd een stemmetje zal horen: waarom heeft hij dat vroeger nooit gedaan? Tja, waarom niet?

De wandeling naar zijn oude huis duurt niet lang. Op de op-rit wandelt Herrie traag op hem af. De jaren zijn voorbijgevlogen. Hij kan het zich nog goed herinneren, de dag dat Lucas en Mila de pup in huis haalden. Het heeft niet geholpen. Ze zijn niet dichterbij elkaar gekomen.

Van een afstandje slaat hij Mila gade. Ze staat in de keuken. Ze is nog steeds mooi.

Hij aait Herrie over zijn kop en loopt dan naar het huis. Aanbellen voelt gek, dus probeert hij Mila's aandacht te trekken door te zwaaien. Ze merkt het op, zwaait terug, gebaart dat ze naar de deur komt. Daar begroet ze hem met een kus op de wang. Ook dat voelt gek.

'Lucas en Julia slapen nog. Zullen wij vast ontbijten of wil je wachten?' Mila kijkt hem vragend aan. Haar ogen lijken rood-omrand. Moet hij ernaar vragen?

'En mijn perfect gekookte ei koud laten worden? Dacht het niet.'

Het valt hem op dat ze hem een beetje vooruitsnelt, de kamer in. Zou ze zich ongemakkelijk voelen?

'Weet je, Mila, als jij nu eens gaat zitten. Op je gemak. Dan doe ik het.' Hij pakt Mila bij de arm en drukt haar op de stoel. Ze laat het toe. Hij hoeft ook niet meer te doen dan de koffie inschenken en de schaal met brood op tafel zetten. De rest is al gedaan.

'Hoe gaat het met je?' vraagt hij.

Hij ziet haar lip trillen, maar ze herstelt zich. 'Goed, Lucien. Echt goed. Ik heb mijn draai gevonden. Hier. En na onze scheiding.'

'Fijn om te horen. Je hebt echt iets opgebouwd hier. Had niet gedacht dat je zou blijven. Dat je de kinderen los zou kunnen laten.'

‘Ik moest wel. Ze zouden gestikt zijn anders.’ Haar uitleg is simpel en rechtdoorzee.

‘Je bent te steng voor jezelf.’

‘Denk je dat? Ik noem het zelfinzicht, en dat komt met de jaren.’

‘Eet een broodje. Ze zijn nu nog warm.’

Ze lacht. ‘Ga je vandaag weer naar huis?’

‘Ja, dat was mijn plan.’

‘Lucas blijft nog een paar dagen. Hij wil met Julia naar Nice.’

‘O.’ Even voelt het als een uitnodiging, zou ze dat zo bedoelen? Praten, Lucien! Zeggen wat je denkt.

‘Is je eitje lekker?’

‘Heerlijk. Je wist het nog. Maar zou je het een goed idee vinden als ik dan ook nog even blijf?’

Hij probeert Mila te peilen. Ze is opgestaan en naar het aanrecht gelopen. Ze kijkt hem niet aan als ze zachtjes ‘ja’ mompelt.

‘Prima?’

‘Ik maak boven een kamer voor je klaar.’ Ze heeft zich omgedraaid en leunt tegen het aanrecht. Haar blik is dodelijk. De blik waarmee ze hem vroeger aankeek om hem te verleiden. Nee! Dit is te makkelijk.

Zijn telefoon gaat. Marlou!

‘Neem hem maar, hoor. Zaken gaan voor, toch?’ Mila knikt hem toe.

‘Nee, ze weten dat ik vakantie heb.’ Hij drukt Marlous oproep weg en voelt zich onmiddellijk een lul.

‘Je bent echt veranderd, Lucien.’ Mila legt haar hand kort op zijn schouder. Ze gaat weer zitten en schenkt de glazen vol met verse jus.

‘Dat lijkt maar zo. Ik heb net iemand anders dan mijn werk weggedrukt. Marlou. Ik ga al een tijdje me haar om. Ik vind

haar leuk. Maar ik wilde niet met haar bellen waar jij bij was, zonder dat je het wist.'

'Je had haar niet hoeven wegdrücken. Weet je wat, bel haar terug. Ik moet toch nog even buiten wat doen.' Ze staat op.

'Nee, toe, Marlou kan wachten. Ik bel haar straks. Dan vertel ik haar meteen dat ik nog een paar dagen blijf. Kom, ga weer zitten.'

Mila aarzelt, maar gaat dan weer zitten. 'Vertel eens wat meer over haar? Of is dat raar?'

'Kun jij ertegen dan?'

Mila lacht. 'Ja. Ook ik ben veranderd.'

'Vertel jij me dan hoe het met jou zit. Wat is er gebeurd met meneer de fotograaf?' Hij schrikt als hij ziet dat ze witjes weg-trekt.

'Zal ik je vertellen,' zegt ze, 'maar later. Niet nu.'

'Marlou dus. Nou, je zult het niet geloven. Ik ben tegen haar auto aan gereden. Achterop, omdat ze hard op de rem traptte voor een stel eendjes. Stond trouwens ook op haar auto: ik rem voor dieren.' Hij glimlacht bij de herinnering. 'Het erge was, ik was onderweg naar een belangrijke meeting. Het was erop of eronder. De schade was niet enorm groot, dat zag ik meteen. Ze kwam niet naar me toe, maar ging de eendjes naar de overkant helpen. Ze riep me. Of ik ook niet even kon assisteren. En dat heb ik gedaan. Gek hè?'

'En toen?' Mila kijkt hem gefascineerd aan. Zijn hart stroomt vol met een heerlijk gevoel bij het vertellen over Marlou. Ze heeft iets in hem losgemaakt. Maar alles aan Mila vertellen zou de scheiding definitiever dan definitief maken. Hij zou laten zien dat hij verder is gegaan met leven. Zou ze dat aankunnen?

'De eendjes zijn allemaal veilig naar de overkant gekomen. Met gevaar voor ons eigen leven, want het verkeer kwam hard op ons af. En toen stak ze haar hand naar me uit en stelde zich

voor. Marlou. We hebben onze auto's naar een parkeerplek gereden en de formulieren ingevuld. Daarna haalde ze een doos uit haar auto met een taart erin, helemaal geplet tegen de bovenkant van de doos. Daar hebben we samen op die parkeerplaats een stuk van opgegeten. Ze was onderweg naar haar eigen afscheidsreceptie bij een groot reclamebureau waar ze werkte. Weet je wat ze zei? "Ik ben weggegaan bij dat reclamebureau omdat de manager boven mij altijd op de rem ging staan bij mijn ideeën. Het afscheid had niet passender kunnen zijn." En vervolgens belde ze naar kantoor en zei dat ze een andere keer iedereen kwam uitzwaaien. Geen centje pijn. Met dezelfde instelling heb ik toen naar kantoor gebeld en gezegd dat ik eendjes heb moeten redden. Nou, een scheldpartij aan de andere kant van de lijn. Ik heb opgehangen.'

'En toen kon jij ook je afscheid plannen?' vraagt Mila met grote ogen.

'Nee, het gekke is dat het alleen maar positief was. Ze vonden het getuigen van "ballen". En ik heb geleerd dat alles relatief is. Soms moet je gewoon een eendje redden. Mijn werk is nog steeds belangrijk, maar er is meer. Ik ben niet mijn werk.'

'Bijzonder. Ik ben wel benieuwd naar die Marlou...'

'Ze is bijzonder.'

'Dus je bent me dankbaar dat we uiteindelijk uit elkaar zijn gegaan?'

'Ik ben dankbaar dat ik jouw man heb mogen zijn, Mila. En ik hoop dat het goed met je gaat.'

'Ik vind het jammer dat ik niet de Marlou ben en zij de Mila.'

Hij veegt een traan uit haar ogen. 'Niet doen. Gun mij mijn leven. Ik vind dit ook moeilijk. Je lijkt zo dichtbij en nu we hier zitten, vraag ik me ook af hoe het ooit zo mis heeft kunnen gaan. Maar het is misgegaan. Jij bent iemand die altijd alleen de mooie herinneringen bewaart. Dat is aan de ene kant

bewonderenswaardig, maar het is ook je valkuil. Haal het gevoel maar eens naar boven van al die nachten dat je eenzaam naast me in bed lag. Daar wil je niet naar terug, Mila.'

'Maar ik zou me niet meer eenzaam voelen als je nu naast me zou liggen. Je bent de man die je was in het begin van ons huwelijk.'

'Nee, dat ben ik niet meer. Net zoals jij niet meer de Mila van vroeger bent. We zijn beschadigd, maar we zijn ook gegroeid, en we zijn doorgedaan.'

'En mooier geworden. Tenminste, jij wel.'

Hij trekt zijn hand niet weg als ze de hare erin legt.

'We passen nog, zie je dat, Lucien?'

'Ja.'

Dan trekt ze haar hand los. 'Misschien moet je Marlou nu bellen. Dadelijk haalt ze zich de gekste dingen in haar hoofd.'

'Dat zal wel meevallen. Maar ik ga haar zo bellen. Je hebt gelijk.' Lucien pakt nog een broodje en neemt een grote hap. Mila kijkt hem aan. Ze heeft nog steeds niks gegeten.

'Hoe zit het eigenlijk met jouw liefdesleven?' Lucien veegt een broodkruimel van zijn kin en richt zijn ogen op de vrouw tegenover hem.

'Ach. De achterbuurman flirt nog steeds met me, maar dat was het eigenlijk wel. Ik heb de liefde afgezworen. Nooit gedacht dat het zo ver zou komen.' Ze schenkt hem een flauwe glimlach.

'Wat is er dan gebeurd? Deze houding past helemaal niet bij jou. Je bent in de bloei van je leven. Je hebt zo veel te geven. Dus vertel. Lucas is nog nergens te bekennen, dus we hebben alle tijd.'

'Wat kan ik erover zeggen? Ik had gehoopt geluk te kunnen vinden bij Sebastiaan. Na onze scheiding heb ik na ongeveer een halfjaar contact met hem gezocht. We hadden elkaar de

belofte gedaan om uit elkaars leven te blijven, want ik wilde er met jou nog iets van maken, maar goed, dat is mislukt. En na dat halfjaar van rouw en mislukking, heb ik de stoute schoenen aangetrokken. Ik vond hem via Facebook en hij bleek ergens aan de andere kant van de wereld te zitten. Voor werk. Het contact was als vanouds. Heerlijk. Ongeremd. We zouden elkaar gaan zien en kijken wat de toekomst zou brengen. En ik geloofde het zo. Ik geloofde hem. Ik geloofde mezelf.' Ze heeft haar handen om de tafelrand geklemd. Lucien ziet dat het haar moeite kost.

'En toen?'

'Het contact verliep via de telefoon, af en toe Skype. Het was goed. Het voelde goed. Tot het moment dat ik een Facebook-berichtje kreeg van een of andere dame. Ze vertelde me dat Sebastiaan en zij een toekomst aan het opbouwen waren. En of ik me daarbuiten wilde houden.'

'Wat had Sebastiaan daarop te zeggen?'

'Niks. Want ik heb het hem niet gevraagd. Het heeft me zo onderuitgehaald. Ze had nog een foto erbij gedaan waar ze samen op stonden. Zijn arm om haar heen geslagen. De manier waarop hij naar haar keek, sprak boekdelen. Ik was hem kwijt.'

'Tjezus, Mila! Waar is dat advocatenbloed van jou gebleven? Iemand is onschuldig tot het tegendeel is bewezen?'

'En wat nu als hij schuldig was, Lucien? Dat ik alles waarin ik nog geloofde qua liefde, in één klap kwijt zou raken? Ik verloor Chris aan die kloteziekte, jou door toedoen van mezelf, en dan ook nog Sebastiaan verliezen aan een ander? Nee, dat zou ik niet trekken. Trek ik niet.'

'Heeft hij zelf nog contact met je gezocht?'

'Ja. En ik heb hem de deur gewezen. Voldoende duidelijk blijkbaar, want ik heb nooit meer iets gehoord. Dat zegt dan toch ook wel wat?'

‘Dat zegt volgens mij niks. Heb je ooit nog wat van die vrouw gehoord?’

‘Nee, ze is van Facebook verdwenen. Het doet er ook niet toe. Voor mij geen Marlou, zoals voor jou.’

‘Dit snap ik werkelijk niet. Waar is die vechter gebleven?’

‘Die is al heel lang geleden opgehouden met vechten. Ik heb er nog nooit iets mee gewonnen. En Lucien, ik klink nu verbit- terd, maar dat ben ik niet. Ik geniet van de kleine dingen. Gel- uk haal ik uit de manier waarop ik nu in het leven sta. Ik heb niemand nodig om gelukkig te kunnen zijn, dat is het grootste leerpunt van de afgelopen jaren. In de puinhopen heb ik mezelf teruggevonden. Ik lach weer naar mezelf in de spiegel. Echt!’ Ze zet een glimlucht op om hem te overtuigen.

Hij knikt en glimlacht ook, maar zijn hart doet pijn. Dit ver- dient Mila niet.

Opspicen

Hannah legt het boek met een plof naast zich neer. Met blozende wangen kijkt ze naar de man die tegenover haar in hun flatje zit. Hij heeft niks in de gaten, natuurlijk niet, want hij is zoals altijd verdiept in zijn werk. Ze is halverwege het verhaal en veel zin om verder te lezen heeft ze niet. Het ligt er te dik op allemaal. De zakenman met al zijn geld en macht die op zoek is naar de totale overgave van een jong onschuldig meisje. Zweepjes en handboeien is niet iets waar Hannah op zit te wachten. Oké, ze kan niet ontkennen dat er stukken tekst zijn die opwindend zijn. Dit 'boek der boeken' heeft ze geleend van Rosaline. 'Goed voor je liefdesleven,' zei die erbij. Met een dikke knipoo. Thomas fronste zijn wenkbrauwen en kneep haar daarna een keer in haar achterwerk. Dolverliefd die twee, nog steeds.

Langzaam neemt ze een slok van haar thee. Het is zaterdagavond en ze zit met dikke sokken aan op de bank. 'Kijk ons eens. We zijn net een bejaard stel.' Hannah trekt een vies gezicht.

Joris kijkt op en glimlacht. 'Wat wil jij dan? De hort op?'

'Iets, gewoon iets. Er is toch meer dan dit?' Ze wijst op haar sokken.

'Ze staan je schattig.'

'Dat bedoel ik nu juist. Schattig. Alsof ik ze zelf gebreid heb.'

Waar is die sexy vamp van vroeger gebleven?’ Ze knipoogt naar hem.

‘Sexy chirurg bedoel je? We hebben een ontluikende carrière waar we keihard voor werken. Misschien is dat het, Hannah. We halen onze kick uit het redden van mensen. En moeten daar veel voor laten. Onze tijd komt wel weer.’

‘Je hebt vast gelijk. Denk ik.’ Hannah pakt haar boek op. ‘Ik ga verder met lezen, de manier waarop in dit boek de anatomie van een vrouwenlijf beschreven wordt is weer eens wat anders. Misschien moet jij dit ook eens lezen.’

‘Ik buig me nu over verzakkingen. En laat ik het maar puur technisch blijven bekijken, want volgens mij gaat dat boek van jou over heel andere dingen.’

Hannah glimlacht. Peinzend staart ze daarna voor zich uit. Hoe handig is het voor je seksleven om met een gynaecoloog in opleiding samen te zijn? Tanja maakte er laatst tijdens een borrel een paar grappen over. Hoe zei ze het ook alweer? ‘Joris zal elk lekkere plekje wel kennen, of niet?’ Hannah stak daarop haar tong naar Tanja uit, niet wetend wat ze met die opmerking aan moest. Op dat moment liep ook nog dokter Vermeer langs. Ze voelde zich net een klein kind toen hij haar zag met uitgestoken tong, en tot overmaat van ramp stootte ze haar glas Spa blauw om.

Vermeer kwam toen naar hun tafeltje toe. ‘U bent toch niet ziek aan het worden, mevrouw Velterman? Blozende wangen, trillende ledenmaten?’ Hij keek haar onderzoekend aan. Nee, niet die blik, dacht ze, *please*.

‘Eens een dokter, altijd een dokter, of niet, meneer Vermeer?’ Tanja had natuurlijk meteen een antwoord klaar.

‘Zoiets.’ Hij liet nog even zijn ogen op Hannah rusten en ging er toen met een knikje vandoor.

‘Aparte man, vind je ook niet? Ongrijpbaar. En woest aan-

trekkelijk.’ Tanja keek haar onderzoekend aan. ‘Maar jullie schijnen wel een klik te hebben.’

‘Hoe kom je daar nu weer bij? Jij ziet ook overal liefde opbloeien.’

‘Ik zie wat ik zie. Verpleegkundigen hebben die gave.’ Koket zette ze haar handen op haar heupen. ‘Nu ik het er toch over heb: Alexander heeft me net een berichtje gestuurd of ik in mijn verpleegstersoutfit naar huis kom.’ Ze scrolde door haar berichtjes. Hannah kon niet voorkomen dat ze een paar pikante berichtjes meelas. Ze voelde een blos opkomen. Voyeur.

Hannah zucht. Ze wrijft met haar hand over de kaft van het boek en slaat het weer open, nieuwsgierig naar deze wereld waarin een man een vrouw totaal wil onderwerpen. Zou zijzelf graag onderworpen worden? Een glimlach speelt om haar mond. Joris zou er niet eens iets van zeggen als ze vanavond met haar sokken aan het bed in zou rollen. Seks met hem is... tja, hoe zou ze het kunnen formuleren? Zou ze het überhaupt seks kunnen noemen? Dat is misschien nog een te groot woord voor hun capriolen. Hij heeft het haar nooit laten uitkrijsen. Maar wil ze dat dan? Bestaat zulke stomende seks ook in werkelijkheid? Misschien lijkt ze te veel op haar vader. Zou hij... Nee. Ze kan zich er niks bij voorstellen. Alhoewel, een van zijn laatste brieven deed toch anders denken. Hij had kort geschreven over zijn Skype-gesprekken met Mila. Over hun sms’jes naar elkaar. Mila had duidelijk iets in hem losgemaakt. Begeerte.

Zou Joris haar begeren?

Hannah staat op en loopt naar hun slaapkamer. Uit haar nachtkastje haalt ze een stapeltje brieven. Plux komt mauwend aangelopen en vlijt zich tussen haar benen. Ze heeft niet veel meegenomen toen ze uit huis ging, maar ze stond erop Plux mee te krijgen. Met tegenzin hebben Thomas en Ruben daar uiteindelijk mee ingestemd.

Zachtjes aait ze de poes. Ze hoeft de brieven niet te lezen om te weten wat erin staat. Ze liggen op volgorde. Ze wrijft over de letters van haar naam op de bovenste envelop. *Ik mis je, papa.*

Ze legt de brieven onder haar kussen. Vandaag wil ze de woorden niet lezen. Niet opnieuw de pijn van het afscheid beleven. Vanavond wil ze gewoon even bij hem zijn.

Ze pakt haar telefoon en tikt een berichtje naar Thomas:

Heb een Chris-momentje. Lijk ik op hem? Kus, Hannah. 21:15

Met de telefoon in haar hand nestelt ze zich in het kussen. Ze ligt amper of haar telefoon begint te zoemen. Er komt een Skypeoproep binnen. Ze drukt op accepteren en ziet het serieuze gezicht van Rosaline. Thomas zit achter haar op de bank met een vette grijns. Zijn handen liggen op Roos' schouders.

‘Ha, Hannah, jij ook al een Chris-moment. Thomas had er vandaag ook last van. En ik heb de oplossing. We nemen een bak chocolade-ijs en gaan herinneringen ophalen. Ik heb een tijd terug je hele diepvries ermee volgestouwd. Wij wachten wel even tot je terug bent.’

Hannah schudt haar hoofd. ‘Jij bent echt raar af en toe.’ Chocolade-ijs is volgens Rosaline het antwoord op alles. Ze grinnikt bij de herinnering aan twee jaar geleden. Ze had toen een megadip op het werk en het was net uit met haar toenmalige vriend. Ze belde snikkend naar huis en besepte toen ineens dat er geen thuis meer was, althans, geen papa meer. Rosaline hoorde haar aan. Alleen dat hielp al zo veel. Maar Roos ging nog een stap verder: ‘Ga nergens heen, ik kom naar je toe.’ Voordat Hannah kon antwoorden, had Roos al opgehangen. Drie kwartier later stond ze voor de deur, in een joggingpak en met een grote bak ijs in haar handen. Het deed haar toen zo goed.

‘Ik loop naar de diepvries. Ben zo terug. Hang maar op, ik log zo in met mijn iPad.’ Ze voegt meteen de daad bij het woord.

‘Ben je er weer?’ Joris kijkt op van zijn laptop.

‘Ja, ga even een kom ijs leeglepelen met Roos.’

‘Aha, het is weer zover. Samen ongesteld of zo?’

‘Zoiets.’ Hannah pakt een bak ijs en een grote lepel en loopt dan weer naar haar slaapkamer. Hun slaapkamer. Met de nadruk op slaap. Hm, ze is wel bitcherig vanavond.

Ze pakt haar iPad en opent Skype. Dan gaat ze in kleermakerszit zitten en zet het scherm voor zich neer en de bak ijs op haar schoot. Rosaline komt in beeld. Ze ziet dat Roos een lepel ijs aan Thomas voert. Lief. Sexy.

‘Vertel,’ zegt Thomas.

‘Ach, het is niks. En misschien ook wel alles. Vrouwen denken misschien te veel.’

‘Ja. Maar vertel.’

‘Ik vroeg me af of ik op papa lijk.’

‘In welk opzicht? Je ogen zijn identiek aan die van hem. Je blik. Je zachtheid. Je vermogen om mensen mee te nemen in je verhalen. Dat heb je allemaal van hem.’

Hannah krijgt kippenvel op haar armen. ‘Ik bedoel, zou ik op hem lijken qua passie? Was papa überhaupt een vurig type of meer een romantische ziel?’

Hannah ziet dat Rosaline belangstellend naar Thomas kijkt. Ze is vast ook benieuwd naar het antwoord.

‘Jeetje, meis,’ zegt Thomas dan, ‘ik herinner me niet dat ik ooit iets van het seksleven van mijn ouders wilde weten. Hoe kom je aan deze vragen?’

‘Ik hoef geen details. Ieuw, nee. Ik heb het toch niet over seks. Ik heb het over passie. Over ware liefde, dat soort dingen. Verlangens...’ Ze neemt een grote hap ijs.

Rosaline schraapt haar keel. ‘Gaat het wel goed tussen Joris en jou?’

Hannah staat op van het bed en sluit de slaapkamerdeur. Ze gaat weer zitten. ‘Ja, natuurlijk gaat het goed, waarom zou het niet goed gaan. Het is alleen... Ach, laat ook maar. Dit ijs is echt lekker!’

‘Daar trappen we niet in, dame,’ zegt Roos. ‘Het is alleen wat? Vraag je je af of dit het is?’

‘Misschien wel. Ik vraag me af of er niet meer is. Ik voel me nu af en toe al ingedut. En dan zie ik jullie. Jullie rennen nog net niet achter elkaar aan de kamer door.’

‘De vonken vliegen eraf. Haha, joh. Je moet die Joris van je gewoon achter zijn computer vandaan sleuren. De boel weer een beetje opspicen.’

Hannah staart naar het plafond. ‘Opspicen. Heb je daar een recept voor?’ Haar stem klinkt zacht, ze merkt het zelf.

‘Ja hoor,’ antwoordt Thomas in Roos’ plaats. ‘Al die dingen die je in het begin met Joris deed, toen het nog spannend was, herhalen.’ Thomas rolt met zijn ogen. ‘Ik weet eigenlijk niet of ik dit met mijn kleine nichtje wil bespreken, maar goed. Dat hoort ook bij de opvoeding, of niet?’

Rosaline schatert het uit. ‘Kleine nichtje, opvoeding. Volgens mij is het andersom en heeft Hannah jou opgevoed. En daarna had je mij om je manieren bij te brengen.’ Thomas likt Roos over haar gezicht. Ze trekt een vies gezicht en kust hem dan op de wang. ‘Dat bedoel ik, geen manieren heb je. Maar daarom hou ik van je.’

Hannah kijkt met een brede glimlach naar haar oom en zijn vriendin. ‘Jullie moeten een YouTube-kanaal beginnen samen. Geheid dat jullie hoge kijkcijfers halen. Bedankt voor de waardevolle tips. Ik ga ermee aan de slag. Maar nu eerst slapen met een enorme ijsbuik.’

‘Je laat het maar weten als je nieuwe voorraad nodig hebt, hè, lieverd?’ Roos kijkt haar vriendelijk aan. ‘En we spreken snel eens samen af, want eerlijk gezegd, dit advies van Thomas zet geen zoden aan de dijk.’ Ze geeft Hannah een snelle knipoog.

‘Snap je waarom het zo vonkt, Hannah? Niet van passie, maar van de enorme ruzies die we samen hebben. Die vrouw hier is zo brutaal en ongehoorzaam en oppermachtig en vooral heerlijk.’ Thomas grinnikt, geeft Hannah een kushand en verbreekt dan de verbinding.

Hannah zet haar iPad uit en loopt met haar bak ijs terug naar de woonkamer. ‘Zal ik je volsmeren met ijs en het dan van je af likken?’ Ze schrikt van haar eigen vraag.

Joris ook. Hij knippert met zijn ogen. ‘Je bent me er eentje. Ik krijg het al koud als ik eraan denk. Het lijkt me beter als je nu gaat slapen. Je weet trouwens ook dat ijs zo voor het slapengaan niet goed is voor je maag. Volgens mij kun je er zelfs nachtmerries van krijgen.’

‘Ja, dokter.’ Hannah loopt naar hem toe en veegt een lok uit zijn gezicht. ‘Staat je goed zo, dat haar wat langer. De patiënten zullen weg van je zijn, dokter Joris.’

Weer in bed leest ze nog een paar bladzijden, maar ze klapt het boek dicht wanneer ze de eisen van de Dominant te gortig vindt worden. Belachelijk dat de dame er zelfs maar over nadenkt. Nee, dan toch liever de traditionele seks die ze met Joris heeft. Ze legt het boek op haar nachtkastje en kruipt onder het dekbed. Misschien had ze satijnen lakens moeten nemen...

‘Rustig, Hannah.’ Het is Joris die zacht over haar polsen wrijft. ‘Nachtmerrie. Ijs. Ik had gelijk.’

Hannah wrijft de haren uit haar gezicht. Ze legt haar handen op haar buik en concentreert zich op haar ademhaling. Dat was geen nachtmerrie.

Ze geeft Joris een kus op zijn wang. Op de wekkerradio ziet ze dat ze nog een kleine twee uur te gaan heeft voordat ze op moet. Ze draait zich van Joris af en sluit haar ogen. De droom komt weer terug. Ze wil deze droom zo graag afdromen. Onmogelijk natuurlijk, want ze zal eerst weer in een remslaap moeten komen. Joris heeft het haar ooit eens haarfijn uitgelegd, de fasen van de slaap. Hij heeft nog nooit gedroomd, zei hij toen althans, niet onthouden. Bij hem is altijd alles uitlegbaar. Verliefdheid een chemische reactie. Een stofje in de hersenen.

Vermeer. Hij was het die haar droom binnenliep. Ze krult zich weer op in bed. De satijnen lakens, de handboeien uit het boek. Alles kwam samen. Hij keek haar aan, voelde haar pols en zei dat ze naar bed moest. Ze voldeed maar wat graag aan zijn verzoek. Vermeer haalde handboeien uit zijn doktersjas en maakte haar polsen vast aan de bedspijlen. Hij trok haar sokken van haar voeten en keek haar bestraffend aan. 'Dat wil ik niet meer zien, mevrouw Velterman. Nooit meer.' En toen verborg hij zijn gezicht tussen haar dijen.

Hannah wordt weer warm. Een man zou dit een natte droom noemen. Ze draait zich om naar Joris. Geen beweging in te krijgen zeker. Een vreemd gevoel trekt door haar lichaam. Haar hart klopt in haar keel. Haar hand gaat over haar borsten, zachtjes. Dan langzaam omlaag. Bijna automatisch...

Nee. Ze draait zich om, klemt haar handen in elkaar en sluit haar ogen. Ze heeft een zware dag voor de boeg en die begint over iets minder dan anderhalf uur nu. Hopelijk komt ze Vermeer vandaag niet tegen in de hal. Hij moest eens weten. Sterker nog, hij zou het meteen aan haar zien.

Doktertje spelen

Zijn lange benen heeft hij over elkaar heen geslagen, zijn handen trommelen ongeduldig op de tafel. Die onrust zal hij meteen verbergen als ze dadelijk binnenkomt. Een glimlach speelt om zijn lippen. Het spel gaat beginnen. Voor het eerst in zijn leven. Dat is weer eens wat anders dan het bieden op een mooie vaas, het maken van een schilderij of het redden van een leven. Hij is gewend te krijgen. Te nemen. Ja, natuurlijk kan hij ook geven, maar dat doet hij sporadisch en met mate. Maar áls hij geeft...

Een kort klopje op de deur haalt Vincent uit zijn gedachten. ‘Komt u binnen.’ Zijn stem klinkt zacht maar zeker, zoals altijd. Zijn ogen zijn gericht op de deur. Alle signalen wil hij in zich opnemen. Haar eerste blik zal het spel bepalen. Zijn spel.

Hij ziet dat ze haar best doet om haar opkomende blos te onderdrukken. Maar het zal haar niet lukken. Nu niet en de komende tijd niet. ‘U vroeg naar mij, dokter Vermeer?’

‘Ja, Hannah. Ga zitten. Dan zal ik het je uitleggen.’

Hij ziet dat ze diep ademhaalt en haar rug recht. Mooi, haar schouders naar achteren. Ze wil met haar lichaamstaal duidelijk maken dat ze geen klein meisje is. Als ze zit, trekt ze aan haar rokje onder haar korte, witte jasje. Drie keer zelfs.

‘Je hebt nu al drie keer aan dat rokje van je getrokken. Als je

je er niet prettig in voelt, moet je zo iets niet dragen.' Hij kijkt haar geamuseerd aan. Prompt gaat ze op haar handen zitten. Betrapt of beschaamd, dat weet hij nog niet.

'U wilde me iets uitleggen?' Ze heeft zich duidelijk herpakt. Dat mag hij wel.

'Ja, dat komt zo. Wil je iets drinken?' Zijn hand ligt al op de knop van de intercom.

Hij ziet dat ze met haar neus trekt. Afkeuring? Ah, dat is ze niet gewend, echte koffie. 'Ja, Hannah, is toch beter dan die automatenkoffie van jullie?'

'Ik zit al aan mijn koffiequotum, dokter. Thee is prima. Kamille, als het kan.'

'Kamillethee, ik zal het onthouden.' Door de intercom geeft hij zijn bestelling door. 'Luister, Hannah. Ik heb gezien wat jij kunt. En ik weet dat je graag in mijn team zou willen komen. Dat gaat niet gebeuren.'

Haar ogen worden groot. Een droom in duigen. Zoals hij al zo veel dromen stuk heeft gemaakt.

'Mag ik u vragen waarom niet?' Ze kijkt hem strak aan nu. Getraind als hij is ziet hij de ader in haar nek sneller kloppen.

'Ik kan me niet concentreren met jou in de buurt.'

'Pardon?' Hannah is opgestaan van haar stoel.

'Ga zitten.'

Hannah gaat weer zitten. Mooi.

'Je leidt me af. Ik weet niet of je dat expres doet, of je je er bewust van bent, maar je lijkt te stuntelen wanneer ik in je buurt kom.'

Hij ziet dat ze zich ongemakkelijk begint te voelen. Ze is zichtbaar opgelucht als de deur opengaat en haar thee en zijn koffie gebracht worden. Hij neemt de koffie aan en roert er gedachteloos in. Dan richt hij zijn blik weer op Hannah. 'In mijn vakgebied moet iedereen scherp zijn, continu. Kun je dat?'

‘Ik ben scherp genoeg om te zien dat u nog steeds in uw koffie roert, terwijl u er niks in heeft gedaan.’ Ze pauzeert even, dan zegt ze: ‘Sorry. Ik vind dit een vreemd gesprek. Ik weet dat u de beste bent in uw vak en daarom wil ik heel graag mijn co-schappen bij u afronden. Alleen niet tegen elke prijs. Geen idee waar u heen wilt, maar ik speel geen spelletjes. U weet wat ik kan, u kent mijn cijfers en u weet ook dat ik veelbelovend ben.’

‘Je hebt gelijk. Volkomen. Ik zal eerlijk tegen je zijn. Ik ben van plan dit jaar nog een nieuw iemand in mijn team te plaatsen, met uitzicht op een vaste aanstelling. Iemand aan wie ik mijn kennis kan overdragen. Een rechterhand. Een precieze rechterhand. Jij gooit wel heel vaak een bekertje koffie om wanneer ik langsliep. Ik wil weten hoe dat komt.’ Hij neemt haar op. Onderzoekend. Ze is hem opgevallen vanwege haar blozende wangen. En haar borsten. Die zijn mooi.

Ja, er zijn meerdere dames in het ziekenhuis, vooral verpleegsters, die in katzwijn vallen als hij langskomt. Openlijk soms zelfs. Het heeft hem nooit iets gedaan. Maar Hannah is anders. In Hannah bespeurt hij een vrouw die op ontluiken staat. Ontluikend naar hem toe, lijkt het wel. Natuurlijk kent hij haar nog niet goed genoeg. Ze is meer dan al die andere vrouwen. Hannah is slim. En ze heeft iets, al weet hij nog niet precies wat. Daarom wil hij haar vasthouden. En testen.

Weer ziet hij die blik van haar, een blosje. Hij ziet haar hersens bijna rondtollen in haar hoofd. Een kleine test of gelijk maar het diepe in? Natuurlijk gaat hij voor het laatste. Het wordt een waanzinnig succes of een spectaculaire rel. De blauwe of de rode pil. Hij gaat voor rood.

‘Wilt u weten of ik val voor uw charmes en daarom zo stun-
tel?’ Ze kijkt hem uitdagend aan. Dit antwoord zag hij niet aankomen. Zou dit betekenen dat het spel verdergaat?

‘Ja,’ zegt hij.

‘Ik stuntel omdat ik aan de ene kant zeer tegen u opkijk. U bewonder. Als een fan bijna. Maar charmant kan ik u niet noemen. U speelt met mensen.’

‘Je weet dat ik getraind ben om het gedrag van mensen te doorgronden, dat ik weet hoe hersenen werken?’ Hij kijkt haar aan, onaangedaan door haar opmerking.

‘Ja, dat weet ik. En dat wil ik van u leren.’

‘Ik weet ook dat je net een leugentje hebt verteld. Je had je linker oogzenuw niet onder controle.’

‘Prima, jij je zin. Ik bedoel u. Wat wilt u horen? Dat ik ’s nachts wakker lig? Ja, dat doe ik.’ Haar stem slaat over.

Hij knikt. ‘Hannah, ik heb een patiënt. Met vage klachten. Bij vage klachten is het belangrijk dat je heel precies voelt. Dat je handen sensoren worden en de kleinste afwijking registreren. Begrijp je dat?’

‘Ja.’

‘Mooi.’ Hij drukt de knop van de intercom opnieuw in. ‘Ik wil het komende halfuur niet gestoord worden.’ Hij ziet weer dat blokje op haar wangen. Hoe ze frunnikt met haar vingers. Lange vingers, rank ook. Net als haar figuur. Een verleidelijk pakketje. Hij wil het haar helemaal niet moeilijk maken. Geen idee ook wat hem bezielt. Zijn macht op deze manier uitspelen is niks voor hem. Ondanks het feit dat het halve ziekenhuis denkt dat hij een rokkenjager is en elke verpleegster onder handen heeft genomen, is hij al zevenentwintig jaar trouw aan Miriam. Zijn leven is eigenlijk heel simpel. Zijn passie mooi verdeeld tussen thuis, het ziekenhuis en het schilderen. Hij heeft het gemaakt. Veel uitdagingen zijn er niet meer. Misschien is hij zelfs een beetje ingekakt. Dat zou meteen ook verklaren waarom hij zo openstaat voor het avontuur.

‘Zo, we kunnen ongestoord aan het werk. Het coschap bespreken.’

‘Je zei toch dat ik niet in je team kwam.’ Ze kijkt hem uitdagend aan nu.

‘Ik heb me bedacht.’

Haar ogen vernauwen zich tot spleetjes. Ze is op haar hoede. Zou haar pols sneller gaan nu?

‘Oefen je thuis nog weleens, Hannah? Op je eigen lijf of dat van je vriendje? Je bent toch samen met die overijverige gynaecoloog in spe, Van Bommel?’ Weer die ogen van haar. Zou hij nu te ver zijn gegaan? Als ze hem nu aangeeft, komt zijn carrière in gevaar. Maar nee, dat blosje op haar wangen is niet alleen van woede.

‘We oefenen thuis niet. Thuis is thuis. Werken doen we al genoeg. Net als u.’

‘Dan oefenen we nu op het werk. Is dat bespreekbaar?’

Hij ziet haar denken. Ze moet dezelfde afweging maken als hij. De blos op haar wangen is nu onmiskenbaar, net als de vlekken in haar hals.

Ze buigt haar hoofd. ‘Ja, dokter, dat kan.’

‘Je hebt het warm gekregen. Zullen we dan maar meteen beginnen met de praktijkoefening, voordat je afkoelt? Kom mee.’ Hij staat op en commandeert haar met zijn ogen hem te volgen. ‘Goed. We gaan nu over tot de praktijk. Ik ben je patiënt. Het probleem zit in mijn bovenlijf. Wat ga je doen?’

‘Samen de vragenlijst doornemen?’ Haar stem klinkt onvast.

‘Nee, die skippen we. Gezonde man, niet rokend, blinde darm verwijderd toen ik achttien was. Geen verdere bijzonderheden.’

‘Dan stel ik voor dat u uw bovenlijf ontbloot en me aanwijst waar het probleem zit.’

‘Nee, jij gaat voelen waar ik last van heb.’

‘Gaat u liggen dan en kleeft u van boven uit.’ Zonder blos dit keer. De knop is om.

Vincent neemt de tijd om zich van zijn shirt te ontdoen. Dan gaat hij liggen op het plastic overtrek van het hoge bed. Het plakt nu al aan zijn lijf.

103 vragen

Ze ziet hem liggen. Grijs borsthaartjes, strak lijf, maar met een klein buikje. Hannah voelt van alles door zich heen schieten. Haar grote voorbeeld ligt nu voor haar op tafel. Volgens de regels is dit absoluut niet. Het voelt op het randje. Zou hij dit eerder hebben gedaan, met andere vrouwen? Het woord ‘per-vers’ komt in haar op. Maar haar lichaam zegt iets anders. Het kriebelt in haar borstkas. Gevoel, dat kan ze nu niet gebruiken. En misschien is dat wel wat hij van haar vraagt: dat haar handen dit gaan oplossen, samen met haar brein. Geen onhandigheid, geen blosjes, maar laten zien dat ze kan handelen.

Ze raapt haar moed bijeen en buigt zich over hem heen. Het lijkt wel alsof zijn macht nu weg is. Geen dokter Vermeer meer, maar een patiënt. Hij lijkt fragieler. Ze legt zijn handen langs zijn hoofd. Dan drukt ze haar vingertoppen tussen zijn ribben. En voelt. Methodisch, van boven naar beneden, tot aan de plexus solarus, en met speciale aandacht voor het gebied rond zijn tepels. Grappig, die haartjes daar.

Ineens voelt ze het. Iets boven zijn rechters tepel zit een verharding. Hij reageert ook als er nog iets harder op gedrukt wordt. ‘Hier zit een verdikking, dokter. Als u mijn patiënt was, zou ik dit willen laten onderzoeken.’

‘Heel goed, Hannah. Chapeau. Snel en zonder gedoe. Recht op je doel af. Dat is de assertiviteit die ik in een medewerker zoek. Loyaal ook en zonder gêne. Zonder last te hebben van gevoel.’

Het duizelt haar. Haar handen trillen. Ze gaat zitten op de stoel naast het bed. ‘U kunt zich weer aankleden.’

Ze voelt zijn blik over haar lichaam gaan. Van geen andere man zou ze dit gepikt hebben, maar zijn aandacht doet meer met haar dan ze voor mogelijk zou houden. Hij heeft haar, Hannah Velterman, een blik in zijn leven gegeven. Toegelaten. Op een vreemde manier, dat wel.

Ze kijkt hoe hij zijn shirt weer aantrekt. Het voelt bijna alsof ze seks gehad hebben.

‘Waar denk je aan, Hannah? Je bloost.’

Ze kijkt hem aan. ‘Binnenpretje, dokter. Dat mag toch? Of wil je ook nog toegang tot mijn brein?’

‘Nou, nu je het zegt. Volledige overgave zou wel prettig zijn.’

Een siddering gaat door haar lijf. ‘En jij, geeft jij je dan ook over?’ Ze wil niet nadenken over de woorden die nu moeiteloos uit haar mond komen.

‘Nu ben je wel heel erg proactief, Hannah. Aan volledige overgave doe ik niet. Dat sta ik mezelf niet toe. Ik wil een deal met je sluiten. Je mag me alles vragen en ik zal eerlijk tegen je zijn. Alles, Hannah.’ Hij kijkt haar indringend aan.

‘Waarom, dokter? Waarom ik?’

‘Ik voel me fijn bij je. Beter dan dat kan ik het niet uitleggen. Misschien later.’

Hannah staat op van haar stoel. ‘Het halfuur van consult is voorbij. Ik zal nadenken over een paar vragen.’

‘Dat zou ik fijn vinden. Ik geef je mijn nummer. In goed vertrouwen.’ Hij krabbelt iets op een papiertje. Een vreemd gevoel schiet door haar lichaam. Ze voelt zich klein worden, en aan de

andere kant meer vrouw dan ze ooit geweest is. Wat doet deze man met haar?

‘En, Hannah, je bent een mooie vrouw. Ik hoop dat je vriendje dat vaak tegen je zegt.’

Ze knikt, pakt het papiertje aan en loopt naar buiten. Eenmaal op de bekende gang van het ziekenhuis zoekt Hannah een wc op. Ze trekt haar slijpe naar beneden en gaat zitten. Ze hoeft niet te plassen, beseft ze. Ze vouwt het papiertje open. Zijn nummer in zijn handschrift. Met haar ogen dicht haalt ze zijn lichaam weer naar voren. Aantrekkelijk is hij zeker. De grijze haartjes verraden zijn ouderdom. Zou dat het zijn? Heeft hij een midlifecrisis?

Uit haar jaszakje haalt ze haar telefoon. Ze voegt hem toe aan haar contactenlijst en stuurt een sms, want hij verschijnt niet in WhatsApp – wat vreemd heerlijk, zo’n ouderwetse man.

Was deze actie van net een teken dat je midlifecrisis begonnen is?

Ze aarzelt niet en drukt op verzenden. Dan staat ze op van de wc en trekt haar onderbroek weer omhoog. Ze kijkt even of ze nog berichten binnen heeft gekregen. Rosaline heeft haar uitgenodigd om te komen eten. Misschien moet ze daar maar ja op zeggen. Ze weerstaat de neiging om een van haar vriendinnen te appen met het verhaal over Vincent. Ze mag dit niet nu al verpesten.

Ze stuurt een bericht naar Joris.

Ik ga vanavond bij Thomas en Roos eten. Ga jij het redden zonder mij?
Kus, Hannah. 11:37

Hannah, die net met haar handen aan de borstkas van dokter Vermeer zat. En het nog lekker vond ook, die Hannah.

Ze krijgt meteen een bericht terug van Joris.

Helemaal goed, ik wilde vandaag afspreken met een collega. Was ik vergeten te zeggen. Ik zie je. 11:38

Ze klikt zijn bericht weg. Zijn nonchalance baart haar zorgen. En dan ziet ze een sms binnenkomen.

Midlifecrisis, daar doe ik niet aan, Hannah. Je zou beter moeten weten.

Ze staart naar het berichtje. Het komt dominant over. En toch die rilling weer.

Ze tikt een bericht terug.

Ik heb nog 103 vragen over, bespreken we die per sms of zie ik je snel weer?

Ze lacht. Ze durft. Dit is leuk!

We hebben de tijd, kom maar met vraag 2.

Een lach krult om haar mond. Dan beseft ze dat ze nog steeds in de toiletruimte staat. Ze wast haar handen en loopt de gang op. Ze mag nog een vraag stellen.

Ben je bezig met je memoires en zie je in mij een goede interviewer?

Het antwoord dat ze krijgt, verbaast haar.

Ik weet het niet, Hannah. Ik voel me op mijn gemak bij jou. Nogmaals: je mag me gewoon alles vragen. Zonder dubbele agenda van mijn kant.

Ze haalt diep adem. Waar gaat dit heen? Is zij aan zet? Wat voelt ze er zelf eigenlijk bij? Elke keer een stapje verder zijn wereld in. De wereld die zo onbereikbaar leek. Is het nieuwsgierigheid?

Ik zou een knuffel willen nu. Telt dat ook als vraag?

Ze schrikt van haar eigen bericht. Een collega loopt langs en zwaait. Ze moet aan het werk in plaats van dagdromen.

Interessante vraag. Ik ben een lichamelijk ingesteld mens. Loop even binnen, krijg je een knuffel. Heb je dat zo hard nodig, meiske?

Meiske. Zou hij haar als een soort dochter zien? Hoeveel jaar schelen ze eigenlijk? Nee, ze moet weer normaal gaan doen.

Helaas, dokter. De plicht roept. Aambeien in de zuidvleugel. En een amputatie van een trombosebeen op 6. Andere keer?

Zo, die heeft ze gepareerd. Belachelijk eigenlijk dat ze het gevoel had dat dat moest; ze heeft dit zelf in gang gezet.

Daar hou ik je aan. Je komt maar langs als je die knuffel wilt.

Hannah leest alle berichtjes nog eens door. Ze voelt zich slapjes. Uit de automaat neemt ze een bekertje chocomelk. Het zal niet helpen, maar ach. Haar telefoon stopt ze weg. Aambeien. Focus, Hannah.

Murmeldag

Thomas ziet dat Hannah tijd nodig heeft met Roos. Vrouwen-
dingen. ‘Ik ben naar boven, dames,’ zegt hij daarom terwijl
Roos de borden in de vaatwasser zet. ‘Spannende dingen doen
achter de tekentafel.’

‘Bestaat dat nog, een tekentafel?’ Hannah grinnikt.

‘Ja, in mijn wereld wel. Maar je hebt gelijk, ik duik achter
mijn pc. Met een groot glas bier. En jullie laat ik hier alleen ach-
ter. Geloof niet alles wat Roos je vertelt. Ook mannen hebben
weleens hoofdpijn!’

Rosaline pakt een kussen van de eetkamerstoel en gooit het
naar zijn hoofd. ‘Gaat heen, man uit het stenen tijdperk. Ont-
werp een nieuw hol.’

Hij geeft haar een kus op de mond. ‘Een hol met een ket-
ting om jou aan vast te leggen,’ zegt hij. Dan loopt hij met een
flesje bier in zijn hand naar de zolder. Hij heeft hier in de loop
van de jaren zijn atelier van gemaakt. Roos heeft de boel zen-
proof gemaakt en haar fitnessmatje er ook neergelegd. Soms
zit hij te tekenen en ligt zij ademhalingsoefeningen te doen.
Hij kan er zo van genieten om haar dan te zien liggen. Steeds
als hij met een schuin oog naar haar kijkt, steekt ze haar tong
uit.

Hopelijk kan Rosaline iets van haar jeugdigheid en onbezorgdheid op Hannah overdragen. Die meid heeft het moeilijk, dat merkt hij. Ze heeft dat serieuze van haar vader. Een verantwoordelijkheidsbesef dat af en toe zo zwaar weegt op die smalle schouderjes van haar, dat Thomas bang is dat ze zal breken. Aan de andere kant straalt Hannah kracht uit. De keuze om geneeskunde te gaan studeren, als een soort roeping, na de dood van Chris, past haar als een zijden handschoen. Chris zou trots geweest zijn. Verbaasd waarschijnlijk ook, want hij zag in Hannah altijd een schooljuf. Iemand met charisma die in staat is om een boodschap over te brengen. Nooit betweterig, altijd op een creatieve en overtuigende manier.

En dan Ruben. Stoere maar o zo gevoelige Ruben. Ruben met het korte lontje. Een beer van een vent is het geworden en net als Rosaline verslaafd aan het programmeren. Zijn korte lontje kan hij kwijt in het hacken van allerlei systemen, soms op het randje. Ruben komt over twee maanden terug uit Amerika, waar hij een tijdje gewerkt heeft voor de grote jongens in Silicon Valley. Wat zei hij er ook alweer over? 'Ik heb veel geleerd, veel gezien. En ik wil vooral heel snel terug naar huis.' Thomas kan niet ontkennen dat hij ook blij is om zijn neefje binnenkort weer dichterbij huis te hebben.

Hij opent een mail. Bas, de beste vriend van Ruben, heeft hem vorige week gevraagd om na te denken over een verrassingsfeestje voor de terugkomst van zijn maatje.

Sorry, je bericht is blijven hangen. Ja, we doen graag mee en we zullen er zijn. Wat had je in gedachten? Bier, blote vrouwen en een modderbad of een avondje ouderwets trivianten? Ik zal het met Hannah bespreken. Denk dat optie één afvalt, helaas.

Thomas stuurt zijn bericht weg en schoont zijn mailbox op. Hoewel zijn limiet oneindig is, wil hij graag een lege mailbox.

Zijn oog valt op een bericht tussen alle reclameberichten. *Rustpuntje*. Mila, hij heeft lang niks van haar gehoord. De brieven aan Chris op zijn sterfdag hebben plaatsgemaakt voor een simpele 'x' op Facebook. Genoeg voor beiden om te weten dat Chris nog altijd in hun gedachten is. Zijn hart maakt een droevig huppeltje als hij de mail opent.

Lieve Chris,

Ik weet het. Al heel lang heb ik je niet geschreven. En vandaag, op deze gewone dag, een dinsdag (dus misschien juist wel een niet-gewone dag), moet het eruit. Ik realiseer me dat ik moet gaan tellen om te weten hoelang je er al niet meer bent. Omdat ik dat niet wil weten. Te veel jaren al moet ik je missen. Moet jij het leven missen.

Vandaag dus. Ik zit op mijn slaapkamer. De was net opgevouwen. Een shirt van Lucien gestreken. Alsof er niks veranderd is. En toch is alles anders. Je weet van onze scheiding, de rare dates die ik na een jaar van rouw om Lucien en de T-shirtman gehad heb. Of niet?

Thomas glimlacht. De manier waarop Mila een brief schrijft, raakt hem. Hij snapt waarom Chris verdronk in haar berichtjes. Hij weet dat ze de brieven aan hem nodig heeft om haar ei kwijt te kunnen. Thomas wrijft over zijn stoppelbaardje. Hij heeft haar brieven ook nodig om aan Chris te denken op een manier die hij liever niet doet: diep en intens. Maar Chris is dat waard.

Je zou me nu lachend aankijken, hè? Ik hoor je stem in mijn gedachten als je dan zegt: 'Voor jou heb ik alle tijd, Mila.' En je zou je handen vouwen, vroom. Bij wijze van grap. Ik stel me voor dat je in de hemel een plekje hebt met een sterrenkijker om naar jouw sterren beneden te kijken. Je zou Liam er ook doorheen laten kijken en alles leren over het leven. Ik weet het, ik hou me eraan vast, aan dit beeld. Zo wil ik dat het is. Zou jij verdriet hebben daarboven? Vragen over hoe het geweest zou zijn als je niet...

Nee. Daarboven zijn geen vragen. Geen verdriet. Daar is het goed. Spreken we dat af? Geen verlies. Geen verdriet.

Thomas neemt een slok van zijn bier zodat hij de opkomende tranen kan wegslikken. Mila beschrijft het weer prachtig. Voor hemzelf was er geen plek waar mensen heen gaan na de dood. Dood is dood. Jammer, hij zou er veel voor overhebben om ook deze overtuiging van Mila van binnenuit te voelen.

Nou, je hebt dus even. De scheiding van Lucien, laat ik daarmee beginnen. Het besef dat je niet meer om iemand geeft, van iemand houdt zoals je vroeger deed, is een pijnlijke opluchting. Uiteindelijk verdwijnt het gevoel van opluchting, maar er blijft altijd een restje pijn over. Opluchting is dat gevoel aan het begin waardoor je verdergaat. Geen gekke dingen doet. Tenminste, ik dan. Een gevoel van vrijheid daalde over me neer, nadat ik eerst een paar maanden met een grote zonnebril op door het dorp had gelopen. Ze zullen wel gedacht hebben. Ik zag de buurvrouw later ook met zo'n bril, waarschijnlijk dacht ze een trend gemist te hebben. Lang verhaal kort: ik deed mijn zonnebril af, kocht nieuwe nagellak, ging weer leven. En zocht Sebastiaan op. Online. Hij zat toen ergens aan de andere kant van de wereld, maar

was ook klaar voor een leven met mij. Eindelijk! We mailden, belden en skypeeten (net als jij en ik vroeger). Heerlijk was het. Maar ik heb me vergist, zo gruwelijk vergist. Zijn mooie woorden. De intense blikken. Alles. Dat jij me per sms meedeelde dat je een andere vrouw had, was met reden. Jij ging dood. (Sorry, ik moet dit luchtig houden.) Maar hij? Hij had niet eens het lef om het me zelf te vertellen. Via een FB-bericht hoorde ik van een of andere vrouw dat hij bezet was. Door haar.

Mijn zonnebril ging weer op.

En daar was de pijn. Vol. Verdriet om jou, mijn scheiding, en het verliezen van het geloof in de liefde door Sebastiaan. Het was alsof mijn hart aan het touwtjespringen was in mijn borstkas en mijn longen in staking gingen bij het ademen, zo erg was ik af en toe van slag. Mijn leven kwam op die momenten even geheel tot stilstand.

Thomas voelt een rilling over zijn lijf lopen.

Hij heeft één poging gedaan om mij zijn verhaal te vertellen en ik heb niet geluisterd. Was dat stom? De twijfel knaagt aan me. Pas de laatste paar dagen, hoor. Wat zou jij gezegd hebben, Chris?

‘Dat je een mooie vrouw bent en Sebastiaan een oetlul is.’ Thomas trommelt met zijn vingers op tafel.

‘Wie is er een mooie vrouw en wie is de oetlul?’ Rosaline staat achter hem. ‘Moet ik iets weten?’ Ze probeert streng naar hem te kijken, maar dat mislukt.

Thomas trekt haar op zijn schoot. ‘Hannah weer naar huis?’
‘Ja, vertrokken. Met rode wangen.’
‘Roosje toch.’

‘Nee hoor. Het was een goed gesprek. Ik ben benieuwd wat ze ermee doet.’

‘Lees je mee? Een mail van Mila. Aan Chris. Ook weer een vrouwenprobleem, denk ik.’

‘Voelt gek om in haar leven te duiken. Maar ook heel vertrouwd. Ik heb haar brieven gemist. De laatste is al van een paar jaar terug, toch?’

‘Ja. Ik denk dat ze net als Hannah een Chris-momentje had.’

Rosaline aait door zijn haren. ‘Dat hebben we allemaal weleens.’ Ze begint de brief te lezen, hardop. Thomas voelt de woorden nog een keer binnenkomen. Hoe verder Rosaline komt, hoe onvaster haar stem wordt. ‘Wat zou jij gezegd hebben, Chris?’ Ze fluistert de woorden.

Thomas neemt het over en leest hardop verder.

Misschien zou je zeggen: vertrouw op je gevoel. Maar dat gevoel vertrouwde ik in die tijd niet. Mezelf ook niet. Ik had ook nooit gedacht dat het me zo zou raken. En toen ik eens midden op de dag in mijn bed lag en mezelf zieliger dan ooit vond, ben ik opgestaan. Naar buiten gelopen, mijn laarzen aangetrokken en uit de schuur een schep gepakt. Ik ben in de tuin gaan graven. Als een dolle. Zonder doel. Ik huilde. En de kuil werd dieper en dieper. En toen heb ik mezelf aangesproken. ‘Wil je dat, Mila? Jezelf begraven?’

Roos knijpt in Thomas’ arm.

De kuil heb ik weer dichtgegooid. En met elke schep zand vond ik mezelf wat meer terug. Want verdomme, twee geweldige kinderen, een goedlopend bedrijfje, vrienden om heen, wat had ik nou nog meer te wensen! Ik begon weer te leven. Ik heb me zelfs aangemeld op een datingsite. Niet

lachen jij! Ach, en het werkte. Af en toe een date. Wat een hoop wanhopige mannen op de wereld. Maar ik snap ze. En al die wanhopige vrouwen ook. Het is zo moeilijk om die passie van het eerste moment vast te blijven houden. Allemaal zijn we op zoek naar warmte. We snakten ernaar. En bijna allemaal groeien we uit elkaar. Waarom is houden van zo moeilijk?

Je wilt vast horen hoe mijn eerste date-ervaring was. Zit je er klaar voor? Het was een volslagen ramp. Ten eerste herkende ik hem niet. Op de foto zag hij er velen malen beter uit. Ik viel hem ook tegen, zei hij, want hij had grotere borsten verwacht. Hij deed me aan mijn achterbuurman denken. Het gesprek viel dood na vier zinnen van mij en één van hem. Achteraf blijkt dat hij een vriendin had gevraagd zijn berichten te posten. Geen wonder dat ik er zo naast zat.

Rosaline barst in lachen uit. De tranen lopen over haar wangen.

Thomas trekt een bedenkelijk gezicht. ‘Niks mis met Mila’s borsten. Wat een hork.’ De stomp die hij tussen zijn ribben krijgt, neemt hij voor lief. Hij leest verder voor.

De volgende date was beter. We hebben uren zitten chatten. Een lieve man, zijn vrouw verloren aan kanker. Niet tegen op te boksen, tegen haar. Ze zat nog zo diep in hem. Hij wilde zo graag verder, een nieuwe liefde, maar bij elke herinnering aan haar schoot hij vol. We zijn vrienden geworden en dat voelt fijn. En toen was er Reinier. Heerlijke man. De eerste man die ik weer gekust heb na... mijn scheiding. Een klik, chemie en vonken. Lichamelijk dan. Een heerlijk lijf naast me in bed. Maar mijn hart bleef leeg.

Thomas streelt Rosaline over haar rug. ‘Gelukkig heb ik beide...’

‘Ik voel me net een voyeur in Mila’s leven, weet je dat?’

Rosaline kijkt Thomas met haar mooie ogen aan.

‘Dat ben je niet.’

‘Ik mag haar. Wat had ik haar onze Chris gegund. En andersom.’

Thomas knikt. Hij neemt nog een slok van zijn bier en leest dan verder.

Ach, en dat is een beetje mijn verhaal. Af en toe een Reinier, maar meestal met een glas rode wijn op de bank. Dwalend door het Facebook-landschap, me verbazend over het gemak waarmee mensen zich daar blootgeven. Ik mis dat. De diepe gesprekken die ik met jou had. Maar ook met Sebastiaan. (Ik weet dat je hiertegen kunt, jij was nooit jaloers.) Soms ga ik buiten op mijn schommelbank zitten. Ik zie je daar dan schitteren aan die sterrenhemel en hoop steeds op een teken. Een knipoog. En nu ik dit schrijf, voel ik een koude rilling over mijn lijf. Lucien roept me. Of ik naar beneden kom om even te kletsen. Hij is hier een paar dagen te gast, want onze dochter is getrouwd hier in Frankrijk. Het voelt apart om hem hier weer te hebben. Die foute Mila in mij zou het liefst gewoon naast hem op de bank gaan zitten, kijken wat er gebeurt. Maar wat heb ik eraan? Niks. Geen jacht meer. Hij is gelukkig nu, dat zegt hij. En zo ziet hij er ook uit. Nee, ik ben niet jaloers. Maar pijn doet het wel. Die stomme waaromvraag. Waarom is de liefde tussen hem en mij verdwenen? Aan de andere kant, dat heeft mij bij jou gebracht. Toen. Afijn, ik zet mijn glimlach op en ga naar beneden. Misschien schrijf ik wel weer wat vaker. Je leest me toch wel, hè? Maak je geen zorgen om mij, Chris. Het gaat goed met me.

Vandaag was een murmeldag. Geen idee wat ik daarmee bedoel. Misschien iets van een pyjamadag, maar dan eentje die zich in je hoofd afspeelt. Zo'n dag waarop je eigenlijk heel veel chocola moet eten en kasteelromannetjes moet lezen die je langzaam wegspoelt met wijn.

'Een murmeldag. Hoe komt ze erop! Geweldig.' Roos lacht voluit. 'Een mooie spreuk voor op een T-shirt.'

'Jij bent mijn murmeltje. Maar ik vraag me af wat Mila nu gaat doen. Wedden dat ze tegen Lucien aan kruipt?'

'Nee, dat doet ze niet. Ze heeft een arm om zich heen nodig, maar niet die van Lucien. Gepasseerd station. Ze moet gewoon die Sebastiaan zoeken. Ga jij haar dat vertellen, Thomas?'

'Daar kan ik me toch niet mee bemoeien. Ik kijk wel uit. En trek niet zo'n sip gezicht.'

'En als ik het nu heel lief vraag? En allemaal lieve dingen in je oor fluister?'

'Jij hebt nog nooit iets liefs in mijn oor gefluisterd. Jij commandeert eigenlijk alleen maar.' Hij trekt Roos tegen zich aan. Ze voelt heerlijk.

'Zeg, Thomas, ik weet waar jij niet tegen kunt, ik ken dat ene lekkere heerlijke plekje van je...'

'Stop!'

'Doe ik. Stuur jij haar dan even een FB-bericht?'

Hij kijkt naar haar uitgestreken engelengezicht.

'*Damn you, woman!*' Hij blaast een kushandje naar haar. 'Ik lees de brief nog even af.'

Lieve Chris, ik groet je. Warm en teder. Vandaag is het dinsdag. En ben je weer even heel dicht bij me. Voor altijd, jouw Mila.

Thomas klapt zijn laptop dicht. Hij probeert de dwingende blik van Roos te ontwijken. ‘Ach wat.’ Hij klapt zijn laptop weer open. Hij lacht wanneer hij nog een grappig bericht van Bas op Facebook ziet. ‘Zie je dat, Roos, die jongen eet nog steeds alleen maar nasi. We moeten hem echt eens hier uitnodigen.’

‘We zien hem vast weer wat vaker als Ruben terug is. Ik zal hem ook toevoegen als vriend. Maar nu... doe je ding!’

‘Ja, murmeltje.’ Hij ontwijkt behendig het kussentje dat ze naar hem gooit.

Hij zoekt naar Mila’s account en stuurt dan een chatbericht.

Hoi Mila, lang niet gesproken. Hoop dat alles goed met je gaat. Ik vond net jouw brief aan Chris in mijn mailbox. Die is van een paar dagen geleden. Je was op zoek naar een teken van mijn broer. Hoop dat je het niet erg vindt dat ik je een teken stuur. Ga op zoek naar jouw Sebastiaan. Dat zou Chris zeggen. Dat weet ik zeker. En waarschijnlijk zou hij toch een beetje jaloers zijn, maar dat heb je niet van mij. Groet, Thomas.

Laten we lunchen, mijn liefste

‘Veel geluk met Marlou,’ zegt Mila met tranen in haar ogen. Ze meent het.

Lucien pakt haar heel stevig vast en ze voelt zich overspoeld worden door een golf van liefde. Wederzijds waarschijnlijk, want abrupt laat hij haar los. Verward kijken ze elkaar even aan.

‘Jij ook, Mila, veel geluk.’

Lucas en Julia komen giechelend uit het huis aangelopen en stoppen hun spullen in de achterbak. Klaar voor de reis naar huis. Mila neemt ze alle twee in de armen. ‘Jullie komen snel weer terug, toch?’

Julia geeft Mila een kus op de wang. ‘Ja.’

‘Gaan jullie maar achterin. Ik ben voor het eerste stuk de chauffeur. Op voorwaarde dat halverwege Lucas gaat rijden en ik languit op de achterbank mag.’ Lucien knipoogt naar Julia. Zijn aanstaande schoondochter valt in de smaak.

Mila staat als aan de grond genageld en probeert haar tranen te bedwingen.

‘Mila, zoek die knakker van een Sebastiaan op,’ zegt Lucien tegen haar als hij nog even naar haar terug is gelopen. Hij drukt zijn vingers op haar lippen als ze wil protesteren. ‘Doe het gewoon.’ Dan stapt hij in en rijdt weg.

Leegte. Het huis is leeg nu, op Herrie na. De nieuwe gasten komen pas over een week. Ze haalt diep adem en loopt dan terug naar binnen. Lusteloos gaat Mila op de bank zitten en slaat een deken om zich heen.

Ploing. Het geluidje van de iPad doet haar opschrikken. Eigenlijk heeft ze geen zin om op te staan, maar haar nieuwsgierigheid wint het van haar lamlendigheid. En dat is maar goed ook. Er is een mailtje binnengekomen van Laurie. De eerste paar foto's van de bruiloft, met een kort berichtje erbij.

Heerlijk mam, getrouwd zijn! Echt heerlijk!

Een glimlach verschijnt op haar gezicht. Ja, getrouwd zijn is ook heerlijk. De woorden van Lucien dreunen in haar hoofd. *Zoek die knakker van een Sebastiaan op...*

Ze schudt haar hoofd. Ze opent haar FB en de felicitaties met het huwelijk van Laurie vliegen haar om de oren. Laurie heeft een foto geplaatst van Mila en zichzelf en de hoeveelheid likes is niet bij te houden.

Dan ziet ze een nog niet gelezen chatbericht knippen. Thomas. Ze rolt met haar ogen. Weer iemand die zegt dat ze Sebastiaan moet gaan zoeken. Verdorie. Ze klikt het bericht weg. Ze heeft Sebastiaan uit haar leven en haar social-media-kanalen gegooid. Niet voor niks. Toch?

Ze typt zijn naam in de zoekbalk, dan stukt haar adem en aarzelt ze. Is het zo makkelijk? Een nieuw vriendschapsverzoek sturen? Hij heeft zijn profiel afgeschermd en ze kan niet méér zien dan zijn profielfoto. Hij is ouder geworden. Zijn glimlach ontbreekt. En toch is hij nog steeds de aantrekkelijke Sebastiaan van wie ze al te vaak afscheid heeft genomen in haar leven.

Mila loopt naar boven. In haar slaapkamer haalt ze haar bewaardoos uit de kast. Veel herinneringen aan Sebastiaan heeft

ze niet. Het boek dat ze van hem kreeg, ooit, heeft ze na de scheiding aan Lucien meegegeven. Hij wilde het graag lezen. Ze haalt een envelop uit de doos. De brief. Haar ogen worden naar de laatste regel getrokken. Op zijn bucketlist staat zij op de eerste plek. Toen. De foto die hij van haar maakte toen ze voor het eerst afscheid van elkaar namen. Ze kijkt naar zichzelf. Jong was ze daar. Jonger. De liefde weerspiegelt in haar ogen, door de lens van Sebastiaan. Heeft ze ooit nog zo naar een man gekeken? Of andersom, een man naar haar? Ja, blikken van lust krijgt ze regelmatig, zelfs nu ze zo veel ouder is.

Met de brief en de foto in haar hand loopt Mila naar beneden, naar buiten. Op de plek waar ze van Sebastiaan afscheid heeft genomen, de tweede keer, blijft ze staan. De laatste jaren is ze met een boog om deze plek in de tuin heen gelopen. Ze heeft het angstvallig vermeden. Hier had ze voor altijd met hem willen blijven staan. En toch besloten ze elkaar los te laten. Mila zou haar leven met Lucien vorm gaan geven en hij... zou aan haar blijven denken. Net als zij heeft gedaan. En toen ze elkaar na haar scheiding terugvonden, was de vonk als vanouds. *Ha, Assepoester*. De woorden weerklinken in haar hoofd. Ze was meteen weer verkocht. Zijn *Assepoester*. En ze praatte, urenlang, nachtenlang. Over dromen, over het verleden en over hun toekomst. Hij zou zijn werk afmaken in Peru en dan zouden ze samen verdergaan. Tot in detail hadden ze hun weerzien besproken. Afspraken gemaakt. Gedroomd.

Mila wankelt op haar benen. En toen was daar dat stomme bericht. Hij zou een ander hebben. Een ander aan wie hij belofte had gedaan. Het was te veel voor haar. Ze nam het klakkeloos voor waar aan. Toen hij merkte had dat ze hem op FB ontvriend had, zijn Skype-oproepen negeerde en zijn mail niet las, belde hij haar. Hij klonk wanhopig. Betrapt, ook? Dat maakte zij ervan. Een wanhopig smekende man. Waar haalde hij überhaupt

de tijd vandaan om een ander te hebben? Virtueel was hij dag en nacht met haar samen.

Ze zakt door haar knieën en voelt dat de grond onder haar warm is geworden van de zon. Wat nu als ze fout zat? Al die jaren...

Mila pakt haar telefoon en belt Alina. Wie anders.

‘Ha, Mila. Vertel.’

‘Ik weet niet waar ik moet beginnen.’

‘Je mist Lucien?’

‘Huh? Hoe kom je daar nu bij?’

‘Ik zag je naar hem kijken tijdens de bruiloft. Ik ken die blik. Sentimenteel. Je bent je leven aan het overdenken, zeker?’

‘Ja. En Lucien is gelukkig met Marlou. Marlou, die eendjes laat oversteken. Marlou, die hem zich weer jong laat voelen. Marlou, die een bliksemafleider is voor zijn werk. De heilige Marlou. Maar wat ben ik blij dat ze bestaat.’

‘Zo...’ Alina fluit tussen haar tanden.

‘Ja, inderdaad. Ik verdien een lintje. We zaten samen op de bank. Wijntje. Herinneringen. Het vlees is dan zwak.’

‘Heb je...?’

‘Nee, dat bedoel ik nou juist. Nee, we hebben niet. Ik heb het moment voorbij laten gaan, zoals ze dat zo mooi zeggen. Bewust. Voor Lucien en Marlou. En voor mezelf. Weet je wat het is, Alina? Ik wil het echt nog wel een keer proberen, maar dat is dan ook de laatste keer. De liefde, bedoel ik. Niet Lucien. Dat is klaar en het is goed zo.’

‘Ik geloof mijn oren niet. Wat heb jij een stappen gemaakt. Ouder en wijzer?’

‘Bewuster.’

‘Bewuster. Dat klinkt goed.’ Alina grinnikt.

‘Ja, zeg het maar. Welk binnenpretje schiet jou nu weer te binnen?’

‘Had opeens een jingle van een heel oude reclame in mijn hoofd. Iets met boter en maandverband. *Never mind*. Ga verder. Hoeveel bewuster ga je leven?’

Mila schiet in de lach. ‘Jij verandert ook niks, hè? Zouden we als we tachtig zijn nog steeds zo gek zijn?’

‘Zo gek als een deur, zolang ik leef. Dat is mijn motto.’

‘Amen.’ Mila houdt haar buik vast van het lachen.

‘Maar vertel: wat, wie en hoe?’

‘Oké, maar je hebt net al genoeg gelachen. Laat me uitpraten.’

‘Ja.’

‘Lucien en Thomas zeiden dat ik op zoek moest gaan naar...’

‘Je bijman!’ roept Alina meteen. ‘Ja, Mila, doe dat. Ik heb zo vaak op mijn lip gebeten om niet te zeggen dat je dat zou moeten doen, maar nu kan ik niet anders dan de heren gelijk geven.’

‘Sebastiaan. Die benaming “bijman” past niet bij een vrouw op leeftijd. En ja. Ik ga hem zoeken. Ik heb zijn nummer nog. Althans, als hij dat nummer nog heeft. En na deze schop onder mijn kont ga ik hem bellen. Het zweet staat in mijn handen. Misschien hangt hij meteen op. Ik heb hem als een hond behandeld. Ik heb niet naar hem geluisterd. Ik...’

‘Bel hem. En mij daarna. Succes!’

Alina heeft de verbinding verbroken. Mila luistert naar het gepiep. Een geruststellend monotoon geluid. Zal ze gewoon blijven luisteren, tot morgenvroeg?

Ze draait de foto om en op de achterkant staat Sebastiaans nummer. *Hoewel we elkaar nooit meer gaan bellen, toch maar mijn nummer.*

Ze wrijft met haar vinger over de cijfers. Zijn handschrift is mooi. De zes bijna onleesbaar, maar gelukkig niet helemaal.

Dan haalt ze adem, een diepe hap lucht, alsof ze het water in gaat springen. Zal ze bovenkomen?

Haar vingers trillen als ze de cijfers intoetst. Heel langzaam

gaat de telefoon over. Ze wil wegdrücken, maar dan hoort ze iemand aan de lijn komen.

‘Sebastiaan.’

Mila omklemt de telefoon. Met dichtgeknepen ogen laat ze zijn naam binnenkomen.

‘Hallo?’

‘Met mij, met Mila.’ De tranen stromen over haar wangen. Dit is het. Zou hij ophangen?

‘Mila!’

‘Het spijt me zo.’ Ze kan de woorden amper uit haar mond krijgen, de tranen lijken haar te verstikken.

‘Ik heb op dit moment gewacht. Ik wist dat je zou bellen. Hoopte... Weet je dat ik een ander nummer heb genomen? Een andere telefoon waarop ik te bereiken ben voor de rest van de wereld? En dat deze telefoon, waar jij nu op belt, dag en nacht bij me is? Wachtend. Ongebruikt. Jarenlang...’ Hij struikelt bijna over zijn woorden.

‘Ik... wil je zo veel zeggen, zo veel vragen.’ Mila veegt de tranen uit haar gezicht.

‘Daar hebben we alle tijd voor.’ De stem van Sebastiaan stelt haar gerust.

‘Ja?’

‘Ja.’

‘Hoe dan?’

‘Wat denk je van een lunch?’

‘Wanneer? Waar?’ Mila’s hoofd tolt. ‘Sebas, ik moet op adem komen.’

‘Woon je nog altijd in Frankrijk?’

‘Ja.’

‘Dan ben ik morgen bij je. Ik moet nu gaan. Een vliegtuig regelen.’

‘Voor een lunch?’

‘Ja, en nog een en nog een... Eigenlijk een grote aaneenscha-
keling van lunches. Je dacht toch niet dat ik je nog een keer laat
gaan, dame?’

‘Maar...’

‘Tot morgen, Mila. Oké?’

‘Ja.’ Ze hangt op. Weer luistert ze naar het gepiep in haar
oor. Het klinkt anders dan bij Alina. Het gepiep nu op het klopp-
pen van haar hart.

Ze rent naar binnen en gaat voor de grote spiegel staan in
de hal. Ze neemt zichzelf op. Haar ogen zijn gezwollen, rood-
omrand. De fronsrimpel in haar voorhoofd akelig prominent.
Alleen haar mond verraadst haar gelukzalige gevoel.

Nog een lunch, en nog een...

Als vanouds

Sebastiaan blijft voor een moment roerloos staan. Na al die jaren duikt ze op. Mila. Zijn Mila. De reden waarom ze de deur voor zijn neus dichtsloeg, hij heeft er destijds maandenlang van wakker gelegen. Het heeft hem een reis naar Japan gekost om weer helemaal tot zichzelf te komen. Om te accepteren dat van elkaar houden soms simpelweg niet genoeg is. Hij besloot dat hij genoeg van haar hield om te accepteren dat ze ieder hun eigen weg moesten gaan. Zou hij dit aan iemand verteld hebben, dan zou hij erom zijn uitgelachen. Zeker in de marketingwereld, waar een onwijze machocultuur heerst.

Helemaal tot zichzelf komen is hem trouwens niet gelukt. Overdag wel, daar heeft hij voor gezorgd. Zich gestort op zijn carrière en zijn bucketlist. Maar de nachten overvallen hem soms. Flarden van de gesprekken die hij met Mila heeft gevoerd schieten dan door zijn hoofd. En het allerergst zijn de dromen. Die ene droom waar hij niet aan kan ontsnappen. Hij heeft Mila in zijn armen, op de plek waar ze afscheid namen, de laatste keer. En op het moment dat hij haar wil kussen, smelt ze. Een soort verdamping. Badend in het zweet wordt hij dan wakker en hij pakt altijd weer in een reflex zijn telefoon om te zien of er een flinkerend lampje is. Tevergeefs. Tot vandaag.

Hij zoekt een vlucht naar Nice. Verdorie. Alle kanten kan hij op, maar Nice lijkt opeens de enige plek op aarde die ertoe doet. Hij wil weg. Nu. Met een stevige pas loopt hij de trap op en graait wat spullen bij elkaar uit de badkamer en zijn kledingkast. Werken kan hij gelukkig overal en nergens, hij is eigen baas.

Uit de koelkast pakt Sebastiaan een flesje water en uit de kast neemt hij een pak eierkoeken mee. Moet genoeg zijn. Hij gooit de deur achter zich dicht en stapt zijn auto in. Vliegen is geen optie, althans, vandaag niet meer. Het lijkt wel alsof al de jaren zonder contact zijn verdwenen, jaren van wachten er niet meer toe doen. Maar het voelt wel alsof elke seconde langer wachten om haar te zien fataal kan worden. Dat ze wegglipt, zich bedenkt.

Hij denkt terug aan haar bedenkingen van jaren geleden. Ze was toen nog getrouwd en wilde niet het gezinsgeluk vergooien voor een kiezelsteentje. ‘Met mijn gezin heb ik samen een berg gebouwd, een stevig fundament. En wij beginnen net. Wij zijn kiezelsteentjes...’ Hij was het er niet mee eens, maar hij wist ook dat hij Mila doodongelukkig zou maken als hij haar zou pushen haar gezin op te geven. En hij zou het ook gewoon niet aan haar gevraagd hebben. Punt. Ondanks zijn gladde praatjes, volgens zijn jalouse vrienden dan, is hij gewoon een heer.

Hij laat Eindhoven achter zich, zijn thuisbasis, en drukt het gaspedaal steviger in. Een paar dagen geleden was hij op de verjaardag van Linda, inmiddels al ontelbare jaren zijn ex. Het deed hem goed om te zien dat het zo goed gaat met haar en haar gezinnetje. Ze is een moeder op leeftijd, dat dan weer wel, maar haar moedergeluk heeft haar jonger gemaakt. Zachter. Het deed hem voor een moment pijn. Ook hij verlangde in de jaren dat hij met Linda was naar kinderen. Ze hebben het geprobeerd en geprobeerd, op alle mogelijke manieren, totdat het

uiteindelijk gewoon op was. Weg dromen over bezoekjes aan PSV, over het helpen met huiswerk, over papa zijn. En ergens in het proces van droom naar onvervulde wens waren ze elkaar kwijtgeraakt. Hij had enorm zijn best gedaan om haar te bereiken en samen een leven op te bouwen, de voordelen ervan in te zien.

Als hij nu eerlijk is, waren er geen voordelen. Misschien had hij Linda nooit voordelen voor moeten houden en mee moeten gaan in haar tragedie. Alhoewel, waarschijnlijk waren ze dan beiden depressief geworden.

Met Mila kon hij zijn verdriet over hun kinderloosheid bespreken. De woorden kwamen er als vanzelf uit, op de eerste avond al. Ook zij had verdriet om een kind. Liam, gestorven in haar armen toen hij amper drie jaar oud was. Die pijn was blijvend zichtbaar in haar ogen en haar lach. Altijd. Het had hem met beide benen op de grond gezet. Op dat moment besefte hij dat praten over voordelen onzin was. Hij bood er later zijn excuses voor aan bij Linda. Dat was de avond waarop Linda en hij besloten om uit elkaar te gaan. Het was een bevrijding voor beiden. En misschien was het die opluchting waardoor Linda's krampachtige kinderwens verdween en ze niet lang daarna zwanger raakte. Helemaal rijmen kon hij dat ook niet. Linda, die in haar huwelijk met hem bijna seksloos door het leven ging. Hij had zijn vragen ingeslikt. Hij had af en toe contact met haar en hij kon alleen maar blij zijn dat ze toch haar moederrol vervulde. Haar echtgenoot was een goede gast, maar waarschijnlijk alleen bijzaak. Dat wist hij ook en hij vond het prima. Sebastiaan begreep daar niks van. Hij zou nooit een bijzaak willen zijn. Ook voor Mila niet. Of zou hij voor haar liefde alles opzijgezet hebben, ook zijn trots?

Ze hebben het er wel over gehad. Vlak na haar scheiding. Het contact was meteen weer heerlijk, als vanouds. Hij moest

lachen toen ze dat woord gebruikte, ‘vanouds’. ‘Wij zijn nooit “als vanouds” geweest, Mila. We hebben momenten met elkaar doorgebracht en we hebben genoten van elkaar. Het was intens en diep, maar een relatie hebben wij nooit gehad.’

‘Nou, dan is het als vanouds geen relatie, maar wel intens.’ Ze keek hem schalks aan en hij smolt. Opnieuw en alweer. Hij wilde zijn opdracht in Peru meteen uit handen laten vallen om naar Mila toe te gaan, maar ze hield hem tegen. Ze had tijd nodig om haar scheiding te verwerken. Tijd nodig om een eigen ritme te vinden. ‘Laten we praten, zonder dat onze lichamen het weer overnemen.’ Dus ze praatten, lachten en brachten elkaar in vervoering. Virtueel dan. Tot ze opeens weg was. Op geen enkele manier kon hij haar meer bereiken. Hij belde haar, dagen achter elkaar. Eén keer nam ze op. Een rilling loopt over zijn lijf. Bijna de afslag gemist. Hij richt zijn aandacht op de weg en de auto’s voor hem. Zijn lichaam begint weer rustig te worden.

Hij haalt diep adem. Het heeft hem vreselijk veel pijn gedaan. ‘Hoe kun je?’ Dat was alles wat ze zei. Hij had geschreeuwd, gesmeekt en verloren. Ze vertelde hem niet kunnen wat hij dan gedaan zou hebben. En hij begreep het niet. Hij was zelfs even boos op haar. Na al die uren van opnieuw opvlammende liefde, deed ze de deur dicht.

Later heeft hij via een Facebook-vriendin iets van het mysterie weten op te lossen. Vrouwen! Rare, bezitterige wezens soms. Hij begreep alleen niet dat Mila zo overdreven – want zo zag hij dat toen – had gereageerd. Pas later kon hij zich er iets bij voorstellen. Ze had genoeg voor haar kiezen gehad. Verstoeten door haar grote liefde Chris, haar mislukte huwelijk met Lucien. Ze had hem niet voor niks verteld dat ze zo in hem geloofde. Hem vertrouwde. Misschien was het gewoon te veel om van een vrouw als Mila te vragen niet af te gaan op roddels op Facebook.

Hij zucht. Misschien had hij inderdaad verkeerde signalen afgegeven aan die bewuste dame op zijn werk. Ze was leuk, op een wulpse manier. Ze had hem haar levensverhaal toevertrouwd. Hij had haar getroost. Oprecht. En hij had gezien dat ze opleefde bij elk compliment dat hij haar gaf. Over haar werk, haar uiterlijk en haar humor. Dat gaf hem een goed gevoel; iets voor iemand te kunnen betekenen. Ze maakte er zo dankbaar gebruik van. Maar ze had, achteraf gezien, elk compliment opgevat als een aanmoediging, als een teken. Hij was haar obsessie geworden. Zijn Facebook-profiel was haar startpagina geworden, elke reactie van iedereen had ze bijgehouden. Ze had hem een keer gevraagd wie 'die Mila' was. En hij had zijn hart uitgestort over 'zijn Mila'. In zijn naïviteit had hij gedacht dat de tranen die toen in haar ogen sprongen, tranen waren van ontroering. De dag erna was Mila uit zijn leven verdwenen.

In een flits ziet hij de beelden voor zich van het laatste samenzijn met Mila. Ze lachten en vrijden. En huilden. Ze zei hem dat ze verder moest met haar eigen leven. Dat haar huwelijk een kans verdiende. Dat is helaas niet gelukt, en dat spijt hem oprecht voor haar.

Zouden ze nu samen een kans krijgen? Zou hij haar meer kunnen geven dan ze van Lucien kreeg? Hij heeft het zich zo vaak afgevraagd. Zijn mensen gemaakt om van elkaar te blijven houden? Zijn mensen gemaakt om elkaar te blijven beminnen? Hij ziet haar weer voor zich staan, naakt. Ze had zo'n behoefte om hem diep in haar te voelen. Het was meer dan seks. Ook voor hem. Haar borsten. Het meest gefascineerd was hij door haar moedervlekje. Ze probeerde het altijd te verbergen, achter haar mooie lokken. En haar navel. Haar navel had iets sensueel. Sebastiaan gaat verzitten in de auto. Het effect dat alleen al het denken aan Mila op zijn lichaam heeft, is onmiskenbaar. Na al die jaren.

Zijn telefoon trilt. Hij schrikt op uit zijn gedachten. Mila? Nee, een opdrachtgever. Hoe toepasselijk. Voor een online datingsite is hij de marketing aan het regelen. Hij drukt het telefoontje weg. Tevergeefs. Er komt een nieuwe oproep binnen.

‘Met Sebastiaan. Zeg het eens.’

‘Fijn dat je opneemt. Stront aan de knikker. Hoe laat kun je hier zijn voor een teamoverleg?’

‘Volgende week,’ zegt hij kort en overtuigend.

‘Pardon?’

‘Ik ben een week weg voor privé zaken.’

‘Jij bent een lekkere. Je weet dat we het lastig hebben, je naait er toch niet zomaar tussenuit?’

‘De liefde, Johan, de liefde roept. Dat is eigenlijk zoiets als een morele plicht waaraan je moet voldoen. En weet je? Ik wil niet eindigen zoals al die losers op je datingsite.’

Johan snuift aan de andere kant van de lijn. ‘Prima. Ik spreek je over een week weer. En ik mag hopen dat ze het waard is.’

Die zag hij niet aankomen. ‘Bedankt, Johan. Dat is ze zeker.’

Het landschap trekt aan hem voorbij. Veel tijd om te rusten gunt hij zichzelf niet. Bij een tankstation over de Franse grens neemt hij een croissant en een kop koffie. Zijn maag protesteert. Zou hij Mila laten weten dat hij onderweg is en nog maar een uur of vier te rijden heeft voor hij bij haar is? Ze verwacht hem morgen pas, niet in het holst van de nacht. Kan hij dat maken?

Niet twijfelen, kerel. In de auto zet hij zijn stoel een stuk achteruit. Een *power nap* moet lukken, daar is hij op getraind. Hij pakt zijn huissleutels in zijn hand, zodat hij wakker zal schrikken wanneer zijn spieren zich ontspannen en de sleutels op zijn schoot vallen. Sebastiaan voelt zijn hartslag door zijn aderen jagen. Niks geen *power nap*. Snel neemt hij nog een slok koffie en start de auto. Verstand op nul en rijden.

Na een paar uur draait hij de oprit op van Mila's huis. Het huis is donker. Hij twijfelt. Misschien moet hij in de auto blijven zitten en wachten tot morgenvroeg. Dan ziet hij een licht aanspringen in een van de slaapkamers. Hij pakt zijn telefoon en belt.

'Ben jij dat, Sebastiaan? Ben jij hier?'

'Ja, Assepoester, ik ben er al. Zal ik een hotel opzoeken?'

Hij hoort haar antwoord niet, ze heeft opgehangen. Zijn maag trekt zich samen, heeft hij een fout gemaakt? Roerloos blijft hij zitten achter zijn stuur.

Dan ziet hij de voordeur openvliegen en komt Mila naar buiten gerend. Zijn hart slaat over. Ze is prachtig in dat korte, witte T-shirt. Hij weet niet wat hij moet doen.

Mila is gestopt met rennen en is halverwege blijven staan, haar handen voor haar gezicht. Alles of niets, zo voelt het. Langzaam stapt hij de auto uit, weloverwogen neemt hij elke stap. 'Ik ben bij je. Ik ben er.'

God, wat heeft hij haar gemist. Deze krachtige, maar op dit moment weerloze vrouw.

Wijn uit een frisdrankglas

Het etentje bij Roos en Thomas heeft haar goedgegaan. In haar oom herkent ze zo veel van haar vader. Zijn warme lach, vooral. Aan de ene kant is dat confronterend, maar aan de andere kant kan ze zichzelf troosten met de gedachte dat Thomas het leven ten volle leeft, misschien zelfs genoeg voor twee.

Ze denkt na over het gesprek met Rosaline. Over liefde en lust. Ze heeft geen man en paard genoemd, maar Roos had feilloos in de gaten dat ze zich niet helemaal happy voelt in haar leven zoals het nu loopt.

Ze opent de voordeur en ziet dat Joris nog niet thuis is. Alle lampen zijn uit. Plux komt aangerend, mauwend. Hongerig. Hannah bukt en tilt de poes op. ‘Knorremans, ik zal je eens even wat brokjes geven.’

Als ze Plux voorzien heeft van eten, loopt ze naar de koelkast en haalt er een fles wijn uit. Zomaar. Ze schenkt een glas in en gaat op de bank zitten. Het boek waarin ze bezig is, lonkt. Ze pakt het op en legt het weer terug. In plaats van het boek kan ze de spanning ook rechtstreeks beleven, toch? Ze opent de berichtjes die ze van Vincent heeft gekregen. Een tinteling schiet door haar lijf.

Waarom ben jij arts geworden, Vincent?

Ze neemt een slok van haar wijn en draait met haar glas. Ze moet echt eens leren hoe ze een glas goed vasthoudt. Ze lacht. Misschien moet ze ook eens wijnglazen kopen in plaats van de goedkope, bij de benzinepomp bij elkaar gespaarde frisdrankglazen waar ze nu uit drinkt. Vincent zou raar staan te kijken. Ze tikt nog een berichtje.

Ooit het genot mogen smaken van wijn drinken uit een frisdrankglas?

Ze schrikt van zichzelf. Deleten kan niet meer.

Het antwoord van Vincent komt snel en meedogenloos.

Ik ben arts geworden zodat ik nooit wijn hoeft te drinken uit een frisdrankglas. En dat zou jij ook niet mogen doen, Hannah.

Sorry.

Nooit sorry zeggen. Nooit. Waar blijft je vraag? Ik heb gezegd dat je me alles mag vragen. Alles.

Hannah twijfelt. Wat wil deze man van haar? Wat wil ze van hem?

Ben je gelukkig?

Dat is een heel open vraag. Ja, ik ben gelukkig, voor zover ik dat kan peilen. Op dit moment ben ik dat. Ik zit thuis in mijn werkkamer, mijn atelier. Ik heb een goede dag gehad, ik heb iemand gered. Ik was in vorm. En jij stelt me vragen, waarvan de kwaliteit hopelijk snel omhoog zal gaan.

Wat is hij arrogant.

Ben je altijd zo arrogant?

Nee, meiske. Dat is geen arrogantie. Ik heb mijn sporen verdiend. Als jij zo ver bent als ik, hoop ik dat je ook van jezelf gaat zeggen dat je goed bent in je werk. Nog liever: de beste. Dat ben ik ook. Voor minder doe ik het niet.

Ik weet dat je goed bent, daarom wil ik met je werken.

Ja, ik weet dat jij dat wilt. Kun je dat aan? Elke dag voor een arrogante figuur het vuur uit je sloffen lopen?

Ja.

Ook als je veel op mij moet oefenen?

Hannah wordt warm. Het spel begint weer. Ze wil zich niet laten kennen.

De volgende keer zal ik je een verwijsbrief meegeven. Of ik kan op je oefenen. Ik schijn nog te moeten oefenen in het doorknippen van bepaalde zaakjes.

Goed, Hannah. Je bent brutaler aan het worden. Vrijer ook?

Er komt meteen een tweede sms.

Vertel eens waarom je zo graag chirurg wilt worden.

Hannah gaat verzitten. Moet ze hem inzicht geven in haar ziel?

Ik verloor op jonge leeftijd mijn vader, na een kort en hevig ziekbed. Een vreselijk nare vorm van kanker. Hij was leraar. Hij zei vaak tegen me dat ik een geweldige lerares zou kunnen worden. Jij kunt de wereld redden, zei hij. Maar hoe zou ik de wereld kunnen redden, als ik dat niet eens met hem heb kunnen doen? Maar goed, daarom ben ik hier terechtgekomen. Ik wil de wereld redden.

Je hebt er de handen voor, maar niet de instelling. Je zult kinderen verliezen, voor het oog van de ouders. Je zult slecht nieuws brengen. En het zal je naar beneden sleuren. Je bent niet zakelijk genoeg.

De woorden raken Hannah. Het gore lef.

Dus elke operatie van jou is een transactie? Machinewerk? Een handeling?

Ja, een handeling van pure perfectie. Een weloverwogen handeling.

Dus je hebt nog nooit iemand verloren?

Jawel. En het veranderde alles.

Hannahs vingers trillen als ze een bericht terug typt.

Vertel me erover.

Nee. Ik ben eerlijk tegen je, maar ik hoef niet overal antwoord op te geven. Nog niet. Ik heb een donkere kant, Hannah. Die gaat verder dan mijn arrogantie. Die gaat verder dan al die gedachten die jullie over me hebben.

Wie zijn 'jullie'?

Hm. Scherpe vraag. Weet ik niet.
Collega's, co's, wie dan ook.

Laat me je donkere
kant dan zien.

Meteen als ze de sms verzonden heeft, vraagt ze zich af: wil ik dat wel?

Ga met me uit eten. Morgenavond.
Lukt dat?

Zie ik dan de donkere
kant van de maan?

Nee. Dan zie je hoe je wijn op de juiste
manier tot je neemt. Met mes en vork
eten kun je neem ik aan wel.

Als je zo over me denkt, waarom
neem je me dan mee uit eten?

Omdat ik het kan. En het wil.

En waarom zou ik dat willen?

Omdat je van me wilt leren.

Ze bijt op haar lip. Ja, dat wil ze. En ze beseft dat ze meer wil leren dan alleen het vak van hersenchirurg.

Verder nog bevelen voor me?

Ja. Ik haal je op bij de spoedeisende hulp, zij-uitgang. Trek iets moois aan. Net boven de knie.

Uw wens is mijn bevel.

Zou haar sarcasme hem raken?

Dat hoor ik graag, meiske. Ik moet nu verder met mijn werk. Tot morgen.

Ja, tot morgen. Ik moet ook verder.

Ze klapt haar telefoon dicht. 'Kom eens hier, Plux.'
Plux kijkt op en draait zich dan op haar rug.
Hannah grinnikt. 'Ook al arrogant.'

Vincent

Het doet hem meer dan hij verwacht had als hij haar ziet staan bij de zijingang van de spoedeisende hulp. Ze heeft zelfs gedaan wat hij haar heeft opgedragen. Het korte rokje staat haar goed, jammer dat ze er platte schoenen onder draagt.

Met een paar passen is hij bij haar. ‘Mejuffrouw Velterman, leuk dat je er bent. En stop eens met dat getrek aan je rokje. Het zit prima.’ Ja, gelukt, ze bloost weer.

‘O, je bent er al. Waar gaan we heen?’ De handdruk die ze hem geeft is krachtig. Zijn duim wrijft kort over haar pols. Ze kijkt hem nu strak in zijn ogen. Hij verbergt zijn glimlach.

‘Kom, we lopen naar de parkeergarage en dan neem ik je mee naar mijn lievelingsrestaurant.’ Hij wacht haar antwoord niet af en gaat haar voor. Met zijn sleutel klikt hij de poort van de garage open. Het klinkt er hol en verlaten. Hij maakt het portier van zijn auto voor haar open. Erg onder de indruk lijkt ze niet te zijn. Geen bling-blingmeisje dus. Hij ziet dat ze geen sieraden draagt. Als dit een vervolg krijgt, gaat hij eens met haar winkelen.

‘Doe je dit vaker?’ Ze kijkt hem aan. Haar stem klinkt anders dan normaal.

‘Iemand meenemen?’

‘Ja, iemand van werk.’

‘Nee.’

Hij ziet dat ze knikt. En nadenkt.

‘En nee, ik neem ook geen andere vrouwen mee, waar ze ook vandaan komen. Hannah, maak je niet druk. We gaan een hapje eten. En jij mag verder met je vragenvuur.’

‘Ik maak me niet druk. Het is gewoon apart. Jij die mij meeneemt. Je weet dat je nogal een status aparte hebt in het ziekenhuis?’

‘Daar ben ik me van bewust, ja. Maar vertel, wat houdt die status voor jou in? Wat de rest denkt, interesseert me niet.’

‘Bij jou is altijd alles klip-en-klaar, hè? Ik heb zelfs het gevoel dat je meent wat je zegt.’

‘Ja, ik ben altijd eerlijk, dat heb ik je al eens gezegd.’

‘Als je het zo nodig wilt weten: je bent de knappe dokter van wie ik geen hoogte kan krijgen. Je was altijd op afstand. Zakenlijk. Begrijpelijk, hoor. Je bent de beste in je vakgebied en daarom een voorbeeld voor me. Je staat ver boven me.’

‘Nee, Hannah, je bent mijn gelijke. Ben ik nog steeds zo op afstand?’

‘Niet meer. Je bent nu iemand die een spelletje met me speelt.’

‘Ik speel geen spelletjes en al zeker niet met jou.’

‘Dus je vindt het gewoon leuk om met me te gaan eten?’

‘Ja. In alle rust eens met elkaar praten, zonder de alarmbellen van het ziekenhuis.’

Ze trekt weer aan haar rokje terwijl hij de parkeerplaats van het restaurant op rijdt. Vincent is blij dat hij de keuze voor deze tent gemaakt heeft, want Hannah lijkt niet het type voor culinaire hoogstandjes op haar bord.

‘Je ziet er mooi uit vanavond, Hannah,’ zegt hij als ze tegenover elkaar zitten.

‘Je mag me vaker kledingadvies geven.’ Ze schenkt hem een glimlach.

‘Ik neem je wel een keer mee uit winkelen. Gaan we andere schoenen voor je zoeken.’

Ze kijkt vragend en aan haar beweging te zien verbergt ze naar voeten.

‘Sorry, meiske, mijn IQ is soms hoger dan mijn EQ. Een van mijn slechte eigenschappen. Je schoenen zijn prima. Hakken zouden je mooier staan, dan komen je kuiten beter uit.’

‘Aha. Gevoel voor anatomie. Ik snap het.’ Hannah neemt een hap van haar zalm.

Hij prikt een stukje tomaat bij haar weg. Weer die verbaasde blik in haar ogen.

‘O, dat is ook een eigenschap van me. Ik eet graag van ander-mans bord. Zonder te vragen.’

‘Maakt niet uit van welk bord? Doe je dat ook in de kantine op werk?’

‘Ja, eigenlijk wel.’

Haar lach schalt door het restaurant en er gaat een kriebel door zijn buik.

‘Schaam jij je ooit weleens ergens voor, dokter?’ Ze veegt een traan van haar wang.

‘Nee, eigenlijk niet.’

‘Krijg je ooit weleens niet je zin?’

‘Tot nu toe nog niet meegemaakt, nee. Hannah, ik ben iemand die ervoor gaat. En ik ga tot het uiterste, indien nodig.’

‘Nooit afgewezen in de liefde?’ Hij ziet dat ze schrikt van haar eigen vraag. En dat is juist waarom hij haar zo mag. Haar openheid, haar spontaniteit, haar onbevangenheid. Hij wil overal op antwoorden. Zelfs op de dingen die hij diep heeft weggestopt.

‘Jawel. En ik heb er nog elke dag last van. Ik heb me voorgenomen me nooit meer te verliezen in de liefde. Liefde kan zo diep gaan dat het je meesleurt.’

‘Naar waar het donker is?’

‘Ja. En geloof me, daar is het echt donker.’

‘Spreek je haar nog weleens?’

‘Heel af en toe.’

‘Weet ze hoe diep je liefde voor haar ging?’

‘Ik denk het wel. Omgekeerd was de liefde ook diep. Tenminste, ze vroeg me om altijd van haar te blijven houden.’

‘En heb je dat gedaan?’

‘Ze heeft een plek in mijn hart. Net zoals mijn vrouw heeft.’

Hannah schuift haar bord zijn kant op. Ze zit kennelijk vol. ‘Weet je vrouw van haar?’

‘Nee. Althans, gedeeltelijk wel, maar niet alles. Daar is ze te jaloers voor.’

Er komt een kleine glimlach om haar lippen. ‘Waarom is het niks geworden tussen jullie twee?’

‘Mijn leeftijd. Ik was te jong voor haar. Het heeft me echt gebroken, Hannah. Ik heb gevochten, maar ze wilde me niet.’

‘Hoelang heb je haar al niet meer gezien?’

‘Zo lang als ik nu getrouwd ben, bijna twintig jaar.’

‘En toch denk je nog aan haar.’

‘Het heeft een plek gekregen. Maar met vlagen komt het naar boven.’

‘Zou je liever met haar zijn dan met je vrouw?’

‘Ik doe niet aan hypothetische vragen en antwoorden. Ik ben gelukkig met mijn vrouw.’

‘Je vrouw boft.’

‘Waarom?’

‘Vanwege je passie. En de diepte van je liefde. Zelfs als die soms donker is.’

‘Dat zeg je mooi. Dank je wel. Wil jij nog een dessert of zal ik zo gaan afrekenen?’

‘Ik plof bijna, laten we gaan. Ik heb genoten.’

‘Zullen we nog een blokje lopen?’

Hannah knikt. ‘Daarom draag ik platte schoenen, dokter.’

Hij lacht. ‘Jij houdt ook van spelletjes, is het niet, Hannah?’

‘Nee, ik hou van het leven, dokter.’

‘Dat moet je meer gaan doen, meiske, leven. Daarom heb ik je meegenomen.’

‘Soms ben je echt behoorlijk arrogant. Maar ik ga ervan uit dat je het anders bedoelt dan het eruit komt.’

Ze lopen het park in en slenteren totdat ze bij een bankje komen, waarop hij gaat zitten. ‘Zie je dat? De lijnen van het grasveld aan het einde lopen perfect recht, en dan in het midden van die horizontale lijn die grote boom. Een perfecte compositie.’

Hannah gaat naast hem zitten. ‘Je komt hier vaker.’

‘Altijd als ik ruimte nodig heb om na te denken.’

‘Heb je dat nu ook, ruimte nodig om na te denken?’

‘Nee. Ik had ineens zin om mijn plekje met je te delen. Nog nooit eerder met iemand anders hier gezeten.’

‘Waarom met mij, dokter?’ Ze slaat haar ogen neer.

Hij neemt haar kin tussen zijn vingers zodat ze hem wel moet aankijken. Een korte aarzeling, dan drukt hij zijn lippen op de hare.

Ze kust hem terug. Haar lippen smaken vol. Ze is voorzichtig, dat voelt hij. En dan verbaast ze hem, overvalt ze hem. Ze laat hem toe door haar mond iets verder open te doen. Haar tong is krachtig. Krachtiger dan hij gedacht had. Hij drukt zijn lijf dicht tegen haar aan. Dan probeert ze zich los te maken, zoekt zijn armen en verbergt haar hoofd in zijn nek.

Ondanks de opwindende die door zijn lijf giert, wat hem enigszins verbaast, is hij in staat om er voor haar te zijn. Het voelt heerlijk om haar in zijn armen te hebben. Hij streelt over haar haar. ‘Gaat het, kleintje?’

‘Ik denk het.’ Ze maakt zich met tegenzin los uit zijn greep. Er flitsen allerlei gedachten door zijn hoofd. Met zijn kus wilde hij laten zien dat hij het beste met haar voorheeft. Dat hij om haar geeft. ‘Was ik te brutaal? Je mooie mond ging niet heel ver voor me open.’

‘Ik had geen kus verwacht, dokter. Waarom eigenlijk?’

Hij streelt met zijn wijsvinger over haar bovenlip en raakt daarna haar onderlip aan. ‘Je hebt een mooie mond en die vraagt erom gekust te worden.’

Vincent ziet dat de radertjes in haar hoofd beginnen te draaien. Hij pakt haar hand. ‘Kom, we gaan. Het is laat.’ Haar hand voelt zacht aan. Hij streelt erover.

Op de terugweg naar de auto zegt ze niets meer tegen hem en hij niet tegen haar.

‘Zal ik je thuis afzetten?’ vraagt hij als ze weer naast elkaar in de auto zitten.

Hannah kleurt. ‘Mijn fiets staat nog bij het ziekenhuis. Niet zo handig, hè?’

‘Je vriendje wil je morgen vast wel een lift naar het werk geven. Ik wil niet dat je nu nog naar huis fietst.’

‘Oké,’ zegt ze, en ze trekt weer aan haar rokje.

Vincent lacht. ‘We hebben gezoend, Hannah. Geen schaamte meer.’

Een vreemd gevoel schiet door zijn lijf als ze haar hand op zijn been legt. Het voelt... vertrouwd.

‘Hier moet je naar rechts,’ doorbreekt Hannah de stilte in de auto.

‘Ik hoop niet dat we er al bijna zijn.’

‘Want?’

‘Ik voel me zo rustig. Dat is een gevoel dat me de laatste jaren vreemd is geworden.’

‘Ben ik zo slaapverwekkend?’

‘Hannah! Ik gaf je een compliment. Leer dat in ontvangst te nemen.’

‘Sorry...’

‘En ook daar hadden we een afspraak over. Geen sorry.’

‘Bij de volgende links en dan is het op nummer 124.’

Hij ziet dat ze naar haar huissleutels zoekt. Het maakt hem onzeker. Zou ze zo graag snel van hem af willen? Is hij te ver gegaan?

Vlak voor de deur stopt hij. ‘Hannah...’

Ze buigt zich naar hem toe en geeft een zoen op zijn mond. ‘Dank je wel, Vincent.’

Voor hij er erg in heeft is ze uitgestapt. Ze draait zich nog een keer om en zwaait.

Langzamer dan anders rijdt hij weg. De radio laat hij uit. Het kalme gevoel van daarnet is verdwenen. Hij heeft een vrouw gekust. Klopt dat wel? Hij laat zijn handen rusten op het stuur en kijkt naar zijn trouwring. En wilde Hannah het ook?

Als hij zijn eigen oprit op rijdt, ziet hij dat er een lampje op zijn telefoon knippert.

Ik heb spijt dat ik je niet gevraagd heb of je nog een kopje koffie wilde drinken.

Hij glimlacht. Een gelukkig gevoel borrelt omhoog.

Ik ook, Hannah. Ik ook.

Een chirurg die niet kan koken

Hannah besteedt meer aandacht aan haar uiterlijk dan normaal. Ze bekijkt zichzelf in de spiegel alsof ze op zoek is naar de sporen van de zoen van gisteravond. Hoeveel vrouwen zou Vincent al gekust hebben, ook al zegt hij dat het niet zo is? De duiveltjes in Hannahs hoofd hebben het er maar druk mee. Is ze zo onzeker dat ze niet kan geloven dat een man als Vincent haar echt leuk vindt? Dat hij niet alleen maar uit is op... seks?

Ze draait de dop van de tandpasta er weer op. Vaste prik. Joris is niet zo doppen-op-draaiërig. Zij wel. De eerste nacht dat Joris bleef slapen, deed ze zelfs met veel plezier de dop erop. Het voelde als samen. Rosaline moest smakelijk lachen om deze ontboezeming. 'Wacht maar, deze leuke eigenschap gaat jou over een paar jaar je neus uit komen. Waarschijnlijk over een maand al.'

Hannah draait haar lange haar in een knot en sprint dan met een paar passen de trap af. Dat getut in de badkamer is niks voor haar, nu komt ze dadelijk nog te laat. Joris is al eerder vertrokken. Ze geeft Plux nog een handvol brokjes en loopt dan naar buiten. Verdorie! Haar fiets staat natuurlijk nog op het werk.

Voor een momentje staart ze naar haar schoenen. Eigenlijk zien ze er maar afgetrapt uit. Vincents schoenen niet, die

zullen wel gepoetst worden door zijn liefvallige echtgenote. Hannah schrikt van haar eigen gedachten – en van een toeterende auto.

‘Lift nodig?’ Het grijnzende gezicht van Vincent spreekt boekdelen. ‘Kom, stap in, we hebben zometeen een gezamenlijk overleg. Of sta je hier op de bus te wachten?’

Hannah steekt haar tong uit en stapt dan in. ‘Dank je. Heb je hier staan posten?’

‘Ik dacht, ik doe eens een rondje door je straat, mocht je vanwege alle opwindning vergeten zijn dat je fiets nog ergens anders staat.’

‘Dank je. Ik was het inderdaad vergeten. Alzheimer-light, heet dat geloof ik.’

‘Ik vat dat maar op als compliment voor die geweldige kus die ik jou gisteravond gaf.’ Zijn stem klinkt zacht en warm. Ze voelt dat hij zijn hand onder haar been schuift.

‘Hoe heb jij geslapen?’ vraagt Hannah.

‘Als een blok beton. Ik ging liggen en ik was weg. En jij dan?’

‘Nou, dat heeft bij mij toch wel even geduurd. Het was en is nogal verwarrend voor me. Dit.’

‘Ja.’

‘Heb jij er geen last van dan? Van je geweten?’ Ze kijkt hem onderzoekend aan. Hij heeft zijn hand onder haar been vandaan getrokken en haar hand vastgepakt.

‘Ik vind het fijn om met je in de auto te zitten. Ik ben net niet eens zo snel als ik normaal doe door de bocht gegaan.’

‘Vincent... Snap je dat ik op deze manier de indruk krijg dat dit allemaal volkomen normaal voor je is?’

‘Je vult te veel in. Ik zal je zeggen hoe ik erin sta. Vanmorgen heb ik mezelf recht in de ogen gekeken. Was voor mij ook een test. Nee, Hannah, ik heb dit nog nooit gedaan. Tijdens mijn hele huwelijk heb ik nog nooit een andere vrouw gekust. En

hoe ik nu de werelden uit elkaar hou, ik weet het niet. Maar blijkbaar doe ik dat. Ik heb kort geworsteld en nu niet meer. Nu, met jou, vergeet ik alles om me heen. Je doet iets met me.'

Hannah schuift zijn hand weer onder haar been. Fijn voelt dat. Zou hij ook zo met zijn vrouw in de auto zitten? Ze duwt deze gedachten weer weg.

'Maar jij dan, Hannah. Jij hebt die overrijverige gynaecoloog-to-be naast je gehad vannacht. Ziet hij niet hoe mooi je bent? Wilde hij met je vrijen?'

'Nee.'

'Ik geloof er niks van.'

'Hoe zie jij dit tussen ons dan nu verdergaan?' vraagt ze. Ze heeft geen zin om het met hem over Joris te hebben.

'Dat weet ik niet, kleintje. Ik geniet er gewoon van. Zoals het komt. Alleen, stel me nooit die ene vraag...'

Hannah voelt haar maag rommelen. Ze heeft wel een idee waar hij op doelt. Moet ze doorvragen? Wil ze überhaupt dat hij zijn vrouw verlaat voor haar? Weet ze zelf wel wat dit is?

Voor ze het doorheeft is Vincent de garage van het ziekenhuis in gereden. 'Terug naar de realiteit, dame. Nu.'

'Ja.' Hannah voelt er weinig voor om uit te stappen. 'Het voelde net tijdens het rijden alsof we samen op vakantie waren. Gek hè?'

'Nou, dan neem ik je nog een keer mee.'

Vincent parkeert de auto. Hannah wil al uitstappen, maar Vincent pakt haar arm vast en drukt een zachte kus op haar mond. 'Dit hoort er ook bij, Hannah.' Dan wrijft hij met zijn vingers over haar lippen. 'Aan het werk nu, meiske.'

'Zie ik je snel weer?' Haar stem klinkt zacht, bijna benepen. 'Je weet hoe druk ik ben, maar ik maak graag tijd voor je.'

Hannah knikt. 'Fijn.'

'Ik ga via de andere ingang naar binnen. Tot later, Hannah.'

Hannah loopt via de spoedeisende hulp naar binnen. Ze groet de portier, die haar vriendelijk toelacht. Ze wrijft met haar hand over haar lip. Het is alsof ze zijn geur nog kan ruiken.

Ze loopt vlug door naar de vergaderkamer. Ze is de laatste, zo te zien. Haar blik gaat door de kamer. Vincent knikt naar haar. Tussen al deze jonge coassistenten valt hij meteen op. Een man met ervaring. Ze focust zich op het gesprek in de kamer en ziet vanuit haar ooghoek dat Vincent haar af en toe een glimlach toewerpt. Ze krijgt het er warm van.

Een klopp op de deur haalt haar uit haar gedachten. Joris en de directeur komen binnen. Weer ziet ze dat Vincent haar opneemt.

Joris doet het woord. Hannah ziet dat hij zich belangrijk voelt. Er moet een moeilijke operatie uitgevoerd worden met een donorhart, waarvoor twee operatieteams nodig zijn. Joris zoekt tijdens het praten haar ogen, op zoek naar een trotse glimlach. Hannah geeft hem die. Zou Vincent vroeger Joris-achtig zijn geweest?

Haar pieper gaat en ze kijkt naar de melding. Ze staat op, want ze is nodig in de operatiekamer. Weer die blik van Vincent. Ze bloost, nog even en het valt iemand op dat hij zo naar haar kijkt.

Wanneer Hannah klaar is met assisteren bij de ingreep, checkt ze haar telefoon. Een sms van Vincent.

Je bent mooi als je bloost.

Ze loopt naar de kantine en is blij als ze meteen Tanja naar haar ziet wuiven. Ze haalt een broodje en een kop soep. Bij de kassa pakt ze ook een Mars mee. Het kon vandaag weleens laat worden.

Ze ploft naast Tanja op een stoel. ‘Ha, drukke jij. Hoe gaat het?’

Tanja heeft haar voeten op de stoel tegenover haar gelegd. ‘Ja, sorry, last van mijn dikke teen, te lang gedanst dit weekend op te kleine pumps.’

Hannah lacht. ‘Pas maar op voor een hallux valgus-teen. Alhoewel, ik snij je dikke teen met liefde en plezier doormidden.’

‘Waag het niet, mijn dikke teen is goud waard.’ Tanja schopt haar klompen uit en masseert haar pijnlijke voet. Hannah staart naar de perfect gelakte teennagels. Zou Vincent niet liever iets met Tanja beginnen? Haar voeten zijn prachtig, om nog maar te zwijgen over de rest van haar.

‘Zeg, waar zit jij met je gedachten?’

‘O, sorry, overal en nergens. Drukke dag vandaag. Dat is alles.’

‘Vooruit dan maar. Ik moet ervandoor. Kamer 118 zuid heeft hoge nood en ik heb de meneer in kwestie vanmorgen al beloofd dat ik langs zou komen, maar natuurlijk weer vergeten...’

En weg is Tanja. Haar dienblad heeft ze voor het gemak laten staan.

Hannah slurpt van haar soep. Ze speelt met haar telefoon. Zou ze Vincent een bericht terugsturen?

Misschien moet ik gewoon maar je minnares worden. Ik zal de spelregels opzoeken en me eraan houden.

Weer dat rare gevoel in haar maag. Zou er een drankje bestaan tegen het ospelen van je geweten?

Ze slaat het berichtje op in haar concepten. Misschien voor later. Net als die Mars.

Een nieuw bericht aan Vincent dan maar, iets meer omwonden.

Heb je deze week tijd om nog eens naar je park te gaan? Kijken of dat wat er was, er nog is?

Ze tikt er nog eentje achteraan.

Ik wil zo graag dat het echt is.

Hannah eet haar broodje op en stopt de Mars in haar achterzak. De dienbladen brengt ze terug.

Kun je morgenmiddag in je pauze?
Neem voor mij dan ook een broodje mee, eten we die samen buiten op.
Een Mars is niet goed voor je lijn.

Ze kijkt om zich heen. Geen Vincent te bekennen. Ze haalt de Mars uit haar achterzak en gooit hem in de prullenbak. Tjezus. Beïnvloedbare tuthola.

Als haar dienst erop zit, loopt Hannah naar haar fiets. Ze ziet Joris' groene fiets nog staan. Die maakt zeker overuren vanwege die moeilijke operatie.

Als Hannah thuiskomt, zit Plux al voor het raam op haar te wachten. Ze loopt naar binnen en knuffelt de kat. Dan pakt ze haar telefoon en belt ze Joris.

'Hoi.'

'Met mij. Hoe laat ben je thuis? Eten we samen een pizza?'

'Sorry, ik zit hier vast. Dat krijg je als je met een arts gaat.'

'Nou, fraai is dat.' Hannah probeert niet al te verontwaardigd

te klinken. Hij heeft een punt, ze kent het klappen van de zweep.

Ze hangt op en haalt een diepvriesmaaltijd uit de vriezer. Ze is blij met de oude trouwe magnetron die ze van Thomas heeft gekregen. Flux staat ondertussen rondjes te draaien om haar enkels.

‘Ja, kleine grote vreetschuur, jij krijgt ook iets lekkers, ook al is het nog lang geen Dierendag.’

Met haar bordje pasta in een of andere kleffe saus en een glas wijn gaat Hannah op de bank zitten. Het is verder doodstil in huis. Ze houdt van stilte, zeker na een drukke werkdag. Het gehuil van een klein jongetje van wie de keelamandelen werden geknipt, galmt nog door in haar hoofd.

Tijdens het eten van haar pasta typt ze een bericht aan Vincent. Geen idee of hij al thuis is.

Ik moest aan je denken. Eet pasta.
Is zeker ook niet goed, hè?

Ze krijgt meteen een reactie.

Natuurlijk wel. Ik ga ervan uit dat je de saus zelf gemaakt hebt, met verse tomaten?

Ja, puur natuur uit de magnetron.

Lokt ze hem nu uit, wil ze een standje krijgen?

Ik kan helemaal niet koken. Daarom ben ik met mijn vrouw getrouwd.

Er gaat een steek door haar heen.

Laat maar. Wist je al dat ik een slechte eigenschap heb, Vincent? Ik ben stikjaloers.

Met jaloezie kom je helemaal nergens.

Dus jij hebt die eigenschap niet?

Nee, nog nooit ervaren.

En wat als je vrouw smelt voor een andere man?

Onmogelijk, maar dan vast ook niet.

Dat had ik trouwens niet van jou verwacht, een chirurg die niet kan koken.

Snijden kan ik wel.

Wil je morgen nog steeds afspreken?

Ja, ik verheug me erop.

Ze klappt haar telefoon dicht. Ze snapt niks van die man. Waarom verheugt hij zich op hun weerzien en noemt hij een paar zinnen erboven nog zijn vrouw? Zou hij haar stemming aanvoelen?

Hannah ruimt haar bord af en schenkt nog een beetje wijn in. Vincent zal vast ook een wijntje drinken, een betere kwaliteit

en uit een beter glas. En waarschijnlijk ingeschonken door zijn vrouw.

Ze pakt haar telefoon en belt Rosaline.

‘Met de Wegenwacht.’

‘O...’

‘Sorry, Hannah, ik plaag je. Of eigenlijk plaag ik Thomas. Ik heb hem vandaag ergens moeten ophalen, hij zat zonder diesel.’

Hannah moet heel hard lachen. ‘Ik zou hem hebben laten staan.’

‘Je staat op de speaker, hoor!’ Ze hoort haar oom op de achtergrond nog iets roepen, maar dat kan ze niet verstaan.

‘Vertel, hoe gaat het? Je boek al uit?’

‘Sta ik echt op de speaker?’

‘Nee, druif. Vrouwenpraat toch?’

‘Nee, ik heb mijn boek niet uit. Ik belééf het.’

Rosaline maakt een fluitend geluid. ‘Ik ben een en al oor.’

Hannah zucht een keer diep. ‘Ik weet zelf niet waar ik mee bezig ben, eigenlijk.’

‘Aha. Een knappe dokter? Getrouwd, vier kinderen en een hond?’

‘Geen kinderen, geen hond, maar wel een vrouw. Hoe raad je het zo?’

‘Ik ben verslaafd aan *Grey’s Anatomy*.’

‘En hoe loopt dat af?’

‘Ben pas op de helft. Maar goed, lang verhaal kort: laat niet met je sollen. Maar zoek het wel goed uit. Wat jij wilt, Hannah, niet wat een ander wil. Niet Joris, niet een knappe dokter, maar jij. Jij doet ertoe. En ik geef om jou. Maar ik merk wel dat je de laatste tijd niet al te happy meer bent. Los je strubbelingen op met Joris, zou ik zeggen.’

‘Denk je dat de knappe dokter alleen maar vreemdgaat vanwege de seks?’

‘Goede vraag. Ik denk dat het nooit alleen seks is. Er is altijd meer. En zeker met zo iemand als jij.’

‘Ik had het over de serie, hè.’

‘O, sorry. Ik wilde het concreet maken.’ Rosaline lacht.

‘Hij is al heel lang getrouwd, Roos. Zou het verveling zijn? Verandering van spijs doet eten, zoiets? Hij zegt dat hun relatie goed is... en dat hij het verder ook niet kan verklaren.’

‘Gaat hij zijn vrouw voor je verlaten?’

‘Nee. En dat vraag ik ook niet van hem. Ik weet zelf niet eens wat het is. Misschien is het wel helemaal niks.’

‘Dat is te makkelijk. Hij doet iets met je. Ga uitvinden wat het is, zou mijn advies zijn.’

‘Goh. Dat juist jij dit zegt, Rosaline. Je verbaast me. Ik herinner me nog zo goed dat jij in tranen was om die ene vent, ik weet zijn naam niet eens meer...’

‘Die naam mag je ook gewoon vergeten. Ik was dom en wanhopig. Hij deed beloften die hij niet nakwam. Beide elementen hoor ik niet terug in jouw verhaal. Zorg dat jullie zuiver blijven, oké? En daarmee bedoel ik niet alleen jij en die knappe dokter, maar ook jij en Joris. Wat er ook speelt tussen jullie, hij verdient het niet om bedrogen te worden.’

‘Ik knoop het in mijn oren. Dank je wel. Je mag een rekening sturen. Geef je Thomas een kus van me?’

‘Maar al te graag! Tot snel, lieverd.’

Hannah verbreekt de verbinding en kijkt de kamer rond. Het appartement is nog steeds niet naar haar zin. De lamp aan het plafond in de keuken heeft geen kap. Er hangt een eenvoudig peertje. Foto’s aan de muur hangen er ook niet. Beiden te druk met hun carrière.

Haar eigen hoekje in de kamer heeft sfeer. Een lekkere stoel met een fleecedeken, een ouderwets kastje met daarop enkele foto’s van haar vader. Ze neemt de foto van haar en

Chris samen in haar handen, wrijft er een laagje stof af. ‘Ik laat mijn leven ook verstoffen, is het niet, pap?’

Het gemis van haar vader komt ineens in alle hevigheid naar boven. De man die haar zo veel liefde heeft gegeven. Ze sluit haar ogen. Ze wil de beelden van haar vader op zijn sterfbed niet binnen laten komen. De flarden van de momenten waarop hij ijde. Koortsig was en zo veel pijn had. En door zijn pijnen heen lachte hij naar haar en hield hij van haar. Haar papa, die altijd klaarstond voor haar en Ruben. Haar papa, die hun heeft laten zien wat liefde is: jezelf opofferen voor een ander. Haar papa, die ook verliefd was op de vrouw van een ander. Ze had het hem zo gegund, de liefde. Zij woonde in Frankrijk en hij was druk bezig met haar en Ruben. Maar het idee dat er iemand was in Frankrijk die om hem gaf, aan hem dacht en bij hem wilde zijn, was voor hem genoeg. Liefde is meer dan fysiek bij elkaar zijn, zoiets heeft hij haar ooit gezegd. Toen hij hoorde dat hij ongeneeslijk ziek was, heeft hij haar gedumpt. Het deed hem ontzettend veel pijn, maar hij wilde haar hiermee het leed van zijn aftakeling besparen. Zijn Mila. Dat was liefde.

Hannah laat haar tranen de vrije loop.

Ze heeft niet gemerkt dat Joris is binnengekomen. Hij is naast haar komen zitten en slaat een arm om haar heen. ‘Stil maar.’

Ze laat zich in zijn armen vallen. Even flitst Vincent door haar hoofd. Vincent, en de raad die Rosalie haar net heeft gegeven. Ze is er nog niet helemaal klaar voor om die op te volgen.

‘Misschien moet je het echt eens rustiger aan gaan doen...’ zegt Joris voorzichtig.

‘Ik huil om papa. Meer niet.’

‘Ik geloof je, maar verdriet komt er altijd uit wanneer je moebent. Dan voelt alles zo veel zwaarder...’

‘Zo veel zwaarder dan het is? Wou je dat zeggen?’ Hannah heeft zich losgemaakt uit zijn omhelzing. Haar stem is laag.

‘Leg toch niet op alle slakken zout. Ik bedoel het goed.’

‘Jij maakt mij van een studieobject in plaats van je vriendin. Je moet leren werk en privé te scheiden.’

‘Beroepsdeformatie, schatje.’

‘Heb je gedronken?’

‘Na het werk, een glaasje port. Even terugschakelen.’

‘Misschien moet je wat vaker gewoon met me praten. Heb je geen portjes nodig.’

Hij kijkt naar haar wijnglas.

‘Sorry, misschien heb je gelijk. Ik ben ook moe. Zullen we gaan slapen?’

‘Ga maar vast. Ik kom later.’

Hannah pakt haar glas en loopt naar de keuken. De wijn die er nog in zat, spoelt ze door de gootsteen.

Na al die jaren

Hij tilt haar een stukje omhoog van de grond. Zijn armen voelen prettig strak om haar heen. Heerlijk! Na al die jaren.

‘Kom mee naar binnen, Sebas. Heb je de hele nacht doorgereden?’ Ze neemt hem onderzoekend op.

‘Ja, wat dacht je.’

Mila pakt zijn hand en samen lopen ze naar het huis. Haar gedachten maken overuren. ‘Wil je iets eten?’ Ze wrijft zacht over zijn rug.

‘Een douche, ik snak naar een douche. En koffie.’

‘Je weet de weg. Ik maak koffie voor je.’

‘Kom eerst nog eens hier. Eigenlijk wil ik helemaal niks. Behalve jou.’

Mila voelt zijn hart tekeergaan tegen haar borstkas als hij haar weer tegen zich aan drukt. Ze sluit haar ogen. ‘Het lijkt een eeuwigheid geleden, dit.’

‘Het voelt als de dag van gisteren.’ Sebastiaans stem is zacht, maar alsnog hoort ze de begeerte.

‘Ik weet niet waar ik moet beginnen met sorry zeggen.’ Mila voelt haar benen papperig worden en drukt zich stevig tegen hem aan.

Met een vloeiende beweging heeft Sebastiaan haar opgetild.

‘Laten we hiermee beginnen.’

‘Nee, nee, zet me neer. Ik maak koffie. Jij gaat douchen. En we gaan praten.’

Hij glimlacht. ‘Nog altijd de baas over me.’ Voorzichtig zet hij haar weer op de grond, en dan loopt hij naar boven.

Mila probeert haar hoofd erbij te houden. De koffiemachine staat aan. Boven hoort ze gestommel. Zou hij al onder de douche staan? Voordat ze er erg in heeft, beseft ze dat ze ook naar boven is gelopen. Voor de badkamerdeur blijft ze staan. Ze luistert naar het kletteren van het water. En dan trekt ze haar shirt uit, haar slipje. Resoluut. Zonder te kloppen stapt ze binnen. Daar staat hij. Met zijn gezicht naar haar toe. De blik in zijn ogen spreekt boekdelen. Het sterkt haar in haar impulsieve voornemen.

Ze doet de deur van de douchecabine open. Roerloos staan ze tegenover elkaar. Mila voelt de warme druppels op haar lichaam spetteren. Sebastiaan legt zijn handen op haar gezicht en begint elke centimeter van haar te kussen. Het water loopt in haar ogen en ze knippert even. Hij kust haar oogleden, het puntje van haar neus. Haar schouders, een voor een. Van het haakje pakt hij een washandje en laat er wat douchegel op lopen. Langzaam zeept hij haar in. Haar borsten. Een voor een. Mila sluit haar ogen. De opwinding en emoties worden haar te veel. Ze voelt zich net een klein kind dat door een van haar ouders in bad gestopt wordt. Het voelt als warmte en troost. Maar het feit dat de man voor haar groot en zelf erg opgewonden is, laat haar ook andere dingen voelen.

Hij draait haar om zodat hij ook haar rug kan masseren. Hij knijpt het washandje uit en een extra straal loopt over haar rug. Ze voelt zijn lippen op haar schouders, via haar ruggenwervel naar beneden gaan. Hij drukt zijn lijf tegen haar billen. Zijn handen zoeken het speciale plekje tussen haar benen, zacht wast hij haar daar. Mila kreunt zachtjes. Ze draait zich om en

drukt haar lijf tegen hem aan. Haar borsten nog glibberig van de douchegel. Sebastiaan heeft zijn hand achter in haar nek gelegd en trekt zacht aan Mila's haren. 'Kom je in me?' Ze fluistert haar vraag. Hij gaat een beetje door zijn knieën en ze voelt hem bij zich naar binnen gaan. Haar mond zoekt zijn lippen, gretig en ongeremd.

'Rustig, Mila. Niet alles nu in één keer... Ik wil je beminnen.'

Mila laat hem los en kijkt hem aan. 'Ik ben zo bang om je kwijt te raken.'

Sebastiaan pakt haar handen en kust ze. Een voor een. Hij zet de kraan uit en helpt Mila de douche uit. Met een grote handdoek begint hij haar af te drogen. Weer voelt ze zich dat kleine meisje. Elke plekje dat hij gedroogd heeft, kust hij. Zorgvuldig. Dan neemt ze een andere handdoek en doet hetzelfde bij hem. Ze zit op haar knieën als ze zijn benen afdroogt en langzaam omhooggaat. Nog steeds staat zijn mannelijkheid fier en krachtig overeind. Ze kust hem daar terwijl ze haar handen op zijn billen legt. Hij legt zijn handen op haar hoofd en woelt door haar natte haren. 'Mila...'

Ze komt overeind, droogt zijn borstkas af en geeft hem nog een kus. 'De koffie zal nu wel klaar zijn.'

'Plaaggeest. Laat me even op adem komen, oké?'

Ze loopt met een handdoek om zich heen geslagen de badkamer uit. Haar hart bonst. Het is er nog.

Door het raam ziet ze de zon opkomen. De nacht is bijna voorbij. Sebastiaan is naast haar komen staan en legt een arm om haar middel.

Ze schraapt haar keel. 'Ik voel nu opeens hoe erg ik je gemist heb. Dit.'

'Ik heb altijd geweten wat ik miste.'

'Het spijt me zo. Ik weet niet eens of het uit te leggen is. Al die verloren tijd...'

‘Zullen we die bak koffie drinken?’

Mila knikt en loopt de kamer uit. Sebastiaan slaat een handdoek om zijn middel en loopt achter haar aan. Ze voelt zijn adem in haar nek. Koffie? Ze wil hem!

Sebastiaan is op de bank gaan zitten en Mila heeft twee dampende koppen koffie neergezet. Ze gaat naast hem zitten en pakt zijn hand vast. ‘Ik dacht dat je een ander had. En dat trok ik niet.’ Haar onderlip begint te trillen en voor ze het weet, rollen de tranen over haar wangen. ‘En dat spijt me zo.’

Sebastiaan staart roerloos voor zich uit. Dan staat hij op en pakt iets uit de binnenzak van zijn jas. Hij geeft haar een brief.

Ze kijkt hem vragend aan.

Hij knikt haar toe. ‘Lees maar.’ Hij drukt nog snel een kus op haar kruin en loopt dan door de achterdeur de tuin in.

Mila nestelt zich op de bank en staart hem na. Hij is op de schommelbank gaan zitten. Ze maakt de envelop open en kijkt naar de letters zonder ze te lezen. Stilte voor de storm.

Haar tranen

Vincent ziet dat ze haar schouders naar achteren duwt wanneer ze hem nadert. Ongetwijfeld spreekt ze zichzelf moed in. Haar ogen stralen hem tegemoet. Het doet hem wat, iedere keer opnieuw wanneer hij Hannah aan ziet komen lopen. Nog steeds op haar platte schoenen. Volgzaam is ze niet. Dat mag hij wel.

Hij loopt naar haar toe en geeft haar een snelle kus op de mond. Haar lippen zijn zo warm. Ze kust hem terug met een gretigheid die hem verrast.

‘Sorry dat ik iets te laat ben, ik werd opgehouden door de portier.’ Hannah kijkt hem lachend aan.

‘Zolang je niks met hem afspreekt, vind ik alles best. Hij is niet jouw type.’

Ze zet haar handen op haar heupen. ‘Volgens mij weet ik zelf heel goed wie wel en niet mijn type is, of niet, meneer Vermeer?’

‘Omschrijf jouw type dan eens.’ Hij legt zijn hand heel even op haar billen. Ze lijkt het niet erg te vinden.

‘Mijn type is een man met verhalen. Iemand die me boeit. Een man die de wereld een stukje mooier wil maken.’

‘Iemand zoals je vader dus?’ Hij wrijft haar over haar rug.

Ze kijkt hem verwonderd aan. ‘Daar heb ik eigenlijk nog nooit zo over nagedacht. Maar als ik ooit een man mag vinden die net zo goed is als mijn vader, ben ik heel gelukkig.’

‘Ben ik iemand met verhalen?’

‘Ja, je boeit me. Vooral omdat ik je alles mag vragen.’

‘Zo begon het tussen ons, nietwaar? Volstreekte openheid.’

‘Ik wil je zo veel vertellen, Vincent. Maar we hebben steeds maar kort.’

‘Is beter dan niks. En ik begin je aardig te begrijpen. De dingen die je zegt en soms de dingen die je voor je houdt.’

‘Van jou snap ik eigenlijk nog steeds helemaal niks.’

‘Mooi zo. Vrouwen houden toch van mysterieuze mannen?’

‘Ik zou willen dat ik je hand vast kon pakken nu.’

Hij pakt Hannah vast en trekt haar naar zich toe. ‘Ik wil dit nu.’ Hij kust haar en neemt haar stevig in zijn armen. Ze strubbelt niet tegen en hij voelt dat haar tong veel sterker is dan de zijne. Het windt hem op.

‘Ben je niet bang om betrappt te worden?’ Ze kijkt om zich heen door het park.

‘Ja, natuurlijk wel. Maar als jij mij aankijkt, verlies ik blijkbaar mijn vermogen om na te denken.’

‘Dat heb ik andersom ook.’

‘Dat is gevaarlijk. Een van ons moet de sterkere zijn.’

‘Zijn we door elkaar geobsedeerd?’ vraagt ze. ‘Is dat wat dit is?’

‘Als dat zo zou zijn, als ik zou denken dat dit een obsessie zou zijn voor een van ons, zou ik het stoppen. Een obsessie is gevaarlijk en brengt je nergens. Daar moeten we voor waken, samen. We zullen elkaar bij de les moeten houden.’

‘Goed. Komt-ie dan even, de advocaat van de duivel. Ik weet dat je van je vrouw houdt. Waarom doe je dit dan?’

‘Die vraag heeft ook door mijn hoofd gespoekt. En ik moet

je het antwoord schuldig blijven. Het voelt gewoon zo goed om bij je te zijn.' Hij kijkt haar aan en ziet een wolk aan emoties in haar ogen. Hij kan niet anders dan eerlijk tegen haar zijn.

Hannah opent haar handtas en haalt er een papieren zakje uit. 'Je broodje!'

Vincent lacht. 'Dat ding is geplet, zo te zien.'

Ze maakt de zak open en haalt er een broodje kaas uit. 'Kan wel zijn, maar het smaakt prima.' Ze neemt een hapje.

Vincent opent zijn mond en kijkt haar aan. Zou ze de hint begrijpen?

Hannah lacht en voert hem een hapje. 'Wil jij je eigen broodje niet?'

'Nee, dit bevalt me prima zo.'

Samen lopen ze een stuk door het park, af en toe blijft Vincent staan en stopt Hannah een stuk brood in zijn mond. En steeds opnieuw glinsteren haar ogen. Hij kan er alleen maar van genieten.

'Zeg, had jij regen besteld?' Ze veegt een druppel uit haar gezicht.

'Nee, niet echt, nee. Verdorie, het breekt wel los, zeg.'

Hij trekt haar mee onder een dikke boom en Hannah drukt zichzelf tegen hem aan. Haar mond zoekt de zijne en ze verast hem met een kus zoals hij die lang niet meer ervaren heeft. Hannahs hand is om zijn broekriem heen geklemd en ze trekt hem nog dichter tegen zich aan. Hij voelt de opwinding door zijn lichaam gieren. Het wordt hem zelfs te veel wanneer Hannah haar hand in zijn broekzak stopt en op onderzoek uit gaat.

Na een duizelingwekkende kus laat hij haar los. 'Een herhaling, Hannah, ik wil hier zo graag een herhaling van...'

Ze legt haar hoofd in zijn nek. 'Ik begrijp niet wat je met me doet.'

Hij kust het puntje van haar neus. ‘En ik begrijp niet dat dit allemaal zo nieuw voor je is.’

De regen is overgegaan in motregen.

‘Zullen we teruggaan?’ stelt ze voor. ‘Hoe graag ik ook hier blijf, de plicht roept.’

Hij pakt haar hand. Tien tellen lang lopen ze hand in hand door het park. ‘Dit voelt fijn.’ Hannah schenkt hem een glimlach.

‘Hoe gaat het thuis, kleintje?’

Ze kijkt weg.

‘Ik ben oprecht in je geïnteresseerd,’ zegt hij. ‘Ik hoop dat je dat langzamerhand begint te begrijpen.’

‘Ik geloof je.’

‘Mooi.’

‘Thuis... Ik weet het niet. Het is alsof we elkaar niet begrijpen. Alsof we ieder een andere kant op gaan. Hij is zo druk met zijn droom, en ik, ik twijfel aan alles. En ik doe dingen zoals dit nu met jou. Weet je, Vincent, ik wil geen bedorven vrouw zijn.’

‘Toe nou. Jij draagt alle goedheid van de wereld in je mee.’

Ze veegt een traan uit haar gezicht.

Vincent kijkt haar aan. ‘Laat het gaan. Je mag huilen bij me.’

‘Dat is wat mijn vader ook altijd tegen me zei.’ De tranen biggelen nu over haar wangen.

‘Mag je huilen bij Joris?’

‘Hij heeft het liever niet, hij vindt het ongemakkelijk.’

‘Jammer, want je tranen zijn prachtig.’

Hannah moet nu lachen. ‘Jouw manier van denken is rond-uit fascinerend te noemen.’

‘Ja, lach er maar om. Ik meen het. Ik kan normaal helemaal niet tegen huilende vrouwen. Maar bij jou...’

Ze geeft een kus op zijn wang. ‘Zo, nu moeten we ons weer gedragen.’ Ze wijst in de verte het ziekenhuis aan.

‘Ja. Ik heb trouwens nog iets voor je.’

Het doet Vincent goed om haar ogen te zien oplichten. Ze is echt blij met kleine dingen. Het lijkt hem heerlijk om haar met iets groters te verrassen, hoe blij moet ze dan wel niet zijn?

‘Nou ja, zeg!’ Hannah pakt de Mars aan die hij uit zijn jaszak tovert.

‘Extra energie voor wanneer we weer samen afspreken.’ Hij knijpt zachtjes in haar arm.

Samen lopen ze het ziekenhuis binnen en daar splitsen zich hun wegen. Vincent loopt langs zijn secretariaat en neemt de middag door. Dan gaat hij zijn werkkamer binnen. Een lampje knippert op zijn telefoon.

Misschien moet ik gewoon maar je minnares worden. Ik zal de spelregels opzoeken en me eraan houden.

Het staat er echt. Zijn minnares.

Vurig rood

‘Ik ga nog even naar de stad. Paaseieren halen. Kan ik voor jou iets meebrengen?’ Hannah staat al met haar jas aan in de kamer.

‘Heb jij het op je heupen, dat je naar de stad wilt?’ Joris’ ogen nemen haar onderzoekend op. Bijna alsof hij haar voor het eerst ziet.

‘Het was een zware week. Dat weet je. En die ruzie van ons heeft ook niet echt geholpen.’

Joris staat op uit zijn stoel. Ze zet een paar stappen achteruit. Als hij maar niet nu haar handen gaat vastpakken en zo. Ze voelt zich al schuldig genoeg.

Maar hij pakt haar wel vast, en streelt zachtjes over haar rug. ‘Iemand verliezen is nooit fijn, maar je hebt er alles aan gedaan.’

Haar hart trekt zich samen. Joris moest eens weten.

‘Zal ik met je mee gaan, drinken we ergens een kop thee of een biertje?’

‘Lief van je, maar laat me maar even. Ik kom terug met paaseieren en een dosis goede zin, oké?’

Joris knikt en laat haar los. Ze draait zich om en loopt weg. Haar handen diep in haar zakken gestoken. Fuck, waar is ze

mee bezig? De laatste tijd heeft ze dag en nacht aan Vincent gedacht.

In haar auto voelt ze zich veilig. Ze geeft een dot gas en rijdt de straat uit. De radio zet ze uit, geen zin in gekweel nu. Haar gedachten houden haar gezelschap. Het duiveltje op haar schouder lacht haar toe. Ze wrijft over haar schouders, alsof dat helpt om het weg te krijgen.

Ze hoort dat er een berichtje binnenkomt op haar telefoon. Met haar rechterhand vist ze haar mobieltje uit haar handtas. Tegen al haar principes in. Geïrriteerd zet ze haar auto aan de kant. Watje is ze. Ze houdt zich zoals altijd aan de regels. Alhoewel... Met Vincent vliegt ze volledig uit de bocht.

Ze glimlacht als ze ziet dat het berichtje van hem is. Het spel is nog steeds niet afgelopen.

Ik heb net je briefje van gisteren herlezen. Heerlijk.

Meteen voelt ze een tinteling door haar lichaam gaan. Ze heeft hem gisteren in het voorbijgaan een briefje toegestopt waarop ze een fantasie had uitgeschreven die verderging waar ze vorige keer toen ze doktertje speelden eindigden. Zelf vond ze het achteraf nogal beschamend, maar toen was het al te laat. En nu bleek dus dat hij het lekker vond.

Haha, was het echt zo opwindend?

Zo realistisch. Als ik ooit een erectie op commando moet opwekken, lees ik dit gewoon weer. Je kunt het echt.

Lees het nu nog eens dan.

Hannah kijkt naar haar telefoon. Staat ze hier langs de kant van de weg, opgewonden te worden van een berichtje. Ze sluit haar ogen. Zou hij haar verhaaltje nu echt herlezen? Zou hij echt opgewonden raken?

Heerlijk, kost amper moeite.

Hmmmmmm...

Wat voel jij als je het leest of schrijft of bedenkt?

Zin in jou...

Oprecht fijn om begeerd te worden.

Heb je ook zin in mij?

Zou dat vragen naar de bekende weg zijn? Wat als hij nou een totaal ander antwoord gaat geven? Bah, weer die onzekerheid. Ze schrikt op uit haar gedachten; zijn antwoord is binnen.

Lijkt me leuk als je een van je sexy verhalen aan me voorleest. En je het effect ziet.

Dan zal ik dat een keer doen.

Hannah hapt naar adem. Ze ziet het plaatje voor zich. Het hele plaatje.

Als je voorleest, hoe stel je je dat dan voor?

Ze grinnikt. Gelukkig kan hij niet in haar hoofd kijken nu.

Dat zal ik je vanavond uitgebreid beschrijven. Moet nu gaan. Sta langs de kant van de weg, dadelijk sturen ze een takelwagen.

Hannah start de motor en rijdt weg. Haar blik in de achteruitkijkspiegel spreekt boekdelen. Ze blaast zichzelf frisse lucht toe. Vincent, wat doe je met me?

Het kost enige moeite, maar dan vindt ze eindelijk een parkeerplek in de stad. Ze gooit een euro in de automaat en klikt haar auto op slot. Het lijkt wel alsof ze rechter loopt dan normaal. Haar borsten vooruit. Ze bekijkt zichzelf in een etalage. Ze is nog steeds dezelfde Hannah, altijd aardig en spontaan. Hoe zei Tanja het ooit? ‘Je moet wel heel erg je best doen om jou niet te mogen. Jouw aaibaarheidsfactor is torenhoog.’

‘Nou, ik zou willen dat ik wat minder hoog in de aaibaarheid zat en wat hoger in de sexappeal,’ zei Hannah toen.

‘Zullen we ruilen? Wat ik te veel heb, heb jij misschien te weinig.’ Tanja keek haar lachend aan.

‘Deal. Hoe pakken we dat aan?’

‘Heel simpel. We wisselen van ondergoed. Jij mijn tanga, ik jouw Hema-onderbroek. Helaas hebben we niet dezelfde cupmaat, anders had je mijn bh ook mogen hebben. Alexander is er toch op uitgekeken, wat hem betreft hoeft ik helemaal geen bh aan. Ik vraag me af waarom ik zo veel geld aan lingerie uitgeef.’ Tanja trok er zo’n bedroefd gezicht bij dat Hannah bijna omviel van het lachen.

Hannah loopt een paar winkels voorbij en stapt dan resoluut de lingeriewinkel binnen. Nee, paaseieren zijn hier niet te krijgen. Wel bh's, in alle soorten en maten.

Ze loopt langs de rekken. Als vanzelf loopt ze naar de pyjama's, haar oog valt op een lange, geruite broek met bijpassend pyjamashirt. Ze ziet in gedachten Tanja heftig haar hoofd schudden. O ja, daar komt natuurlijk haar aaibaarheidsfactor vandaan. Hannah loopt verder door de winkel. Haar aandacht wordt getrokken door een zwart kanten lingersetje. Een ander gezicht doemt nu voor haar op. Vincent. Hij klakt goedkeurend met zijn tong. Zijn tong.

'Mooi setje, hè?' Een vriendelijke verkoopster staat opeens achter haar. Hannah voelt zich voor een moment betrappt.

'Eh, ja. Mooi. Geen idee eigenlijk wat mijn maat hierin zou zijn. Ik ben nogal merkvast.'

De verkoopster knikt en haalt een meetlint tevoorschijn. 'Geen probleem, ik zal uw omtrek eens meten, uw cupmaat lijkt me wel duidelijk.'

Belachelijk ook eigenlijk, ze heeft bijna een chirurgendiploma en dus al heel wat naakt gezien, maar opeens is naakt niet meer functioneel. Naakt is erotiek. Naakt is Vincent.

'Zal ik een setje in uw maat meegeven, dan kunt u het passen?' De verkoopster kijkt haar vriendelijk aan.

'Ja, graag. Misschien kunt u ook nog een ander setje aanbevelen? Iets met kleur? Naast merkvast ben ik ook kleurvast.'

De verkoopster lacht. 'Natuurlijk. Gaat u vast passen, dan ga ik op zoek naar iets moois. Is het voor een speciale gelegenheid?'

Hannah verschiet van kleur. 'Ik ga binnenkort naar een feestje en heb een mooi jurkje gekocht. Ik vergeet altijd om ook aan mijn ondergoed te denken. Erg hè?'

'Het is nooit te laat om daar voortaan wel aan te denken. Ik

ga voor u op zoek. U heeft een mooie, volle boezem van uzelf, dus daar past heel veel bij.’

Hannah loopt het pashokje in. Ze heeft een mooie, volle boezem. Hmm.

Ze trekt haar truitje uit en haar bh gooit ze op de grond. Weg aibaarheidsgehalte, hallo femme fatale. Ze haalt de bh van de hanger en trekt hem aan. Het zwarte kant lijkt gemaakt voor haar borsten. Voor Vincent.

Zo langzamerhand is wel duidelijk geworden dat hij haar graag wil aanraken. Overal. Ook haar borsten. Hannahs rechterhand glijdt over haar linkerschouder. Zou hij haar bh-bandjes langzaam naar beneden schuiven? Zou hij de haakjes op haar rug losmaken, met een snelle beweging? Of zou hij haar borsten uit de cups duwen en ze op die manier vastpakken? Zou hij haar tepels beroeren met zijn tong?

‘Ik heb hier nog een setje voor u. Mag ik kijken hoe deze u past?’ De vriendelijke verkoopster is terug. Hannah is meteen weer terug op aarde. Hopelijk valt het niet te veel op, tepelgevijs. Hannah schuift het gordijn van de paskamer een stukje open en de verkoopster komt bij haar staan.

‘Prachtig, deze sluit heel mooi aan. Draai je eens om? Ja, helemaal prima. Je weet dat je een nieuwe bh altijd in het laatste haakje moet vastmaken, hè? De cup is goed. Wat vind je er zelf van?’

‘Mooi.’ Hannahs stem klinkt bedeesd. ‘Ik wil dit setje ook nog wel passen.’

‘Zal je ook mooi staan. Vurig rood. Vast even wennen voor je.’

De verkoopster laat Hannah weer alleen. Ze trekt de zwartkanten bh uit en bekijkt het rode gevaarte met enig afgrijzen. Tanja zou overtuigend knikken. En Vincent?

Hannah grijpt in haar tas, pakt haar telefoon en tikt een berichtje.

Vurig rood, is dat een kleur waarvan je hart sneller gaat kloppen?

Ze klapt haar telefoon dicht. Ze speelt met vuur.

Snel trekt ze de bh aan. De aaibaarheidsfactor is in één klap verdwenen, zo ver weg dat het net lijkt alsof ze hem nooit heeft gehad.

Ik moet zo opereren, Hannah. Spoedgeval. Stop met die berichten van je, want ik kan me niet meer concentreren. En ja, vurig rood, hoe zou ik daar iets op tegen kunnen hebben. Mag ik keuren?

Ja.

Dan verwacht ik een voorstel van je. Waar en wanneer. Ben weg nu.

Vijf minuten later staat ze buiten met in haar hand een klein plastic tasje. Ze propt haar aankopen in haar handtas. Een voorstel...

Langzaam loopt ze terug naar de auto. Als ze de parkeerplaats af rijdt, beseft ze dat ze de paaseieren is vergeten. Fraai is dat. Onder het rijden haalt ze het tasje uit haar handtas, het tasje met de rode linterie.

Voor ze er erg in heeft is ze weer thuis. Ze voelt zich betrappt als ze de woonkamer binnenkomt. Joris neemt haar onderzoekend op.

‘Ik ben de paaseieren vergeten.’ Hannah ploft neer op de bank en voelt tranen omhoogkomen. ‘Wat een drama. Zal ik

nog even naar de supermarkt rennen? Volgens mij heb je behoefte aan chocolade, of niet?’

Joris slaat een arm om haar schouders. ‘Nee, het is goed zo. Ik wilde vooral een knuffel.’ Dan vraagt hij: ‘Wat is er eigenlijk de laatste tijd met je aan de hand? Je lijkt zo afwezig. Is het werk te veel voor je? Je kunt natuurlijk een stapje terug doen. Ik wilde zelf iets harder eraan gaan trekken en snel carrière maken. Zijn we mooi in balans.’

Hannah fronst haar wenkbrauwen. ‘Nee, dat is het niet. Het gaat goed op het werk. Volgens mij ga ik promotie maken. Dokter Vermeer neemt me onder zijn hoede.’

‘Respect. Die man loopt me altijd op met opgeheven hoofd voorbij. Wat heb je ervoor moeten doen?’

‘Pardon?’

‘Geintje, ik weet dat je goed bent. Maar loop jezelf niet voorbij. Paaseieren vergeten is niet het einde van de wereld, maar je weet net zo goed als ik dat het een teken van stress is.’

‘Waarschijnlijk heb ik last van nesteldrang.’ Het is eruit voor ze er erg in heeft.

Joris’ gezicht spreekt boekdelen.

‘Moet ik vlugzout voor je halen?’ Hannah kijkt hem aan.

‘Je weet dat ik deze discussie niet wil voeren. Niet nu. Misschien over een paar jaar.’

Maar zij wil de discussie wél voeren. Ineens lijkt het belangrijker dan al het andere. Misschien ook wel een vluchtroute om te voorkomen dat ze moet vertellen wat haar verder allemaal dwarszit, wie zal het zeggen. ‘Hoe zie je ons leven voor je, Joris?’ vraagt ze.

‘We gaan levens redden.’

‘Zie jij mij ook als moeder?’

‘Hannah...’

‘Laat ik het anders formuleren. Zie jij mij als je partner?’

‘Ik ga paaseieren halen. Hormonen die zo heftig in het rond vliegen kunnen alleen bedaard worden met chocolade. Wetenschappelijk aangetoond.’

‘Zak erin.’ Ze staat op en loopt naar de slaapkamer.

Ze hoort de deur dichtslaan. Moet ze hem achterna rennen?

Nee. Ze laat zich op bed vallen en kijkt om zich heen. Haar kleren slingeren rond, net als de boeken van Joris. Tussen de lakens vandaan vist ze een van zijn onderbroeken. Mooie zwijvenstal. Ze sluit haar ogen. Was het leven nog maar simpel. Was haar vader er nog maar. Ze kende niemand die met zo veel zorg haar kleren in de kast legde. Hoe kreeg hij het voor elkaar om tegelijkertijd vader én moeder te zijn en een fulltimebaan te hebben?

‘Zeg eens wat, pap. Wat moet ik ermee? Wat moet ik met Joris?’

Plux komt luid mauwend binnengelopen. Ze hijst de poes op bed. ‘Eng beest. Het is dat papa jou ooit in huis heeft gehaald, anders zou ik denken dat je zijn reïncarnatie bent.’

Hannah opent haar telefoon en maakt een foto van Plux die haar met grote ogen aankijkt. Dan, omdat ze niks anders te doen heeft, typt ze een bericht naar Vincent.

Volgende week is het
chirurgenbal. Ga jij ook?

Ze wist het bericht weer. Het is amper een voorstel te noemen. Eerst maar eens wat meer duidelijkheid vragen.

Wat verwacht jij van zo'n voorstel?

Vol gas

In de kleedruimte kijkt Vincent op zijn telefoonscherm. Een zweetdruppeltje valt van zijn voorhoofd op het scherm. De operatie was intensiever dan gedacht. Een van zijn coassistenten was voor een moment haar aandacht verloren en hij had haar de OK uit gebonjourd. Geen medelijden. Even niet opletten en het kan een mensenleven kosten. Het gaat hier verdomme niet om het verwijderen van een blindedarm. Dat heeft hij ook tegen haar gezegd. Is hij te hard geweest?

Hij veegt zijn voorhoofd af. Het bericht van Hannah biedt afleiding. Hij typt een berichtje terug.

Details. Jouw wensen en je dromen. En ik wil zien hoe die rode lingerie je staat.

Bijzonder, dat deze spanning juist zo veel ontspanning biedt.

Vincent neemt een snelle douche. Er is verder niemand. Hij kijkt naar beneden en neemt zijn lichaam in zich op. Het ziet er jonger uit dan hij in vijftien jaar heeft gedaan. Virieler. Dat merkt hij 's morgens wanneer hij sinds een tijdje op een onmenselijk vroeg tijdstip wakker wordt; opgewonden.

Nauwgezet droogt hij zichzelf af. Zijn gedachten dwalen af. Hoe zou het zijn om Hannah in een grote handdoek te wikkelen?

Wanneer hij is aangekleed, loopt hij het ziekenhuis uit. De dag zit erop en hij verheugt zich op een heerlijk glas bier en een plankje kaas. Zijn routine. De routine samen met Miriam. Zij weet precies waar hij aan toe is na een dag hard werken. Daarom houdt hij zo van haar. Toch?

Volgens Hannah ga je alleen vreemd wanneer je iets mist in een relatie. Maar hij kan niet zeggen dat hij iets mist. Aan de andere kant: Hannah is zeker een verrijking voor zijn lichaam en geest. En buiten dat voelt hij zich uitermate op zijn gemak bij haar. In korte tijd heeft hij haar via al hun berichtjes steeds beter leren kennen. Er zit zo veel moois in die meid, en het is hoog tijd om dat eruit te halen. In dat kleine meisje schuilt een vrouw. En achter haar dromen en idealen zit een kundige chirurg verborgen. Ook dat zou eruit kunnen komen, mits ze haar romantische ideeën over het redden van levens zou kunnen ombuigen naar iets nuchters. Geen mensen, maar doelstellingen. Kan hij dat van haar vragen? Ze is een gevoelsmens, hij heeft haar zelfs al zien huilen. Mooi, vond hij dat. Dat dan weer wel.

Zelf heeft hij nog nooit gehuild. Nooit. Zelfs niet na het verlies van zijn ouders, kort na elkaar.

In de auto zet hij zijn lievelingsmuziek aan. Voor iedere operatie een ander soort nummer. De emotie zit hem meer in zijn eigen handelen. Het succes van een operatie moet zeker gevierd worden. Op zijn manier.

Te snel gaat hij door de bocht. Heerlijk. Hij kent alle bochten in de stad die de moeite waard zijn om snel doorheen te jagen.

Hij denkt terug aan een gesprekje met Hannah waarin hij haar vertelde over zijn helden en voorbeelden in het leven. Een

glimlach krult om zijn lippen. Allemaal misfits, maar wel de allerbesten in hun vak. Recalcitrant en rebels: James Hunt, Axl Rose, Steve Jobs, John McEnroe. Mannen met een verhaal.

Ze keek hem aan en vroeg of hij ook een verhaal had. ‘Jazeker,’ was zijn antwoord, ‘maar mijn verhaal zou ik alleen met deze mannen delen. En dat is onmogelijk.’

‘Niks is onmogelijk,’ zei ze. ‘Wie van deze mannen leeft er nog?’ Ze gaf hem een knipoog. ‘De meesten zijn immers van ver voor mijn tijd, toch?’

Hij kneep zomaar opeens in haar bil. Haar ogen schitterden gevaarlijk toen ze hem vroeg een vraag te bedenken voor zijn tennisheld.

Via zijn dashboard ziet hij dat er een mail van Hannah is binnengekomen. Mooi: stukje kaas, biertje en haar mail. Hij trapt stevig op het gaspedaal en is tien minuten later thuis. Zijn thuis. Samen met Miriam heeft hij het huis voorzien van karakter, sfeer. Van de kunst aan de muur tot en met de designbank in de achterkamer. Hij zit daar graag in de ochtend, met uitzicht op de tuin. Groene vingers heeft hij niet, maar hij kan genieten van de noeste arbeid die Miriam hem opdraagt te doen. Het grasmaaien dus.

Hij loopt de woonkamer binnen en Miriam staat op van de bank om hem te begroeten. Een kus op zijn mond. Vincent gaat zitten aan de eettafel. Zoals altijd heeft ze gewacht om samen met hem te eten. Hoe laat het ooit ook is. Zijn keukenprinses. De liefde van de man gaat door de maag, en bij hem geldt dit in alle opzichten. Zou Hannah kunnen koken? Ze zat laatst een magnetronmaaltijd te eten, maar dat wil niet zeggen dat ze niks presteert in de keuken. Dat is meer omdat een medicus het nu eenmaal altijd druk heeft.

Hij luistert met een half oor naar Miriams verhalen en knikt op de juiste momenten. Daar is hij na twintig jaar huwelijk in

getraind. Bij Hannah hangt hij aan haar lippen, geen woord wil hij missen. ‘Wil je koffie?’ onderbreekt Miriam zijn gedachte-stroom nadat ze heeft afgeruimd. Ze staat naast hem met een kopje. Ook zij kent zijn antwoord al.

‘Lekker, schat. Als je het niet erg vindt, neem ik deze mee naar boven, ik wil nog even wat uitzoeken op de computer.’ Hij staat op en pakt het kopje van haar over. De blik in haar ogen negeert hij. Ja, hij is laat thuis en Vincent weet dat ze nu graag met hem op de bank wil zitten. Haar wereld is te klein, als een puppy wacht ze tot hij thuiskomt. En hij? Hij wil ontspannen na zo’n dag als vandaag. Even helemaal niks. Geen verhalen over aanbiedingen bij de groothandel of een uitbehandelde oom of tante in de familie.

Hij schrikt van zijn eigen gedachten. Hij geeft een tik tegen haar billen. ‘Ik ben zo klaar boven.’

In zijn werkkamer komt hij tot rust. Hij zet zijn pc aan en opent zijn mailprogramma.

Geachte heer Vermeer,

U heeft mij verzocht u een voorstel te doen toekomen.

Vincent trommelt met zijn vingers op tafel. Ze houdt van plagen.

Een voorstel tot in detail uitgewerkt. Welnu, ik ga nu teleurstellen. Ik doe niet aan details. Die laat ik aan u over. Ik kan u het volgende meegeven.

- Ik laat mij graag verrassen.
- U gaat de tijd voor mij nemen en ik voor u.
- Mijn rode lingerie heb ik uiteraard aan.

Kortom, ik zie úw voorstel graag tegemoet. Hopelijk weet u nog hoe u een dame het hof maakt. Indien dit niet het geval is, gezien uw leeftijd en uw waarschijnlijk (niet kwaad bedoeld) ingeslapen liefdesleven, zal ik u een link meesturen naar een artikel waarin u kunt lezen hoe u het beste een dame kunt verleiden.

Met belangstelling zie ik uw reactie tegemoet.

Uw Hannah

Vincent klinkt op de link en komt op een webpagina uit van een of ander online vrouwenmagazine met tien tips voor een onvergetelijke avond. Hij moet lachen. Wat een brutaaltje.

Hij typt een mail terug.

Geachte mevrouw Velterman, beste Hannah,

Prettig te lezen dat u zichzelf al de mijne noemt. Dan hoeven we het daar niet meer over te hebben.

Die link... Prikkelend. Was dat uw intentie? Ongetwijfeld, en daar bent u dan in geslaagd.

Op uw andere aantijgingen zal ik niet ingaan. Uw onervarenheid en de sokken die u draagt in bed zeggen meer over een ingeslapen liefdesleven aan uw zijde dan aan mijn kant. Enfin. Details: u mag zich als tafeldame bij me voegen op een benefitavond. Ik regel kaartjes. En uw jurk. Ik verwacht u volgende week donderdagavond bij de ingang van de parkeergarage. 18:30 uur. U bent vrijdagmorgen weer terug, dat is neem ik aan geen probleem?

Vincent

De mail is verzonden. Heel handig van haar, hoe ze zijn vraag naar details heeft weten te pareren. Zou ze zijn uitnodiging aannemen?

Hij ziet dat er nog een mail van Hannah is binnengekomen. Ze moeten elkaar gekruist hebben.

Lieve Vincent,

Ja, ik weet het. Eerst beginnen met 'geachte meneer' en nu dit. Even geen spel. Al brengt ons spel me veel afleiding en spanning. Geef me raad, wil je?

Ik heb het idee dat mijn biologische klok is gaan tikken. Maar vriendlief wil er niks van weten. Hij is zelfs boos vertrokken na een discussie en ik heb geen idee wanneer en of hij thuiskomt. Is een carrière zo belangrijk? Moet ik mijn leven ervoor opgeven? Je ziet hier vast niet op te wachten, hè? Sorry.

En het rare is, wat moet ik eigenlijk met jou? Getrouwd. Je zou mijn vader kunnen zijn in plaats van de vader van mijn kind. Volgens mij moet ik naar bed en morgen weer fris de dag beginnen.

O, wacht, een mail van jou. Ik ga lezen.

Liefs, Hannah

Vincent leunt achterover in zijn stoel. Dit hoort er dus ook bij. De lusten en de lasten. En het vreemdste is: hij draagt ze graag. Weer verbaast hij zichzelf. Normaal zou hij dit hebben afgedaan als geneuzel.

Er komt weer een mail binnen van Hannah. Een enkele regel dit keer.

Tot donderdag.

Zijn koffie is koud geworden en hij herinnert zich weer zijn belofte aan Miriam. Toch besluit hij nog een mail terug te typen. De zinnen zijn weloverwogen en kosten hem tijd. Bij elk bericht opnieuw, overigens, bij ieder woord dat hij op welke manier dan ook tegen haar zegt.

Lieve Hannah,

Geen sorry zeggen, dat hebben we al een keer afgesproken. Het rare is: ik zit wél op je woorden te wachten. Ik leer je steeds beter kennen. Ik leer van jou. Ik leer me open te stellen voor gevoelens van anderen. Prachtig, dat ik op mijn leeftijd nog kan leren. Ja, ik had je vader kunnen zijn. Alhoewel... met jou in mijn buurt voel ik me veel jonger. Nee, jongedame, dit is geen midlifecrisis. Ik hoop in elk geval dat het dat niet is.

Jij en je relatie. Mijn eerlijke mening? Je bent nog jong, Hannah. Je vriendje heeft gelijk, je bent in de bloei van je carrière. Aan de andere kant, ik heb er af en toe spijt van dat we kinderloos zijn gebleven. Het nichtje van mijn vrouw – het enige kleinkind in de familie – is echt een topmeid. Prachtig om te zien, ze draagt alle goedheid van de wereld in zich mee. Ze is nog liever dan jij bent, bijna onmogelijk toch? Zo'n kind had ik ook kunnen hebben. Wij. Mijn vrouw wilde een kind op een moment waarop ik daar absoluut niet aan toe was. Mijn carrière kwam net echt goed van de grond. We hebben toen samen besloten om te gaan voor een rijk en rustig leven. Een jaar geleden heb ik over haar gedroomd. Mijn ongebooren dochter. Ze was prachtig. Ik heb die dag een extra rondje door het park gerend.

Ik kan je geen raad geven. Maar ik zou die vent van je eens flink in de ballen schoppen. O, wacht, als je inderdaad kinderen met hem wilt, is dat niet zo verstandig.

Ga lekker slapen, Hannah, morgen is alles anders. En donderdag helemaal.

X Vincent

Weer trommelt hij met zijn vingers op zijn bureaublad. Van lust naar empathie. Dat is ook een gave.

Vallende ster

Mila klemt het kussen van de bank in haar armen en begint te lezen.

Lieve Mila,

Zomaar een dag. Een dag waarop je niet bij me bent. Hoelang is het nu geleden dat ik je stem voor het laatst hoorde aan de telefoon? Je klonk... radeloos. En vastberaden. Het was over tussen ons. Geen uitleg, niks. Ja, ik was boos op je, want hoe kon je? Na alles wat we samen hadden opgebouwd, onze dromen, onze plannen.

Ik heb geprobeerd te achterhalen wat er in hemelsnaam is voorgevallen. Een jaloezige vrouw heeft ons uit elkaar gedreven. Nooit gedacht dat zoiets zou kunnen gebeuren. Windkracht 13 is niet sterk genoeg voor ons, toch?

Wij zijn magneten. Een blijvende aantrekkingskracht. Althans, dat heb ik altijd gedacht. Gehoopt. Maar jij bent jouw weg gegaan, zonder mij. En ik? Ik ben mijn weg gegaan, met jou in mijn hart. Een hart vol liefde en pijn, niet altijd in balans. Een liefdesdrama pur sang.

Ik vaar rond op mijn zeilboot. Vandaag zag ik dolfijnen. Dat

beeld was zo mooi. En ik beseftte dat ik het niet kon delen met jou. Ik brak. Ik heb gehuild, gesmeekt en gebeden. En toen losgelaten. Een stille berusting.

Ik vraag me af hoe het met je gaat. Waar het leven je gaat brengen. Benieuwd naar de man in je leven, want die komt er vast. Jij bent de mooiste vrouw die ik ooit heb gekend. Je twijfels gaven je kracht. Ik voelde me beter bij jou dan bij wie ook. Ik wilde je beschermen. Je ridder zijn. Jij bent en blijft mijn Assepoester.

Als ik ooit een ster zie vallen, wens ik jou.

Sebastiaan

Ze staat op van de bank en loopt naar buiten. Sebastiaan zit nog steeds op de schommelstoel. Zijn ogen gesloten, met zijn hoofd achterover om zo de zonnestralen op te vangen.

Ze gaat naast hem zitten.

‘Heb je ooit een ster zien vallen?’ Mila wrijft de tranen uit haar gezicht.

‘Ja. Ik heb gewenst je ooit deze brief te kunnen geven.’

‘Komen we hier ooit overheen, de pijn? Die ik je heb aangedaan?’

‘Je hebt me niks aangedaan, Mila.’

‘Wat doen we met al die verloren tijd?’

‘Inhalen, zou het clichéantwoord zijn. Maar ik geloof dat overall een reden voor is. Misschien hadden we tijd nodig om bij elkaar te komen. Om te groeien, als mens. Om littekens te laten helen. Ik weet het niet. Aan de andere kant, los van filosofische inzichten: ja, het is wel zonde.’ Er verschijnt een grijns op zijn gezicht.

‘Zonde van?’ Mila laat haar vingers over zijn borstkas glijden.

‘Al die gemiste vrijpartijen met jou.’

‘Maar die hoeven we niet in te halen?’

‘Ik heb je vreselijk gemist en als het aan mij ligt...’

‘Ga je nu op één knie en vraag je me ten huwelijk?’ Mila giechelt. Ze voelt zich heerlijk zo met Sebastiaan naast haar.

Dan pakt hij haar hand en kijkt haar indringend aan.

Een rilling gaat door haar lijf. ‘Sebas, ik maakte een grapje, hè.’

‘Ik niet.’

Mila kijkt toe wanneer Sebastiaan inderdaad op één knie voor haar gaat zitten, haar hand nog steeds in de zijne.

‘Ik heb me dit moment al duizenden keren voorgesteld. In mijn hoofd waren er altijd vallende sterren bij aan een donkerblauwe hemel. Maar ach, morgenstond heeft goud in de mond. Mila, de ontmoeting met jou heeft de rest van mijn leven bepaald. De blik in je ogen, je onbevangenheid. Je eerlijkheid. De dag samen in Nice, de geur van je parfum rook ik de dag erop nog. Heerlijk vond ik dat. Je was degene met wie ik ’s avonds de dag afsloot door een klein berichtje en ’s morgens de dag weer begon. Je twijfels, je mooie, heerlijke twijfels. Ik heb ze soms gehaat. Maar meer nog had ik ze lief. Ze horen bij jou. Je idee waarom we niet samen konden zijn. Het kiezelsteenverhaal. Ik geloof oprecht dat wij samen van al die kiezelstenen een berg kunnen bouwen. Bergen, bruggen, huizen en kastelen. Jij bent mijn prinses.’

Mila voelt dat de tranen weer over haar wangen stromen. Hij veegt er voorzichtig eentje weg. Dan wrijft hij met zijn rechterhand over haar wang en raakt haar diamantvormige moedervlek aan. Ze laat haar hoofd op zijn hand rusten.

‘We hebben zo vaak samen in jouw tuin gestaan, elkaar niet los willen laten. Toch lieten we elkaar keer op keer gaan. Voor een hoger doel, een nobele zaak. Jouw gezin. Je kinderen zijn uitgevlogen, Lucien is zijn eigen weg gegaan...’

Mila knikt, ze kan geen woord uitbrengen.

‘Wil jij mijn hogere doel zijn? Mijn reis en mijn bestemming? Mag ik voor je zorgen? Mag ik je twijfels aanhoren tot in de eeuwigheid? Mag ik je in mijn armen houden en nooit meer loslaten?’

Ze knikt weer. Heftiger.

‘Lieve Mila, wil je met mij trouwen?’

Zijn woorden doen haar huiveren. Zijn ogen kijken haar zo vol vertrouwen en liefde aan. Oprecht ook.

Mila krult haar vingers om die van Sebastiaan. ‘Ja, ik wil met je trouwen.’

Hij neemt haar in zijn armen. ‘Nu is het echt.’

Ze kust zijn zachte lippen en maakt zich dan los uit zijn omhelzing. Ze rent bij hem vandaan. ‘Ik ben zo terug.’

‘Dat bedoel ik nou. Daarom hou ik zo van je. Geen idee wat je gaat doen. De ramen lappen?’

Ze draait zich om en steekt haar tong uit. ‘Geduld, schatje.’

Bruidsschoenen

Hij ziet Mila naar binnen rennen. Zijn vrouw. Een zonnestraal prikt in zijn ogen. Opeens dringt het tot hem door. Ze heeft ja gezegd. En voor hij er erg in heeft, staat ze weer voor zijn neus. Haar gezicht is nog steeds een beetje betraand. Met een schriftje in haar handen gaat ze weer naast hem zitten.

Hij trekt haar tegen zich aan. ‘Je bent me er eentje. Loop je altijd weg na een aanzoek?’

‘Er schoot me iets te binnen. Ik heb voor Lauries bruiloft de hele planning gedaan. Je weet wel, de gasten, de bloemen, al die zaken waar je aan moet denken.’ Ze bladert door het schriftje heen. ‘Kijk! Dit wilde ik je laten zien. Niet lachen.’

Het is een uitgeknipt plaatje van een trouwjurk met daaromheen allemaal getekende hartjes. Hij moet lachen. ‘Jij romantisch monstertje!’

Mila wrijft over de bladzijde. ‘Ja, ik weet het, erg hè? Ik weet nog goed dat ik op een avond hierbuiten zat met allerlei papieren en rekeningen. Ik voelde me eenzaam. Laurie was zo vol van haar aanstaande huwelijk en ik zat alleen op deze stoel hier. Ik heb een glas wijn gepakt en heb geproost. Op jou. Op mijn herinneringen aan jou. En toen heb ik die tekening gemaakt. Een bruid met haar bruidegom in een cirkel van kiezelstenen.

Kijk, er staat zelfs een hartje met een pijl erdoor. ‘Laurie vroeg me er later naar. Ik schaamde me dood, ik had de bladzijde er bijna uit gescheurd. Dat heeft Laurie me verboden. Het zou ongeluk brengen.’

‘Zo lief.’

‘En nu, Sebastiaan, hoe zie je het voor je?’

‘Volgens mij staat dat allemaal in dat schriftje van je.’

‘Ja.’ Ze drukt een kus op zijn lippen.

‘We hebben alle tijd van de wereld nu.’

‘Ik wil wel dat je nog één ding voor me doet...’ Ze kijkt hem uitdagend aan.

‘Zeg het maar.’

‘Dat gekke extra telefoonabonnement ga je nu opzeggen.’

‘Nee. Laurie zal het met me eens zijn. Dat brengt ongeluk. Dit nummer blijft voor jou. Alleen voor jou.’

Ze grinnikt en nestelt zich weer in zijn armen. ‘En nu dan, schatje?’

Sebastiaan tilt haar op. ‘Al die gemiste vrijpartijen inhalen...’

‘Zet me dan nu maar neer, anders komt er van die vrijpartij niks meer terecht.’ Ze knabbelt aan zijn oor.

‘Je daagt me uit. Maar goed, je hebt gelijk, ik ben geen jonge god meer, die kans heb je laten schieten.’

Ze trekt een sip gezicht. ‘Ik wist het. Je blijft me dit voorgoed verwijten, of niet?’

Sebastiaan lacht. ‘Ja, tot aan mijn laatste adem.’

‘Volgens mij blaas je die zometeen uit, als ik klaar met je ben, ouwe beer!’

Ze trekt hem mee naar binnen en loopt voor hem uit de trap op. ‘Je mag me over de drempel van de slaapkamer dragen, als je kunt.’

Hij blijft voor een moment staan en kijkt in haar ogen. ‘Ik ga met je vrijen, en ik wil elke hartslag van je voelen.’

Ze verdrinkt in zijn ogen en de vrijpartij die erop volgt is fantastisch. Vertrouwd en magisch tegelijk. Wanneer ze een tijdje later naast hem ligt, soezelig en intens gelukkig, kust ze hem zacht op de wang. ‘Dank je wel.’

‘Voor de geweldige seks?’

‘Ja, en voor zo veel meer. Ik voel me gelukkig.’

‘Kom hier jij...’

Mila gaat in zijn armen liggen en luistert naar het ritme van zijn hart. ‘Ik wil zometeen de kinderen bellen om te vertellen dat we gaan trouwen. Mag dat?’

‘Jij mag alles. Ik moet ook wat telefoontjes plegen. Ik heb mijn opdrachtgever laten zitten vanwege de liefde. Ik zal hem ook uitnodigen op de bruiloft.’ Hij geeft Mila een knipoog.

‘Maar even serieus,’ zegt ze. ‘Wat zijn je plannen? Wat zijn onze plannen?’

‘Ben jij gelukkig hier?’

Mila kijkt om zich heen. ‘Ja. Dit is mijn thuis geworden.’

‘Nou, dan trek ik graag bij je in.’

‘Gewoon, zomaar ineens?’

‘Ja.’

Ze kriebelt hem over zijn borstkas. ‘Gaat het leven vanaf nu eenvoudig worden?’ Eenvoud, daar verlangt ze echt naar.

‘Nou, dat zeg ik niet. Ik ben heel kritisch over de bruidstaart en je jurk.’

‘Verwacht je me echt in een jurk?’

‘Een Assepoester hoort in een jurk, dus ja. Ik wil met je pronken.’

‘En wanneer wil jij...’

‘Zo snel mogelijk. Geef me een week de tijd om in Nederland mijn zaken te regelen. Misschien kun je mee om mijn huis te bekijken. Kunnen we samen beslissen of we het aanhouden als vakantiehuis.’

‘Ik kan het amper geloven.’

‘Dat heb ik ook. Misschien dat ik daarom zo’n haast maak. Ik wil niet wakker worden uit deze droom.’

Mila rolt zich boven op hem. ‘Voelt dit als een droom?’ Ze kust hem en bijt plagend in zijn onderlip. Haar heupen maken een zachte beweging.

‘Eigenlijk wel, ja. Ga door.’

Ze lacht. ‘We komen zo nooit dit bed uit.’

Sebastiaan maakt een kreunend geluid. ‘Nu niet stoppen, dame.’

Ze drukt zich steviger tegen hem aan. ‘Wie had het over stoppen?’

Opnieuw raken ze samen in vervoering en wanneer Sebastiaan bij haar naar binnen komt, kijkt ze hem diep in de ogen. ‘We passen precies.’

Hij veegt een lok uit haar gezicht. ‘Ik hou van jou, Mila. Je weet nog niet half hoeveel.’

‘Ik hou ook van jou.’

Wanneer ze een tijdje later onder de douche staat, betrapt ze zichzelf erop dat ze zingt. Het voelt zo goed.

Ze droogt zich af en trekt een badjas aan. Als ze beneden komt, zit Sebastiaan op de bank te bellen. Hij rolt met zijn ogen als ze voor hem staat. Met zijn hand over de hoorn zegt hij: ‘Je moet je aankleden, Mila, je ziet er te lekker uit zo.’

Ze lacht en loopt weg. ‘Wil je koffie?’

Sebastiaan knikt en gaat verder met zijn gesprek. Terwijl ze bezig is met het koffiezetapparaat, wordt ze warm vanbinnen wanneer ze delen van het telefoontje opvangt. Hij praat zo liefdevol over haar – hoe heeft ze ooit aan hem kunnen twijfelen? Ze zet een mok dampende koffie voor hem neer en loopt dan zelf naar buiten.

Daar gaat ze op de schommelbank zitten en ze legt haar benen op het bijzettafeltje. Ze gaat als eerste Laurie bellen.

‘Mam! Hoe gaat het? Wat vond je van de foto’s van onze nieuwe badkamer?’

‘Stoer, met dat hout. Zal wel een hoop werk zijn voor Robert, of niet?’

‘Ach, hij doet het graag. En ik help mee, hoor.’

‘Ik heb zin om binnenkort naar de foto’s van jullie huwelijksreis te komen kijken. Heb je ze al af laten drukken?’

‘Nou, laat maar weten wanneer je komt, dan druk ik ze vanavond nog af.’

‘Ik heb nog een vraagje aan je.’ Mila laat haar stem zakken om de spanning op te voeren.

‘Vertel, sta je hier al ergens voor de deur of zo?’

‘Nee, pasgetrouwde stellen moet je niet storen, toch?’

‘Vooral niet wanneer ze de wc eruit aan het slopen zijn.’ Het is heerlijk om Laurie te horen lachen.

‘Je klinkt gelukkig, meis. Hou dat vast!’

‘Ja, ik hou het vast. Elke dag opnieuw. Stom hè? Een beetje voorbereiden op de storm die vast nog komen gaat, over zeven jaar of zo.’

Mila neemt een hap lucht. ‘Je bruidsschoenen, mag ik ze lenen?’

‘Want?’

‘Ik haat het dat we nu zo ver uit elkaar wonen, schat. En misschien had ik moeten wachten om het je te zeggen wanneer ik bij je op de stoep sta. Maar ik kan het niet voor me houden. Niet tegenover jou.’

‘Je zou soaps moeten schrijven, mam. Cliffhangers en zo. Schiet op!’

‘Ik ga trouwen. Sebastiaan heeft me ten huwelijk gevraagd. Ik... hoop dat je blij voor me bent.’ Mila drukt haar telefoon nog

dichter tegen haar oor om de reactie van Laurie te peilen. Het is akelig stil aan de andere kant van de lijn.

‘Jeetje.’

‘Sorry, Laurie, ik wilde je niet laten schrikken.’

‘Het komt nogal uit de lucht vallen. Dat is alles. Ik wist niet eens dat je hem weer zag.’

‘Laten we het zo zeggen: als jij mij dit verhaal verteld zou hebben over jou en Robert, was ik waarschijnlijk ontploft.’

‘Maar op jouw leeftijd weet je wat je doet, toch, mam?’

‘Ik hoop het.’

‘Weten papa en Lucas het al?’

‘Nee, jij bent de eerste.’

‘Dat is lief. En wanneer heb je mijn schoenen nodig?’

‘Nog geen idee. Maar ik wilde eerst jouw zegen.’

‘Ik krijg er kippenvel van.’

‘Je moest eens weten hoe ik me voel. Nu is het echt.’

‘O shit, Robert roept, volgens mij heeft hij de wc-pot op zijn voet laten vallen. Bel je me vanavond en maken we dan een plan?’

‘Is goed. Ik ga nu Lucas bellen. En papa.’

‘O, mam, over papa. Volgens mij is het uit tussen hem en Marlou.’

‘Verdorie. Hoe kan dat nu toch?’

‘Geen idee, maar je hebt het niet van mij, hè. Lucas zei me zoiets, maar meer info heb ik niet.’

‘Nou, bedankt voor de waarschuwing. Ik spreek je later! Ga maar snel naar Robert.’

Mila hangt op. De eerste horde is genomen. Laurie is altijd de meest kritische van het stel geweest. Degene die haar altijd doorzag.

Ze ziet dat Sebastiaan door het keukenraam naar haar kijkt. Ze steekt haar duim omhoog. Hij zwaait terug.

En nu? Lucas of Lucien? Ze is blij dat haar band met Lucien weer wat hechter is geworden en ze ook dit soort dingen met hem kan en wil delen. Toch probeert ze eerst Lucas te pakken te krijgen, wat overigens meestal een boodschap op zijn voicemail inhoudt of een appje naar zijn vriendinnetje. Ze lacht als blijkt dat hij inderdaad niet opneemt. ‘Bel je me terug, Lucas?’

Ze krijgt een bericht binnen van Laurie.

En wat zei papa? 11:10

Nog niet gebeld. Krijg Lucas niet te pakken. Ik hou je op de hoogte. 11:11

Ik stalk Lucas wel, komt goed. 11:12

Mila gaat in de kleermakerszit op haar schommelstoel zitten. Ze gaat Lucien bellen. Vreemd.

‘Met Lucien.’ Uit zijn stem kan ze niks opmaken.

‘Met mij.’

‘Ha, dat is weer even geleden, hoe gaat het met je?’

‘Goed. Lucien, ik... ik wil je iets vertellen.’

‘Je hebt die knakker van je opgespoord?’

‘Sebastiaan, bedoel je?’

Ze hoort een bulderende lach door de telefoon. ‘Ja.’

‘Ja, we hebben elkaar gevonden. In alle betekenissen van het woord.’

‘Dan ben ik blij voor je, Mila.’

‘Hij heeft me ten huwelijk gevraagd. En ik heb ja gezegd.’

‘Je gaat toch niet in de trouwjurk die je aanhad toen je met mij trouwde?’

‘Al zou ik willen, daar pas ik niet meer in.’

‘Een weekje lijnen en hij zit weer als gegoten.’

‘Vleier.’

‘Maak er iets van, oké?’ Zijn stem klinkt warm, ze hoort dat hij meent wat hij zegt.

‘Hoe gaat het tussen jou en Marlou?’

‘Mwoah.’

‘Ik hoorde via via dat het uit is.’

‘Hoe kom je daarbij? Nee, het is niet uit. Het is alleen... ingewikkeld.’

‘Je klinkt nu net als een Facebook-relatiestatus. Hoe zit het nou echt?’

‘Gewoon. Ik weet niet zo goed wat ik wil.’

‘Ik moet je dit waarschijnlijk niet zeggen, maar op elke andere vrouw in jouw leven zou ik jaloers zijn geweest. Maar niet op Marlou. Ze klinkt gewoon zo ontzettend leuk, en alsof ze zo goed bij je past. Je laat haar niet gaan, toch?’

‘Ik zou je best jaloers willen zien...’

‘Lucien!’

‘Ach, ik plaag je. Marlou is de beste. Dat weet ik.’

‘Wat is dan het probleem?’

‘Ik verval weer in oude gewoontes. Ik zit te veel in mijn hoofd. En Marlou kan daar helemaal niet tegen. Wanneer ze me ziet malen, denkt ze dat ik iets achterhoud.’

‘En doe je dat?’

‘Nee, ik zou niet weten wat. Ik wil haar alleen niet vermoeien met mijn problemen op werk. Met mijn twijfels en mijn vragen.’

‘Dat doe je niet. Dat is wat ze bedoelt. Ze wil je ditjes en datjes.’

‘Ik weet het. Maar dan heb ik opeens geen rust meer in mijn kont. Ze wil samenwonen, Mila. Ik durf niet. En dan begint de

twijfel toe te slaan. Zou ik dan niet genoeg van haar houden? Anders was ik toch allang bij haar ingetrokken?’

‘Pusht ze je te veel?’

‘Nee, dat niet eens. Ze geeft me alle ruimte en alle tijd. Ik heb soms geen vrede met onze scheiding, Mila. Het voelt af en toe nog steeds als gefaald hebben. En dan voel ik me schuldig tegenover Marlou omdat ik denk dat ik zo niet mag denken.’

‘Als jij er nu eens voor zorgt dat het met Marlou gewoon gaat werken?’

‘Ik neem haar mee naar je bruiloft. Jullie bruiloft. Respect voor die Sebastiaan. De aanhouder wint.’

‘Zo mag ik het horen. Jij gaat Marlou nu een bos bloemen brengen?’

‘Weet niet of ze daarop zit te wachten. Ik zal met meer moeten komen. Maar ik ga mijn best doen. Dag, Mila.’

Mila staat op en loopt naar binnen. Sebastiaan zit aan tafel op de laptop te werken. Ze buigt zich over hem heen. ‘Zo, knakker, ga je goed voor me zijn?’ Ze kust hem in zijn nek. ‘We mogen trouwen. Twee van de drie zijn akkoord. Lucas heb ik gewoon nog niet te pakken gekregen.’

‘Hoe reageerde Lucien?’

‘Hij noemt je blijkbaar “die knakker”, en dat is volgens mij een goed teken.’

‘En Laurie?’

‘Die moest er even van bijkomen en is volgens mij nu een nieuw draaiboek in elkaar aan het zetten, naast het verbouwen van de badkamer.’

‘En jij? Moet jij dit aan Linda vertellen?’

‘Nee, we hebben ieder ons eigen leven. Jij bent mijn leven nu en daar ga ik mijn stinkende best voor doen. Als ik haar spreek zal ik het niet voor haar achterhouden, maar ze zal alleen maar blij voor me zijn.’

‘O, wacht, een berichtje van Lucas.’ Ze laat het scherm
aan Sebastiaan zien. ‘Nou, dat is duidelijk.’

Sebastiaan lacht. ‘De tamtam heeft zijn werk goed gedaan.’

Ik weet van niks, maar... gefeliciteerd!

X Lucas en Julia.

11:47

Dat was het dan

Met enige moeite kijkt Hannah op haar wekkerradio. Het is drie uur, midden in de nacht. Ze voelt naast zich in bed, maar daar ligt niemand. Joris is niet thuisgekomen. Meteen herinnert ze zich hun ruzie. Ze knipt haar bedlampje aan en pakt haar telefoon van het nachtkastje. Er knippert een icoontje, ze heeft een mailtje van Vincent en een berichtje van haar broer Ruben.

Misschien moet ze haar telefoon gewoon nu uitzetten en proberen verder te slapen. Die mannen zoeken het maar uit. Haar nieuwsgierigheid wint het echter van haar slaperige ogen. Ruben die haar een berichtje stuurt, dat is uitzonderlijk.

Hoi zusje. Hoe bevalt het ziekenhuisleven?
Heb je er al een soap van gemaakt? Je weet dat ik binnenkort weer in het land ben. Zwak moment, ik besepte vandaag dat ik wees ben. Slaapgebrek waarschijnlijk.

Zie ik je snel?

03:02

Ze tikt een bericht terug.

Ja, ik organiseer een groot feest voor je, mijn weesje. Met al je vrienden en bekenden. Nooit meer Remy voelen, hoor, en anders mij eerder appen! 03:03

Hannah haalt zich haar broertje voor de geest. Het opgewonden standje van vroeger is nu een relaxte, gevoelige man geworden. Ze bijt op haar lip. Op de dag van de begrafenis maakte ze zich meer zorgen om Ruben dan om zichzelf. Ze hebben zich er beiden doorheen geworsteld en hun band is hechter geworden. Met af en toe een stevige ruzie, waarvan Ruben dan achteraf het meest spijt had. Ze zal blij zijn als hij terug is.

In haar contactenlijst zoekt ze naar het nummer van Bas, de beste vriend van haar broer. Ze tikt ook naar hem een berichtje.

Hai Bas, ik hoop dat ik je niet wakker app. Maar kunnen we binnenkort een keer overleggen over dat feestje voor Ruben? Groetjes, Hannah. Je weet wel, de zus van. 03:05

Dan klikt ze het mailtje van Vincent aan. Een raar gevoel borrelt nu in haar onderbuik. Ze herinnert zich nu ook weer haar laatste mail aan hem. Haar hele leven heeft ze blootgelegd. Misschien is hij nu wel meteen klaar met haar. Geen zeurende vrouwen aan zijn hoofd.

Maar zijn mail is alles wat ze niet verwacht. Die man blijft haar verbazen.

Ze sluit haar ogen. Hij zou zeker een leuke papa geweest zijn, toch? Alhoewel, zou hij ooit thuis zijn geweest voor een balletles of whatever? Zijn vrouw heeft ervoor gekozen om bij hem te blijven en samen voor zijn carrière te gaan. Wat zegt

dat over zijn vrouw? En wat zegt dat over haar? Hannah knipt het lichtje uit en staart in het donker nog even naar de letters op haar telefoon. Dan legt ze haar mobiel weg en draait zich op haar zij. Morgenvroeg zal ze Joris bellen. Geen idee wat ze nu eigenlijk van hem wil of niet meer wil. Zou hij haar nog wel willen als hij zou weten van Vincent? Van donderdag?

Opeens kan ze het spreekwoord over een knagend geweten plaatsen. Het knaagt inderdaad aan haar. Niet eens zozeer naar Joris toe, al zou dat natuurlijk wel moeten, maar vooral naar Vincents vrouw. Ze heeft haar kinderwens laten schieten voor een man die haar nu bedriegt met een grietje uit het ziekenhuis. En zij, Hannah, is degene die met open armen op hem staat te wachten. Ze voelt zich misselijk worden. Hannah legt haar handen op haar onderbuik en concentreert zich op haar ademhaling. Joris heeft haar deze oefening uitgelegd. Verdomme, waarom ligt hij nu niet gewoon naast haar? Nadat ze zich nog vijf keer heeft omgedraaid, valt ze uiteindelijk weer in slaap.

‘Hannah?’

Met moeite doet Hannah haar ogen open.

Joris wrijft haar over haar rug. ‘Ik wil met je praten, Hannah.’

Ze zoekt de cijfers op de wekkerradio. 5:45. Ze gaat overeind in bed zitten. Er komt haar een vage alcohollicht tegemoet. ‘Waar ben je geweest?’

‘Dat doet er niet toe. Ik moest nadenken.’

Hannah slikt de woorden in die voor op haar tong liggen. ‘Praat. Ik luister.’

‘Je vroeg je vanavond misschien af waar ik was. Misschien ook wel helemaal niet. De laatste tijd vraag ik me ook steeds vaker af waar jij bent. Met je gedachten. Je hebt aangegeven dat je biologische klok aan het tikken is geslagen. Het voelde...’

‘Ja?’ Hannah kijkt hem recht in zijn ogen, ze is klaarwakker nu.

‘Het voelde niet fijn, Hannah.’ De anders zo geruststellende klank in zijn stem is verdwenen.

‘En wat betekent dat?’ De steen die een paar minuten geleden in haar buik is geland, stuitert nu alle kanten op. Zou het voorbij zijn?

‘Ik wil heel graag met jou verder, Hannah. Maar zover ik het kan overzien, is er in mijn leven geen plaats voor een kind.’ Ze ziet aan hem dat hij opgelucht is dat hij deze zin eruit heeft weten te krijgen.

‘Nu niet?’

‘Nooit niet.’

‘Verwacht je nu dat ik daar een conclusie uit trek?’

‘Dat heb je volgens mij allang gedaan. Los van je kinders.’ Hij probeert haar ogen te vinden, maar die ontwijkt ze.

‘Ik snap dit niet, Joris. Waar komt dit vandaan?’

‘Ik weet het niet. Misschien liggen onze dromen te ver uit elkaar. Vanavond heb ik met mijn vader gesproken.’

Hannahs maag draait zich om. Ze heeft Joris’ vader nooit gemogen. ‘En wat zei hij?’ Ze is opgestaan uit bed en trilt van woede. “Focus op je carrière, jongen? Een vrouw en een gezin zijn een blok aan je been?” Heeft hij je geld gegeven voor een huishoudster en nog een extraatje voor een escort?’

‘Je slaat de spijker op zijn kop.’ Joris is ook opgestaan. Hij loopt naar de kledingkast en haalt er een paar spullen uit. ‘Weet je, Hannah, een beetje meer respect voor mijn ouders zou fijn zijn. Het spijt me echt dat jij het zonder moet doen. Maar jouw vader, zoals ik hem ken uit je verhalen, zou jou zeker ook geadviseerd hebben aan je toekomst te werken. Net zoals ik dat doe. Met net iets meer toewijding.’

‘Mijn vader zou inderdaad gezegd hebben dat ik aan mijn

toekomst moet werken. Hij zou mijn hand vastpakken en ik kan zijn woorden nu in mijn hoofd horen.’ Ze stopt met praten en steekt haar vinger in de lucht, alsof ze zich focust om zijn stem nog beter te horen. ‘Zelfs al is het jaren geleden dat ik zijn stem heb gehoord. “Hannah, vertel jij jouw kinderen over hun opa?”’

Ze ziet dat Joris zijn ogen neerslaat. ‘Sorry, ik had hem hier niet bij moeten betrekken. Maar je snapt wat ik bedoel. Het is geen verwijt. Iedereen heeft andere doelen in het leven. Die van mij liggen net wat hoger.’

Hannah voelt dat haar woede van daarnet overgaat in een ander gevoel. Ze moet haar best doen om niet in lachen uit te barsten. Kijk hem staan. Net droog achter de oren.

Ze stapt naar Joris toe en pakt zijn hand. ‘Ik gun jou echt een geweldige carrière. Je hebt het in je om een van de besten te worden. Dat meen ik.’

‘Fijn dat je achter me staat.’ Joris trekt haar dichterbij naar zich toe.

Ze geeft een kus op zijn wang. ‘Volgens mij gunnen we elkaar het beste, toch? Ik denk dat het tijd is om ieder onze eigen weg te gaan.’

Joris knikt schaapachtig en Hannah moet nu nog meer haar best doen om niet te lachen.

‘Joris? Als je het niet erg vindt, draai ik me nu nog een uurtje om in bed. Te veel emoties, je weet wel, ik moet even bijkomen. Zou jij Plux nog een keer eten willen geven, voordat je gaat?’

Joris trekt zijn wenkbrauwen op, maar loopt dan naar beneden.

Hannah gaat overdwars in bed liggen en rolt zich helemaal op in het dekbed. Nooit gedacht dat uit elkaar gaan zo simpel kon zijn. Ze pakt haar telefoon en zet hem aan. Een appje naar Rosaline moet kunnen om het verwerkingsproces te versnellen.

Mijn lat ligt niet hoog genoeg voor Joris. We zijn uit elkaar. Ik ben, denk ik, ontsnapt aan een toekomst met een workaholic die denkt dat ik elke dag zijn sokken zou wassen. Geen zorgen, het gaat goed met me. Geen ijs nodig. Wel raar, een halfjaar geleden dacht ik nog dat ik huisje-boompje-beestje wilde, en nu dit. X Hannah 6:14

PS. Thomas zal wel blij zijn nu. 6:15

PPS. Jij waarschijnlijk ook. 6:15

Ze hoort beneden de voordeur dichtslaan. Dat was het dan. Moet ze een paar tranen laten voor het idee? Hannah is verbaasd over haar bijna emotionele toestand. Was het zo duidelijk, al die tijd al? Het dichtslaan van de deur slechts een formaliteit? Of geeft de... relatie met Vincent haar deze kracht?

Ze schudt haar hoofd. Vincent is misschien nog wel tien keer erger dan Joris; werk en nog eens werk.

Dan zoekt haar telefoon. Hopelijk geen wanhopige Joris die nu toch opeens kinderen wil. Ze ziet dat het Ruben is. Zo vroeg?

‘Met Hannah.’

‘Zussie!’

‘Ik weet niet in welke tijdszone jij zit, maar hier is het nog donker, hoor. Maar leuk dat je belt!’

Ze hoort zijn lach aan de andere kant van de lijn. ‘Ook leuk jou weer te horen. Je was aan het nachtbraken, zag ik. Ik gok erop dat je nu enorm brak bent en niet te veel spartelt als ik je mijn nieuws vertel.’

Hannah fluit tussen haar tanden. ‘Vertel op.’

‘Lang verhaal kort: ik kom iets later terug dan gepland.’

‘Eh... En wat doe ik met de taart en het buffet?’

‘Ja, jou kennende heb je nog niks geregeld, dus de schade is vast beperkt.’

‘Nou, ik heb vannacht wel Bas een bericht gestuurd, dus die moet ik dan in ieder geval weer in standje normaal zien te plooiën. Maar zit je in de bak of zo? Te veel sites gehackt?’

‘Geen tranen omdat je langer op me moet wachten? Mis je me niet?’

‘Je moest eens weten. Ik heb net Joris gedumpt en geen traan gelaten.’

Ze hoort haar broertje proesten aan de andere kant van de lijn. ‘En Joris?’

‘Die heeft nu alle tijd voor een glorieuze carrière!’

‘Het is wel apart...’

‘Wat is apart?’ Hannah speelt het spelletje mee. Ze weet dat Ruben haar nieuwsgierig probeert te maken.

‘Jij hebt net iemand gedumpt en ik heb net iemand een soort van ten huwelijk gevraagd...’

‘Jij hebt wát? Wie? Ik vermoord je!’ zegt ze, maar ondertussen springt ze op en neer door de kamer.

‘Fijn dat je zo blij voor me bent.’

Ze barst ineens in tranen uit. ‘Ik ben blij. Ik ben overgelukkig blij voor je.’

‘Stop met huilen. Je weet dat ik daar niet tegen kan. Maar ik ben ook blij, Hannah. Nooit gedacht dat ik...’

‘Ik wel. Je bent de liefste die ik ken. Is ze aardig?’

‘Nee. Ze is echt walgelijk.’

‘Oooh, kom op, vertel nu eindelijk eens iets. En wanneer kom je dan terug? Je komt toch wel terug? Je blijft niet daar, hoor.’ Hannahs stem slaat nu over. Haar wangen gloeien.

‘Haar naam is Olga. En ze is geweldig.’

Hannah laat een snuivend geluid horen. ‘Ja, prima, Olga. Wat nog meer?’

‘Ze draagt kriebeltruïen, heeft een tatoeage op haar linkerbeen, houdt niet van koffie en spaart briefpapier.’

‘En ze is van Greenpeace of zo?’

‘Jij mag niet meer raden. Nee, ze is een datawetenschapper. Ik ken haar via mijn werk. We zijn al een paar maanden aan het daten en toen ik vertelde dat ik naar huis zou gaan, wist ik dat ik haar niet kon missen. Dus heb ik haar ten huwelijk gevraagd.’

‘Je stuurt me zo een foto van haar, oké? Zit ze op Facebook?’

‘Ik stuur je een foto. En Hannah?’

‘Ja?’

‘Wil jij mijn getuige zijn?’

Ze slaat een hand voor haar mond.

‘Hannah? Ben je er nog?’

Met een verstikte stem probeert Hannah antwoord te geven. ‘Ik wil graag je getuige zijn.’

Ze hoort een ‘yes’ en gelach op de achtergrond.

‘Olga zit naast me en wil jou zo graag ontmoeten.’

‘Ik haar ook.’

‘Ik ga nu Thomas bellen, maar ik wilde eerst jou het nieuws vertellen.’

‘Je stuurt me die foto nog, hè!’

‘Ja. Tot snel.’

Hannah luistert naar het gepiep aan de andere kant van de lijn. Ruben gaat trouwen. Een wervelstorm aan gevoelens raast nu door haar lijf. Ruben. Joris. Vincent. En het gemis van haar vader. Juist nu.

Ze ziet een bericht binnenkomen van Ruben, een foto zoals hij heeft beloofd. Ze kijkt in het zielsgelukkige gezicht van haar broer en beseft dat het niet uitmaakt wie er naast hem staat.

Olga laat hem stralen, dat is duidelijk. Er verschijnt een lach op haar gezicht. Ze krijgt er familie bij...

Er komt een bericht van Thomas binnen.

Tijd voor familieberaad. We staan vanavond bij je op de stoep. Roos belt je zo ook nog even. 07:01

Hannah staat op uit haar bed en loopt naar de badkamer. Ze ziet dat Joris zijn tandenborstel heeft meegenomen. Dat voelt raar. Ze steekt haar tong uit tegen haar spiegelbeeld. Whatever.

Ze laat het bad vollopen en gooit er voor vijf badbeurten badschuim in. Niet dat ze veel tijd heeft, over een uur moet ze op het werk zijn. Ze kleedt zich uit, gaat met een badhanddoek om zich heen geslagen op de wc-bril zitten en kijkt hoe het bad zich langzaam vult.

Haar telefoon gaat. Rosaline natuurlijk.

‘Ha, Roos. Thomas had je belletje al aangekondigd.’

‘Thomas weet niet wat hij met je aan moet. Dus ik mag bel-len.’ Rosaline grinnikt.

‘Nou, geen paniek, hoor.’

‘Weet ik. Maar het voelt nogal dubbel, hè? Jij single en Ruben binnenkort voor het altaar. Gaat het met je?’

‘Ik ga me zo verdrinken in de badkuip. Nee, het gaat goed. Ik heb zin om bruidsmisjesjurken te passen. Ik kan het amper geloven, Ruben die gaat trouwen. Heeft hij gezegd dat ik zijn getuige ga worden?’

‘Ja. Supertof. Hij zei dat hij je een foto heeft gestuurd en dat we jou moesten vragen of Olga door de keuring is gekomen.’

‘Dat is ze. Gewoon leuk. De manier waarop ze naar Ruben kijkt...’

‘Laat ons vanavond maar meegenieten. Het komt toch wel uit als we komen?’

‘Ja, zolang jullie maar normaal doen, hè. Ik heb geen therapie nodig. We drinken gewoon een fles wijn leeg en klaar.’

‘Je bent me er eentje. Is Joris nog daar?’

‘Nee, die is vertrokken. Geen idee hoe en wat verder. Het voelt raar, Roos. Een raar soort opluchting. Er zat geen toekomst in. Niet zoals bij Ruben en Olga.’

‘Het komt allemaal goed. Je bent jezelf aan het vinden en soms raak je dan mensen kwijt. Dat heeft een reden. Geloof me.’

‘Ik hoop alleen niet dat ik de rest van mijn leven moet gaan doen alsof ik happy single ben. Ik wil ook dat wat jij en Thomas hebben. En Ruben en Olga.’

‘Dat komt. Sneller dan je denkt.’

‘Heel gek, maar als jij zoiets zegt, geloof ik het ook nog.’

‘Ja, en heb ik er ooit naast gezeten?’

‘Nee. Behalve toen over het halen van mijn rijbewijs.’ Hannah lacht. ‘Maar dat vergeef ik je.’

Ook Rosaline lacht. ‘Ja, kon ik weten dat jij rijdt als een bouwvakker.’

‘Ik moet hangen nu, mijn bad stroomt over. Tot vanavond.’

Hannah draait de kraan dicht en deinst terug omdat het water gloeiend heet is. Ze kijkt hoe laat het is en trekt dan resoluut de stop eruit. Ze stopt haar hoofd onder de wastafelkraan en veegt met een washandje onder haar oksels en haar borsten. Lekker efficiënt bezig, meisje.

Tien minuten later zit ze op de fiets. Haar mobiel trilt. Ze kijkt snel; een bericht van Vincent.

Het is bijna donderdag.

Ze trapt iets harder door. Alsof ze zo de dinsdag sneller over kan laten gaan in de woensdag en die weer in de donderdag. Misschien woensdagavond maar een bad nemen zodat ze zich mooi kan maken voor Vincent. Schaamhaar, wat zou ze daarmee moeten? Ze giechelt om deze gedachte. Hij houdt van glad, heeft hij ergens in een eerder berichtje geschreven. Ze moest blozen bij het idee alleen al.

Als ze hijgend haar fiets in de stalling heeft gezet, pakt ze haar telefoon.

Zijn er nog verdere instructies voor donderdag? Hoe glad moet ik zijn en waar?

Haar hart bonst onrustig. Allemaal grootspraak, toch?

Hannah zoekt naar haar pasje om binnen te komen. Haar tas is werkelijk een puinzooi met allemaal spullen waarvan ze zich afvraagt of die überhaupt in haar handtas horen. 'Laat mij maar even, Hannah.' Een rilling gaat door haar lijf. Zijn mond zo dicht bij haar oor. De geur van zijn aftershave prikkelt haar zintuigen. Vincent opent de deur en laat haar voorgaan. In het trappenhuis pakt hij haar vast en drukt haar stevig tegen zich aan. Het duizelt haar. 'Glad, Hannah. Is een toverwoord voor me.' Hij heeft haar hand gepakt en laat haar voelen hoe opgewonden hij is. Dan laat hij haar los. 'Ik heb een cadeautje voor je meegenomen. Thuis openmaken.'

Ze neemt het tasje aan en ziet dat hij iets voor haar heeft ingepakt. 'Wat lief. Maar ik heb helemaal niks voor jou.'

'O, Hannah, jouw berichtjes en het vooruitzicht van donderdag zijn al een groot cadeau.' Hij raakt haar wang aan. 'Je ziet trouwens een beetje pips, je zorgt toch wel goed voor jezelf? Ik wil je donderdag in topconditie.'

Ze slaat haar ogen neer.

‘Wat is er, kleintje?’ Vincents stem klinkt warm en vriendelijk. Het liefst zou ze nu in zijn armen wegkruipen. Verstoep voor al die tegenstrijdige emoties in haar lijf.

‘Niet belangrijk.’

‘Daar vergis jij je in. Dat soort dingen zijn voor mij wel belangrijk. Ik wil weten wat er in dat koppie van jou omgaat.’

‘Niet nu, oké? Ik moet zo assisteren en wil mijn hoofd erbij houden.’

‘Piep me maar op wanneer je klaar bent, ik maak tijd voor je vandaag.’

‘Breng je me dan een kopje thee?’ Ze lacht.

‘Welke smaak?’

‘Rooibos,’ zegt ze, en dan loopt ze weg. Ze haalt diep adem. Een achtbaan is er niks bij.

Haar telefoon gaat weer. Bas. Ze neemt op.

‘Hoi Bas, met Hannah. Ik ben op mijn werk, mag ik je later terugbellen?’

‘Natuurlijk. Leuk.’

‘Ik heb je vannacht toch niet wakker geappt, of wel?’

‘Dat wil je niet weten.’

‘O jee, sorry!’

‘Geeft niet, was eigenlijk perfect. Kon daarna niet meer slapen en heb toen mijn artikel afgemaakt en daardoor mijn onmogelijke deadline gehaald.’

‘Waarover?’

‘Ook dat wil je niet weten.’

‘Nou, kom op, anders blijf ik het me afvragen.’

‘Over de kleuren van de dwergplaneet Pluto. Ik kan het ook niet helpen.’

Hannah glimlacht. Die Bas. Ze heeft hem niet meer gezien sinds Ruben en hij zijn gaan studeren.

‘Nou, hup, nu terug je bed in.’

‘Ja, en jij mensen redden.’

Hannah hangt op. Mensen redden. Zou ze Joris vandaag hier nog tegenkomen?

Ze scheurt het papier van het cadeautje af zodat ze kan kijken wat Vincent haar gegeven heeft. Weer een Mars. Er zit een briefje op geplakt. *Voor donderdag. Je jurk komt nog.*

Lachend loopt ze naar de operatiekamer. Als hij haar Marsen blijft voeren, heeft hij een grotere maat jurk nodig.

Als Hannah een paar uur later pauze heeft, stuurt ze een berichtje naar Vincent.

Thee?

Ja, in mijn spreekkamer. Tot zo.

Ze loopt de gangen door en groet af en toe een collega. Zou het opvallen dat ze bij Vincent naar binnen gaat? Ze klopt op zijn deur en met een grote grijns doet hij open. ‘Ga zitten, Hannah, ik was net op weg om thee te halen voor je.’

‘Joh, ik grapte maar. Laat die thee zitten.’

‘Nee, ik doe het graag voor je.’

Hannah gaat zitten en kijkt zijn kamer rond. Diploma’s aan de muur. Papieren op zijn tafel. Geen foto van of met zijn vrouw.

Rooibos

Hij heeft nog nooit thee voor iemand gehaald. Niet zijn ding. Daar heeft hij secretaresses voor. Of Miriam. Maar nu lijkt hij wel een puppy die alles doet om zijn bazinnetje te behagen. Alles voor een aai. Of een stukje worst.

Op een vreemde manier lijkt alles wat hij voor Hannah doet zo vanzelfsprekend. Zo gemakkelijk. De blik in haar ogen toen ze het cadeautje van hem kreeg, was weer genoeg om de dag door te komen.

Hij ziet dat ze de Mars op tafel heeft gelegd. Ze pulkt het piertje eraf, neemt een hap en likt dan haar lippen af. Vincent zet de thee voor haar neer. Ze lacht naar hem en houdt hem dan de halve Mars voor. Hij bijt er een stuk af. Zij steekt het laatste stukje in haar mond. Hij kan zijn ogen niet van haar lippen afhouden.

‘Vertel, Hannah. Wat zit je dwars?’

‘Het is over tussen Joris en mij.’

‘Vandaar dat hij daarnet zo chagrijnig keek.’

‘Je hebt hem gezien.’

‘Vanuit mijn ooghoeken. Ik let normaal niet zo op hem.’

‘Hij wel op jou, hij kijkt enorm tegen je op.’

Vincent knikt. ‘En hoe voel jij je nu?’

‘Opgelucht. Verward. En moe. Mijn broer belde vanmorgen met het grote nieuws dat hij gaat trouwen.’ Ze schuift haar mobieltje naar hem toe en laat de foto van Ruben en Olga zien.

‘Mooie meid met een sierlijke houding, al draagt ze legerkistjes. En hij lijkt op je. Dezelfde vorm ogen. Die van hem staan alleen iets verder uit elkaar.’

Hannah lacht. ‘Kun jij ook op een normale manier naar mensen kijken?’

‘Ja. Als ik naar jou kijk.’

‘Wat zie je dan?’

‘Mooie ogen, een prachtige mond met heerlijke warme lippen.’

‘En die lippen wil je kussen?’

‘Ja en die andere lippen van je ook.’ Het is eruit voor hij er erg in heeft. Zijn grootste fantasie. Hij ziet dat ze bloost. Zou Joris haar net zo begeerd hebben?

‘Vincent...’

‘Sorry, ik liet me gaan. Wanneer is de bruiloft?’

‘Geen idee. Het kwam nogal als een verrassing. Ik ken haar nog niet eens. Eerlijk gezegd heb ik altijd gedacht dat ik als eerste zou trouwen.’

‘Is het huwelijk belangrijk voor je?’

‘Weet ik niet. Ik denk van wel. Mijn vader heeft een laatste brief voor me, voor de dag waarop ik trouw. Aan de ene kant wil ik zo graag lezen wat hij me te zeggen heeft aan de andere kant wil ik de brief zo lang mogelijk in het verschiet houden.’

‘Ik vind de liefde van jou voor je vader heel mooi. Ik ken dat niet. Zo’n diep gevoel voor een van mijn ouders.’

‘Dat vind ik dan rot voor je.’

‘Ach... Ik weet niet beter. En het heeft me ook gemaakt tot wie ik nu ben.’

Ze neemt een slokje van haar thee. Het liefst zou hij haar nu vastpakken. Zacht en teder.

‘Weet je wat me zo erg lijkt, Vincent? Te vergeten hoe het is om van iemand te houden. Alzheimer krijgen en je niet meer kunnen herinneren hoe het is om gekust te worden. Of andersom. Aan iemands bed te zitten en te zeggen dat je van hem houdt en niks terug te krijgen. Alsof de jaren er niet toe hebben gedaan. En zoals ik me nu voel, ben ik bang het helemaal niet mee te zullen maken.’

‘Wat?’

‘Dat er iemand van me houdt. Mijn kinderen te kunnen vertellen over hun opa. Dat soort dingen.’

Hij neemt haar op. Haar gezicht is zo zacht. Haar houding kwetsbaar. Met twee handen houdt ze haar kopje thee vast alsof ze de warmte nodig heeft in haar hele lijf.

Ze gaat verder: ‘En ik ben bang dat ik me alleen zo voel, zoals ik me nu voel, wanneer ik bij jou ben.’

‘Wat voel je nu dan?’

‘Ik voel me... alsof ik op vakantie ben.’

Vincent lacht. ‘Ik haat vakanties.’

‘Want?’

‘Geen idee. Mijn eigen bed slaapt fijner. En Miriam wil altijd langer dan een week. Ik niet. Vorig jaar was een hel. Ik was elke dag belachelijk vroeg wakker en ben toen maar het eiland gaan verkennen. Op zoek naar een plek om ’s middags te lunchen of ’s avonds te eten.’

‘En Miriam dan? Ging ze niet meelopen?’

‘Nee, zij doet elke dag een schoonheidsslaapje. Die is nooit voor halftien wakker. Lach je nu?’

‘Bestaat dat echt, een schoonheidsslaapje? Ik heb weleens mijn roes uitgeslapen...’

‘Ieder zijn ding.’

‘Wat is haar ding dan, naast op vakantie gaan en uitslapen?’
Meteen nadat ze de vraag heeft gesteld, schudt ze haar hoofd.

‘Sorry. Ik wil eigenlijk dit soort dingen helemaal niet weten. Het is gewoon... Wat is dit tussen ons, Vincent? Wat mis je thuis?’

‘Helemaal niks. Jij voegt alleen iets toe, merk ik. Ik leer van je. Je onbevangingheid. Je lijkt een katalysator voor mijn lichaam en mijn geest. En ik hou de werelden strak van elkaar gescheiden. Dat klinkt ook fout. Ik bedoel dat ze naast elkaar bestaan.’ Hij probeert haar te peilen. Haar hersens draaien weer overuren, dat ziet hij.

Dan staat ze op. ‘De thee was lekker. Ik zie je donderdag?’

‘Zeker. Zullen we vanavond nog even met elkaar praten? Ik heb het idee dat dit gesprek nog niet afgelopen is.’ Hij drukt een zachte kus op haar wang. Ze draait zich om en kijkt nog een keer om voordat ze de deur uit loopt. Weer die ogen. Hannah, wat doe je met me?

Als Vincent een paar uur later thuiskomt en hij na het eten in zijn stoel gaat zitten, kijkt hij de kamer rond. Zou Hannah hier passen? Miriam zit op de bank en kijkt naar een van haar lievelingsseries. Over een uur zal ze opstaan en een paar Franse kaasjes snijden, ze heeft ze net op de aanrecht gezet om te laten acclimatiseren. Hij zit met zijn koptelefoon op achter zijn laptop. Muziek van Einaudi streelt zijn zinnen terwijl hij een digitaal medisch tijdschrift leest. Dan ziet hij dat er mail is. Van Hannah. Hij gaat even verzitten.

Geachte meneer Vermeer,

Het was mij een genoegen om u vanmiddag in uw kantoor te treffen. Het deed me deugd om te zien dat u ook onderdanig kunt zijn. U had immers mijn thee gehaald. Is dat waar u aan toe bent? Een vrouw die de baas over u speelt?

U alle hoeken van de kamer laat zien? Een andere wereld? Een wereld waar u niet op uw wenken bediend zal worden? Waar u moet werken voor een kus? Waar u niet – laat ik gokken – standaard zondagochtendseks heeft? Waar u niet pas om halftien aan uw trekken komt, maar om laten we zeggen kwart voor zes in de ochtend? U lijkt me een ochtendmens. Misschien wil ik dat wel, u zo trainen dat u elke morgen om kwart voor zes aan me denkt, op een bepaalde manier. U houdt ervan om mij te verrassen. Ik ga u verrassen. Het is bijna donderdag. U heeft nog even de tijd om na te denken over uw wensen. Ik verneem ze graag voor morgenavond negen uur van u.

Met hoogachting,
uw Hannah

Ze heeft hem precies waar ze hem hebben wil. Zijn zwakke plekken geanalyseerd en er gebruik van gemaakt. Er gaat zo veel in die dame schuil, hij wist het. Ze heeft zijn lichaam volledig in haar macht. Hopelijk vraagt Miriam hem nu niet om op te staan.

Vincent begint een mail terug te typen.

Mevrouw Velterman,

U begint een brutaaltje te worden. Heb ik dit aan mijzelf te danken? Zo ja, dan geef ik mezelf nu een schouderklopje.

Vincent glimlacht om zijn eigen woorden; hij kan Hannahs reactie feilloos inschatten. Iets met arrogant.

U bent hopelijk niet vergeten dat u donderdag de mijne bent.
Laat ik beginnen met u een stevig pak billenkoek te geven.
U draagt hopelijk geen slipje onder de jurk die u van mij gaat
ontvangen? Glad zou u ook zijn, dat is mij beloofd.

Zou ze rillen bij deze zinnen? Op een of andere manier kan hij
zich niet voorstellen dat Hannah met Joris veel wilder is ge-
weest dan wellicht een keer een snelle wip in de woonkamer.
En hij? In zijn fantasieën wel. Met Miriam heeft hij ze nooit
kunnen delen. En met Hannah deelt hij ze zonder schroom.

Opeens beseft ik dat u wellicht schrikt van deze opdrachten.
We hebben uiteraard de tijd.

Vol verwachting klopt mijn hart,
Vincent

Hij verstuurt de mail op en probeert dan zijn lijf tot bedaren te
brengen. Hij focust zich weer op het artikel.

Maar dat lukt niet echt, want een paar minuten later is er
een mail terug.

U denkt toch niet dat ik daarvan schrik. Doet u beter uw best.

Vincent wrijft in zijn handen. Mevrouw kan het krijgen zoals
ze het hebben wil.

Mevrouw Velterman,

Ik zal er geen doekjes om winden. U wilde mijn minnares
worden, maar ik denk dat ik beter bij u solliciteer. U heeft de
touwtes in handen, dat blijkt. Van een minnaar wordt een

aantal dingen verwacht. Ik zal aantonen dat ik de kwaliteiten bezit die voor de functie gewenst zijn en tevens u verrassen met ideeën om de positie optimaal te kunnen invullen en uitoefenen.

Mijn kwaliteiten:

Ten eerste discretie. U kunt van mij aannemen dat ik op dat gebied de juiste man ben. Als geen ander kan ik een geheim bewaren en ik denk goed na om ons niet in compromitterende situaties te laten belanden.

Ten tweede liefhebben. Ik ben in principe een lieve man. Gevoelig ook, gecompliceerd, donker soms en humeurig. Wel altijd oprecht en rechte doorzee. En ik maak mijn beloftes minimaal waar. Als ik u liefheb, voelt u dat in lijf en geest. Als ik bij u ben én op afstand. Ik bespeel u en uw lieve lijf tot u van genot niet meer anders kunt dan stil zijn. Pure extase. Hoe meer en hoe langer u mij dichtbij laat, hoe groter het effect dat ik op u zal hebben. U wordt rijker en rijker aan ervaringen. Ik zal u veel vreugde geven. U bloeit verder op.

Ten derde creativiteit. Ook wel speelsheid of inventiviteit. Verrassende teksten en dito cadeautjes. Nieuwe speeltjes, heerlijke standjes, handige hulpjes. Zo stout als u wilt, zo vrijpostig als u wenst, ik sta aan uw zijde, speel het spel mee en creëer nieuwe spelregels. Spannend wordt het zeker, en mooi. Tot rillens toe.

Natuurlijk kan ik pochen over mijn uiterlijk, mijn kracht, mijn ervaring, mijn viriliteit. Echter, zoals de Engelsen zo mooi zeggen: *The proof of the pudding is in the eating.*

En evenzeer spreek ik met u, strijd met u om aandacht, discussieer en praat. Lichaam en geest. De tijd die we samen kunnen doorbrengen, mits u mij deze positie gunt, zal van

grote waarde blijken, voor beiden. Ik weet dat u geen prins nodig heeft om een prinses te zijn. Laat mij de kroon op uw werk zijn. Uw dienaar en lijfeigene.

Vincent

Hij leest zijn tekst nog eens door, verrast door zijn eigen creativiteit.

Miriam is opgestaan en vraagt hem welke wijn hij wil bij zijn kaas.

‘Doe maar een biertje.’

Zal Hannah verrast zijn? Zal ze zijn woorden geloven?

Het biertje smaakt lekkerder dan ooit. Hij zet zijn laptop van zijn schoot en kijkt een paar minuten mee met de serie waar zijn vrouw naar kijkt. ‘Morgen neem ik tante Corry mee winkelen,’ hoort hij haar zeggen.

Hij knikt.

Ongeduldig neemt hij zijn laptop weer op schoot. Ja, ze heeft geantwoord.

Ik ben gek op chocolademousse. Tot donderdag, Vincent.

O, ik ben benieuwd hoe laat je wakker wordt morgenvroeg.

Nieuwe badkamer

Lucien gaat naast Marlou op de bank zitten en kijkt om zich heen. Een ratjetoe aan spullen heeft deze dame in de laatste jaren verzameld. Toch past het allemaal bij elkaar, waarschijnlijk omdat het allemaal past bij háár.

Ze kruipt tegen hem aan en speelt met zijn handen.

‘Jij kunt niet naast me zitten zonder aan me te zitten, of wel?’ Hij geeft een kus op haar wang.

‘Ik weet het. Ik heb een friemelgewoonte.’

‘Niet afleren. Ik vind het fijn.’

‘Lucien, je weet dat je elk moment van de dag hier mag intrekken, hè?’

‘Ja, dat weet ik.’

‘Hoe denk jij daar eigenlijk over?’

‘Ik laat de gedachte vaker door mijn hoofd gaan, maar volgens mij ben ik er nog niet klaar voor.’

Marlou gaat verzitten zodat ze hem kan aankijken. Het liefst zou hij nu opstaan, maar Lucien weet dat weglopen voor haar geen zin heeft.

‘Wat is er volgens jou dan voor nodig om er klaar voor te zijn?’ vraagt ze. ‘Ik wil graag horen wat er in dat hoofd van jou omgaat.’

‘In dat hoofd van mij lopen allerlei piekermannetjes rond. Sterker nog, naast piekermannetjes zijn er ook twijfelmannetjes.’

Marlou schatert het uit.

‘Ja, lach maar. Voor jou is alles altijd zo eenvoudig. Jij hebt ergens zin in en je gaat ervoor. Zonder na te denken. Wat moet je nu in hemelsnaam met bijvoorbeeld dat rare standbeeld in je achtertuin?’

‘Geen idee, ik vond het mooi. Net zoals ik jou mooi vind.’

‘Zonder gekheid. Ik heb het idee dat ik op zoek ben naar een soort teken naar mezelf toe van: Lucien, dit is wat je wilt en wat je nodig hebt.’

‘Dat weet je toch zelf wel?’

‘Dat is het ’m juist. Ik word ’s morgens wakker en denk vaak: was ik maar bij Marlou. Lag ik maar naast haar. En op die momenten wil ik niks liever dan hier intrekken.’

‘Waarom doe je dat dan niet?’

‘Omdat ik de ochtend erop wakker word en dat niet denk. Althans, niet zo sterk. Dan ben ik bezig met werk. Met de kinderen. Met god weet wat. En dan twijfel ik weer. In mijn beleving zou ik dat gevoel van de dag ervoor elke dag opnieuw moeten hebben.’

‘Waarom?’

‘Geen idee. Omdat ik denk dat het zo hoort. Dat het nodig is om deze relatie gewoon tot een goed einde te brengen. Tot mijn laatste adem.’

‘Voelt het nog steeds als falen, je scheiding van Mila?’

‘Misschien wel. Ik weet het gewoon niet. Het ligt niet aan jou. Het ligt aan mij. Ik zit te veel in mijn hoofd. En eigenlijk heb ik met mezelf afgesproken dat ik eerst al die zaken moet oplossen voor ik volledig kan en mag opgaan in deze relatie met jou.’

‘Sommige zaken kun je ook gewoon delen in je relatie, zonder ze op te lossen. Door ze te delen voelen ze vaak al minder zwaar.’

‘Dat weet ik. Maar het voelt voor mij alsof ik je ermee belast.’

‘Je weet dat dat niet zo is. Samen dingen bespreken is voor mij de kern van een relatie.’

‘O, ik dacht onze geweldige vrijpartijen!’ Hij neemt haar in zijn armen. ‘Laat me nog even tobben, oké?’

‘Ik laat je tobben. Maar trek op tijd aan de bel. Ik ken je nu langer dan vandaag en voor je het weet ben je met de noorderzon vertrokken.’

‘Een man heeft vrijheid nodig, hè.’

‘Meer vrijheid dan je bij mij krijgt, zul je niet gauw vinden.’

‘En ook dat weet ik. Ik heb van Mila op mijn kop gekregen, trouwens. Juist hierom.’

‘O, heb je haar nog gesproken dan?’

‘Ja, een week geleden. Ze belde om te vertellen dat ze gaat trouwen.’

‘Aha.’

‘Wat is er?’

‘Ik snap dat je niet alles tot in de detail met me doorneemt, maar dit is toch niet iets wat je vergeet te vertellen?’

‘Blijkbaar dus wel.’

‘Je weet dat ik niet het jaloerse type ben.’

‘Maar ik heb het ook niet willens en wetens voor je verzwegen. Ik werd ingehaald door de waan van de dag. De badkamer verbouwen bij Laurie neemt een hoop tijd in beslag. En dan het werk...’

Hij ziet dat Marlou probeert weer grip op de zaak te krijgen. ‘Ik snap je niet. En om het toch maar te benoemen: het doet me wel pijn dat je dingen zoals dit niet met me deelt.’

‘Snap jij nu mijn geworstel? Waarom deel ik die dingen niet met je? Daar probeer ik achter te komen.’

Marlou is opgestaan en loopt de keuken in. ‘Wil je ook koffie?’

Lucien kijkt haar na. Aan de manier waarop ze loopt kan hij zien dat ze wel degelijk boos is. Terecht. ‘Nee, ik ga ervandoor. Ik heb nog een opdracht liggen die echt af moet.’

‘Je vlucht weer.’

‘Ja. Ik vlucht weer.’

De deur valt harder in het slot dan de bedoeling was. Met zijn handen diep in zijn zakken gestoken loopt Lucien de straat uit. Zijn telefoon gaat en hij laat hem een paar keer overgaan. Uiteindelijk vist hij zijn mobiel uit zijn achterzak en ziet dat het Marlou is.

‘Ja?’

‘Ik laat je afkoelen, maar ik wilde nog even zeggen dat ik gisteren zalm heb gekocht, en die ga ik niet in mijn eentje opeten. Tot straks dus.’

‘Dan koop ik een fles wijn. Tot straks.’ Hoofdschuddend loopt hij weg. Ze geeft niet op, dat moet hij haar nageven.

Als hij in de rij voor de kassa staat, gaat weer zijn telefoon. Het is Laurie.

‘Pap, heb jij vanavond tijd om Robert te helpen? De laatste hand aan onze badkamer leggen.’

‘Sorry, schat, vanavond niet. Ik heb iets goed te maken met Marlou.’

Laurie lacht. ‘Neem haar anders mee, volgens mij is zij veel handiger dan jij.’

‘Ik bel je zo terug, moet even betalen.’

Wanneer Lucien buiten staat met zijn boodschappen, loopt hij naar het muurtje achter de supermarkt. ‘Zo Laurie, nu kan ik rustig praten. Kun je niet beter een mannetje inhuren voor die badkamer van jullie?’

‘Ach, je kent Robert, die wil graag alles zelf doen. Bovendien we zijn echt bijna klaar.’

‘Ik maak morgenavond tijd. Oké?’

‘Fijn. Ik belde ook nog ergens anders voor. Dit weekend komen mam en Sebastiaan naar mij. Ik heb Lucas ook gevraagd om te komen. Zouden jij en Marlou ook willen komen, of is dat gek? Ik kook voor jullie allemaal.’

‘Is er een speciale gelegenheid?’

‘Ja, we willen vieren dat dan de badkamer af is.’

Lucien fluit tussen zijn tanden. ‘Dat is vast een hele speciale badkamer dan...’

‘Pap, je hoort het zaterdag wel. Kom je?’

‘Ik zal er zijn, maar ik weet niet of Marlou mee wil.’

‘Vraag je haar wel?’

‘Zal ik doen. Als ze me nog wil hebben.’

‘Vast!’

‘Tot morgen, lieverd.’

‘Tot morgen. Ik ga mama bellen om te vertellen dat jullie ook komen!’

‘Ik zou het erover...’ protesteert hij, maar Laurie heeft al opgehangen.

Die zaterdag rijdt Lucien met Marlou naast hem de straat van Laurie in. Natuurlijk wilde ze mee. En ook Mila had er geen probleem mee.

‘Nou, we gaan het meemaken.’ Marlou knijpt in zijn hand.

Laurie doet de deur open en geeft haar vader een dikke knuffel. ‘Fijn dat jullie er zijn. Mam en Sebastiaan zijn er ook al. Lucas nog niet.’

‘Hoezo is Lucas er nog niet?’ Lucas komt aangehold en slaat zijn vader op de schouder. ‘We kunnen aanvallen. Ik heb honger!’

Lucien loopt de woonkamer in en moet zich even herstellen wanneer hij Mila ziet zitten naast haar Sebastiaan.

Sebastiaan staat meteen op en loopt op Lucien af. ‘Lang geleden. Hoi.’

‘Gefeliciteerd, Sebastiaan. Wanneer is de grote dag?’

Hij ziet dat Sebastiaan naar Mila kijkt en ze schiet hem te hulp. ‘We zijn nog druk bezig met de planning. Leuk jullie te zien.’ Mila is ook opgestaan en geeft Lucien een kus op de wang. Lucien schuift Marlou naar voren. ‘Marlou, Mila.’ De dames lachen naar elkaar. En geeft Mila haar nu zelfs een knipoog?

‘Je hebt het mooi opgeruimd hier, Laurie.’ Marlou kijkt goedkeurend om zich heen. ‘Gezellig met al die kaarsjes op tafel.’

‘Ja hè. Ik ga even de keuken in en wat drinken halen voor iedereen. Loop je mee, mam?’

Lucien gaat zitten en raakt in gesprek met Lucas. ‘En dat allemaal voor een badkamer.’

Robert is er ook bij komen zitten. ‘Ja, vrouwen.’

Lucien zoekt oogcontact met Marlou, maar zij is druk in gesprek met Sebastiaan. Hij is blij wanneer hij van Laurie een flesje bier krijgt. Even een moment rust.

Laurie is naast Robert gaan zitten en Lucien ziet dat ze het tafereel in zich opneemt. Wat zou er door haar heen gaan? Ze heeft zich zo makkelijk over de scheiding heen gezet, heeft nu zelfs geregeld dat de mensen om wie ze geeft gewoon allemaal samen in haar woonkamer zitten. Marlou sprak er gisteren nog haar bewondering over uit. Hij wuifde het eerst weg als een Laurie-actie, maar dankzij de bespiegeling van Marlou kijkt hij er nu met heel andere ogen naar. Laurie lijkt op Mila, niet alleen qua uiterlijk.

‘Lieve allemaal,’ zegt Laurie. ‘Zullen we even naar boven lopen? Ik wil pronken met het harde werk van mijn man. En van pap.’

‘Ho, ho,’ zegt Lucien, ‘die Robert van jou heeft het werk

gedaan, hoor. Ik heb alleen af en toe een schroevendraaier aangegeven.'

Achter elkaar lopen ze de trap op. Marlou grijpt Lucien bij zijn broek. 'Hier zit een luchtje aan, geloof mij maar.'

'Jij Sherlock. Volgens mij zit er helemaal niks achter.'

Op de overloop blijven ze staan. 'Allemaal even lachen, mensen!' Robert heeft zijn camera gepakt en maakt een foto van het gezelschap. Laurie doet de deur van de badkamer open. De ruimte is zo klein dat ze er niet allemaal in passen. Lucien laat Marlou en Mila voorgaan. 'Ik ken de badkamer al vanbinnen en vanbuiten. Let niet op de ene scheve tegel, dat is mijn werk.'

Mila slaat haar hand voor haar mond en slaakt een kreetje. Lucien kijkt verbaasd naar haar. De tranen lopen over haar wangen en ze heeft Laurie in haar armen genomen. Marlou wenkt Lucien om binnen te komen. Op de spiegel hangt een klein fotootje geplakt. Een echo.

'Ik word oom!' Lucas omhelst zijn zwager. Dan zegt hij tegen Lucien: 'En jij, opa!'

Ook Lucien neemt zijn dochter in zijn armen. 'Meisje, toch!' Met zijn mouw veegt hij een traan weg.

'Ik dacht, laat ik jullie allemaal eens verrassen.' Ook bij Laurie lopen de tranen over haar wangen.

Sebastiaan loopt naar Laurie toe. 'Heel fijn dat je ons hierbij hebt laten zijn.'

Lucien drukt Marlou tegen zich aan, die hem lachend aankijkt. 'Je wordt opa. Hoe voelt dat?'

'Als een cadeautje.'

Marlou geeft een kus op zijn wang. 'Ik laat je even alleen met de oma in spe.' Ze knikt in de richting van Mila, loopt dan naar Sebastiaan toe en neemt hem mee naar beneden.

'We krijgen een kleinkind, Mila.'

‘Kleine meisjes worden groot. Ik moest terugdenken aan het moment waarop ik jou vertelde zwanger te zijn van Laurie.’

‘Dit voelt misschien nog wel mooier.’

‘Ik ben zo trots.’ Mila knijpt zachtjes in zijn hand.

‘Toch voelt het gek. Ik had altijd gedacht dat ik dit moment met jou zou delen.’

‘Dat doen we nu toch?’

‘Heb jij hier echt geen moeite mee dan?’

‘Natuurlijk wel.’ Haar woorden zijn amper verstaanbaar. ‘Maar ik ga liever nu door de zure appel heen. Ik waardeer Lauries poging echt enorm. Als straks de kleine er is, heb ik liever dat ze een overschot aan opa’s en oma’s heeft, dan dat Laurie moet gaan plannen wie wanneer op een verjaardag komt.’

‘Ik gun jou je Sebastiaan. En toch komt nu de vraag omhoog of...’

‘Of wij nog bij elkaar waren geweest, als Sebastiaan niet had bestaan?’

‘Ja, of wanneer ik hem een knal voor zijn kanis gegeven had.’

‘Ik denk dat er dan wel een andere Sebastiaan was geweest.’

‘Het was ook een stomme vraag van me.’

‘Nee, ik heb het me ook vaker afgevraagd. Maar volgens mij heb jij het nu enorm getroffen met Marlou. Koester dat.’

‘Ja. Ik doe echt mijn best.’

‘Goed zo. Je moet ervoor gaan.’

‘Zoals jij, nu, door opnieuw te trouwen.’

‘Maak het me niet te moeilijk, Lucien. Wees blij voor me.’

‘Ben ik ook.’

‘En nu naar beneden. Ik wil Laurie uithoren. We worden opa en oma, Lucien!’ Hij vindt het geweldig om haar te zien stralen.

Hij trekt haar kort tegen zich aan. ‘Je wordt de mooiste oma van de hele wereld.’

Het gesprek beneden valt stil wanneer Lucien met Mila naar

beneden komt. Hij voelt zich betrappt. Mila loopt naar Laurie toe en knuffelt haar opnieuw. 'Ik ben net twaalf weken zwanger, mam. Het was zo moeilijk om je niks te zeggen, maar ik wilde zeker weten dat alles goed was met de kleine.'

'Hoe voel jij je, schat?'

'Kotsmisselijk!'

'Mooi, dan wordt het een meisje.' Mila lacht. 'Ik was van jou ook echt kotsmisselijk. Van de jongens niet.'

'Mam, vertel eens, waar had jij allemaal trek in toen je zwanger van me was? Moest papa echt augurken en andere rare dingen voor je halen?' De avond kabbelt verder en de moeder in spe is het stralende middelpunt.

'Hoe voel jij je?' vraagt Lucien als hij een paar uur later Marlou naar huis brengt.

'Wil je een eerlijk antwoord?'

'Ja, natuurlijk. Je was erg stil vanavond. Zo ken ik je niet.'

'Ik vond het lastig. Het was geweldig om zo betrokken te worden in het hele feest, maar ik voelde me ook een enorme buitenstaander. En ik heb gehoord wat je tegen Mila zei... dat ze de mooiste oma zou gaan worden. Nooit geweten dat ik zo jaloers kon zijn.'

'Stond je op de gang te luisteren?' Lucien kijkt haar van opzij aan. Stoere Marlou die haar zwakheden toont, interessant!

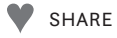
'Ik moest naar het toilet. Heel toevallig, ja.'

'Ik vond het ook raar. Sebastiaan met zijn enorme grijns. Ik gun hem en Mila het geluk, maar het was toch wel confronterend.'

'Ik vind het wel een leuke man. Mila heeft smaak.'

'Oooo, jij!'

'Ik kan alleen maar hopen dat de baby straks gezond en wel in Lauries armen ligt. De rest doet er niet toe.'

‘Wist je al dat ik heel goed kan breien?’

‘Daar geloof ik niks van. Vrijen kan je wel goed. Mag ik blijven slapen?’

‘Ja, opa, dat mag je.’

Donderdag

Hannah gaat voor de vierde keer in korte tijd naar het toilet. Nog een uur en dan haalt Vincent haar op. Ze is vandaag niet gaan werken omdat Joris zijn spullen wilde komen halen. Hij had haar gevraagd om thuis te zijn zodat ze de weinige spullen die ze samen hadden konden verdelen. Het maakte haar niks uit, hij had alles mee mogen nemen.

Het voelde raar om hem in huis te hebben. Alles wat ooit vertrouwd was, was er niet meer. Ze merkte dat ze zelfs geïrriteerd raakte toen hij door een stapeltje post ging. Toch heeft ze een moment gepakt om het verhaal netjes af te ronden. Geen verwijten, maar een fijn gesprek over de mooie momenten die ze samen gedeeld hebben. Hij vertelde tot haar verbazing dat hij is aangenomen in een ander ziekenhuis. Blijkbaar had hij daar een tijd terug al gesprekken gevoerd, zonder het aan haar te vertellen. Ze heeft niet verder gevraagd.

Joris gaf haar een kus op haar wang en vertrok. Zij klom op de bank en ging erop springen. Dat was de gouden tip van Rosaline geweest, een paar dagen terug bij hun etentje. 'Je even helemaal laten gaan.' Thomas moest erom lachen en vertelde dat hij een keer hun huis was binnengekomen en Roos springend op de bank had aangetroffen. Ze had een rottdag op het

werk gehad en moest het even afreageren. Sindsdien was het bankspringen traditie geworden.

Maar nu zit ze op de wc en haar handen voelen klam aan. Ze veegt zichzelf af en beseft dat ze zich meer dan naakt voelt, daarbeneden. Ze slikt een keer. Tijd om zich in de jurk van Vincent te hijsen. Ze spoelt door en loopt naar haar slaapkamer. Alle sporen van Joris zijn gewist.

Hannah haalt de jurk van de hanger en houdt hem voor haar lichaam. Mooi. De kleur is prachtig. Lavendelblauw. Sexy, maar toch stijlvol. Ze zou deze jurk zelf nooit uitgekozen hebben, maar hij past mooi om haar lichaam. De rits is echter een probleem. Haar rechterschouder hangt nu bijna uit de kom. Haar hoofd begint langzaam rood te worden en dat kan nooit de bedoeling zijn. Ze gaat op bed liggen en pakt haar telefoon.

Geen smoesje, maar ik krijg mijn rits niet dicht.

Dan heb ik precies de juiste jurk uitgekozen. Kan ik al komen?

Hannah voelt zich misselijk worden. De spanning wordt haar nu al bijna te veel. Toch stuurt ze dapper een 'ja' terug. Het is tijd om een echte vrouw te worden.

Ze kijkt in de spiegel en veegt het rood van haar lippenstift een beetje af. Dan loopt ze naar de hal en blijft daar achter het gordijn staan wachten. Ze wipt van haar hakken op haar tenen, goed voor de bilspieren. Ze ziet dat Vincent zijn auto voor de deur parkeert. Hij heeft een stoer bruin jack aan en ze is meteen verkocht. Ze heeft de deur opengedaan en staat hem in de deuropening op te wachten. Zijn ogen zijn op haar gericht. Ze doet een stap achteruit om hem binnen te laten. Hij doet de

deur achter zich dicht en neemt haar dan van top tot teen op. 'Prachtig. Je bent prachtig.'

De woorden raken haar. 'Ik krijg zoals gezegd mijn rits niet dicht...'

Hij loopt om haar heen en laat een vinger over haar rug glijden. Zijn hand stopt bij haar bh en het lijkt even alsof hij die los wil maken. Ze houdt haar adem in. Hij legt zijn arm om haar heen en trekt haar dan tegen zich aan. Zijn warme adem in haar nek, dicht bij haar oor. 'Hannah, hoe moet ik zo naar dat diner?' Ze voelt wat hij bedoelt.

Het idee dat zij zo'n man als Vincent kan opwinden, sterkt haar. Ze draait zich om. 'We kunnen ook hier blijven en wijn uit colaglazen drinken? Ik heb nog pasta van gisteren.' Haar blik is onschuldig, maar ze weet dat ze hem gek maakt. Subtiel legt ze haar hand op zijn broekriem.

'Jij bent slecht, Hannah. Door en door slecht. Mij op mijn zwakke plek bespelen.' Zijn handen hebben haar billen vastgepakt en dan zoent hij haar. Innig en vurig. Hij laat haar los. 'Ik maak je rits dicht en dan gaan we. Ik wil je de hele avond dicht bij me hebben, kleintje.'

Ze houdt haar buik in wanneer hij de rits dichtmaakt. Deze man weet zich te beheersen. Of zou zijn lust zo snel verdwenen zijn? Het maakt haar onzeker. Hij had haar nu ook naar boven kunnen slepen.

Hij drukt een kus op haar neus. 'En als ik je vanavond bij je hotelkamer aflever, ben je de mijne...'

Hannah bloost. Verdorie, hij leest echt haar gedachten. 'We kunnen ook hier slapen vannacht?'

'Nee. Ik heb een verrassing voor je.'

Hannah knikt. De zoveelste. 'Laat me raden: een hotelkamer met een minibar vol Marsen?'

'Zoiets.' Hij pakt haar hand. 'Zullen we? Heb je alles?'

Hannah pakt een klein rugzakje van de kapstok. ‘Ja, ik heb alles wat ik nodig heb.’

Vincent lacht. ‘Geen koffer en beautycase?’

‘Ik ben geen Miriam.’ Haar stem klinkt bitser dan verwacht.

‘Nee, maar goed ook.’ Hij kust haar mond. Ze heeft spijt van haar opmerking en is verrast over zijn reactie. Geen spoorje ergernis.

Hij opent het portier aan de bijrijderskant van de auto voor haar. En zodra hij de straat uit is, ligt zijn hand weer onder haar been. ‘Voelt het alweer als op vakantie zijn?’

Hannah glimlacht. Ze luistert naar de muziek in zijn auto. Hij begint te praten, over een nieuw experiment op het gebied van hersenchirurgie, en ze hangt aan zijn lippen. Zijn reputatie is enorm binnen dit vakgebied. En zijn kennis staat buiten kijf. Hij weet dit van zichzelf en steekt het ook niet onder stoelen of banken. Toch komt het steeds minder arrogant op Hannah over.

‘Hoe ver ga je om iemands leven te redden, Vincent?’ vraagt ze.

‘Tot het uiterste.’

‘En als je faalt?’

‘Dan komt dat doordat de familie van de patiënt geen toestemming heeft gegeven om door te gaan. Om eruit te halen wat mogelijk is.’

‘Dat is te makkelijk.’

‘Als ik faal, spelen factoren buiten mij om een grotere rol dan ik kan hebben in het geheel. Begrijp me niet verkeerd, maar zo is het. Ik opereer alleen als ik alles zorgvuldig heb uitgezocht. Mijn kansen berekend heb.’

‘Hoe voelt verlies voor je?’

‘Het heeft me geraakt, in het begin van mijn carrière. Maar ik heb de knop omgezet. Ik word er geen betere chirurg op wanneer ik mijn patiënt met medelijden bekijk. En zoals ik je

al eens eerder heb gezegd, ik ben niet goed met emoties. Ik heb nog nooit gehuild. Ja, ooit een keer. Bij het lezen van een van mijn lievelingsboeken. Maar verder nergens om. Tot verbazing van Miriam.' Hij wrijft haar nu over haar been. 'En jij, kleintje, hoe voelt verlies voor jou? Je grootste verlies is het wegvallen van je vader, schat ik in.'

Hannah voelt dat haar keel droog geworden is. 'Mijn grootste verlies gaat nog komen. De dag dat ik moeder word en mijn kindje geen opa zal hebben.'

Vincent knijpt in haar hand. 'Hoe was het om afscheid van je vader te nemen?'

Ze kijkt hem aan. 'Waarom vraag je dat? Je ziet elke dag mensen die afscheid nemen van hun geliefde.'

'Ik wil weten hoe het voor jou was. Ik zet normaal gesproken mijn gevoel uit als ik dat soort taferelen zie en focus me op een volgende patiënt. Erg hè?'

Hannah schiet in de lach. 'Ja. Je bent erg.'

'Wil je me vertellen hoe het voor jou was? Ik kan van je leren wat emoties betreft.'

'Nou, dat kan ik van jou ook. Ik huil om alles en niks.' Ze zucht. 'Mijn vader heeft "het spijt me" tegen ons gezegd omdat hij aan het doodgaan was.' Ze zwijgt even. 'Op een dag heeft hij me gezegd dat hij bang was. Ik heb zijn hand vastgepakt en gezegd dat ik bij hem zou blijven.'

'Was je bij hem toen hij ging?'

'Ja. Wij allemaal. Oom Thomas, Ruben en ik. Mijn vader heeft zo vaak naast mijn bed gezeten, mijn hand vastgehouden en me over mijn hoofd geaaid, wanneer ik niet kon slapen. Ik zou willen dat hij dat nog kon.' Een paar tranen druppelen in haar schoot. 'Hij was die laatste dag al niet meer echt bij kennis. Steeds opnieuw hielden wij onze adem in wanneer zijn ademhaling stakte. Opgelucht wanneer hij weer een teken van

leven gaf. Hij is lang blijven hangen tussen hier en daar. Ruben werd er gek van, het was te veel voor hem. Hij was nog jong. Te jong voor zo'n verlies.'

'Net als jij, Hannah. Maar het heeft je gevormd.'

'Ja, het heeft me gevormd. Maar ik weet niet of ik er sterker door ben geworden.'

'Laat mij jou sterk maken.'

'Hoe?'

'Laat dat maar mij aan over.'

'Goed,' zegt ze. 'Ik wil niks liever.'

'We zijn er bijna. Ben je er klaar voor?'

'Ik schaam me dood, ik zie er vast niet meer uit na al die tranen.'

Hij werpt een blik opzij. 'Je bent nog net zo mooi als daarnet in de deuropening. Misschien nog wel mooier.'

'Ik heb nog geen druppel wijn gedronken en ik voel me helemaal warm vanbinnen. Hoe doe je dat toch?'

'En wat gebeurt er als je wél wijn gedronken hebt?'

Hannah legt haar hand op zijn been en wrijft de binnenkant ervan. 'Dat zul je vanavond ontdekken, niet dan?'

Vincent parkeert de auto. 'Even wachten met uitstappen, schat. Ik kan heel lastig opstaan nu.'

Ze geeft een kus op zijn wang. 'Mag ik voelen?'

'Nee, weg jij, voordat ik je ter plekke in de auto neem.'

'Bluf.'

'Ja. Bluf. Want dat zou zonde zijn. Geduld, kleintje.'

'Dus ik mag nu uitstappen?'

'Ja. Een geen spannende dingen meer zeggen nu.'

Hannah voelt zich melig worden. Om haar heen allemaal grote auto's op de parkeerplaats en vreselijk opgetutte dames. En naast haar een man die ze met een enkel woordje kan bespelen.

Er komt iemand op Vincent af gelopen. Joviaal. Ze schudden elkaar de hand en raken in gesprek. Vincent stelt Hannah voor als zijn gewaardeerde collega. Hannah merkt dat ze wederom van top tot teen wordt opgenomen. Wat zou deze man denken? Zou Vincent vaker in het openbaar te zien zijn met een date? John stelt zich voor als een vakcollega. Hij schudt Hannah de hand en houdt net iets te lang vast. ‘Leuk kennis met je te maken, Hannah. Let jij een beetje op Vincent? We zijn hier om geld in te zamelen, maar Vincent kan af en toe nogal bot zijn, waardoor het bedrag van vorig jaar nogal tegenviel.’ Hij knipoogt naar haar. Oude jongens krentenbrood, waarschijnlijk.

‘Wie was er vorig jaar met je mee?’

‘Miriam.’

‘Dit jaar niet?’

‘Nee, ze vindt er niks aan.’

‘Had je ook een jurk voor haar gekocht?’

‘Betaald. Ze had hem zelf uitgezocht. Niet doen, Hannah. Vragen stellen waar je geen antwoord op wilt.’

‘Sorry, mijn jaloerse ik steekt soms de kop op.’

‘Ik vind het lief. Maar je doet er jezelf pijn mee. Niet doen dus.’

‘Die John is wel een knappe man.’

‘En ook niet proberen mij jaloers te maken.’ Vincent lacht.

‘Die emotie ken je ook niet, toch?’

‘Inderdaad. Ik voelde me net juist enorm gevleid. Zijn ogen gingen je hele lichaam af, voelde je dat?’

‘Ja.’

‘En wat deed dat met je? Te zien dat je effect hebt op mensen. Mannen?’

‘Dat is nieuw voor me. Denk ik. Ik heb er nooit zo op gelet.’

‘Je begint frivoler te worden, Hannah. Dat trekt mannen aan.’

Vertrouw me

Het diner is geweldig. Hannah zit naast Vincent te genieten van zijn verhalen. Hij is duidelijk in zijn element tussen zijn vakgenoten. De tafelgenoten hangen nog net niet aan zijn lippen. Hij houdt ervan om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Dat wist Hannah al, maar het wordt nu eens te meer duidelijk.

Het gesprek valt stil als Harold, de man schuin tegenover Vincent, zijn bedenkingen uitspreekt over een behandelmethode van Vincent. Aan de manier waarop Vincent zijn bestek recht legt, kan ze aflezen dat hij zich ergert. Zijn weerwoord duldt geen tegenspraak. De toon van zijn stem is veranderd. Kil. Ze huilt. Harold houdt wijselijk zijn mond en Hannah ziet dat Vincent zich al weer concentreert op de escargots op zijn bord.

Hannah raakt in gesprek met een van de dames aan tafel en geniet ervan wanneer ze Vincents been tegen het hare voelt. Een vonk schiet over. Aan zijn blik te zien voelt hij hetzelfde. Hij buigt zich naar haar toe. 'Zou je het erg vinden om het toetje over te slaan?'

Hannah hoopt dat niemand aan tafel zijn vraag gehoord heeft. Ze knijpt in zijn bovenbeen. 'Hoe kunnen we ons dan excuseren?'

‘Zal ik gewoon zeggen dat ik me niet meer kan beheersen met jou hier naast me?’

‘Prima plan.’ Ze neemt een slok van haar wijn en verslikt zich bijna.

Vincent kijkt de tafel rond. ‘Het was voortreffelijk. Het eten. Het gezelschap.’ Zijn blik blijft even rusten op de man schuin tegenover hem. Hannah voelt dat het laatste woord nog niet gevallen is. ‘Ik heb een mooie donatie uitgeschreven en ik zou het fijn vinden als jij deze voor mij vanavond wilt schenken, Harold. Wij moeten er helaas vandoor.’ Vincent schuift de cheque naar Harold toe en stoot dan Hannah aan. ‘Opletten nu, kleintje.’

Harolds ogen worden groot wanneer hij de cheque bekijkt. Met een kort knikje stopt hij de cheque in zijn vestzak.

‘Wat was dat nou net?’ vraagt Hannah wanneer ze buiten staan.

‘Dat, Hannah, was een getal met zeker een nul meer dan Harold ooit zal kunnen missen.’

Hannah trekt een bedenkelijk gezicht. ‘Mannen. Jij.’

‘Wat is er? Niet goed?’

‘Ik schrik ervan. En eigenlijk hou ik er ook niet van. Ja, jij hebt geld, je hebt macht. Maar het zou mooier zijn wanneer je die macht niet gebruikt, maar juist je mooie kanten laat zien.’ Ze weifelt. Zou ze nu te ver zijn gegaan?

‘Mensen zijn nu eenmaal onder de indruk van me.’

‘Volgens mij zijn ze bang voor je. Ik zie de meeste coassistenten bij je weglopen met de staart tussen de benen.’

‘De besten blijven over.’

‘Ik ben bang voor de dag dat jij zo tegen mij gaat praten, zoals je net tegen Harold deed.’

‘Dat zal nooit gebeuren. Ik zou op jou nooit boos kunnen zijn. Jij bent mijn geweten. Ik leer echt van je. Ik ben een mak

lammetje bij jou, heb je dat niet door?’ Hij trekt haar tegen zich aan. Weer die vonk. ‘Wat gaan we hiermee doen? Ga je mee?’

Ze pakt zijn hand en samen lopen ze naar de auto. ‘Waar gaan we heen dan?’

‘Wacht maar af. Ik wil je verrassen.’

Het hotel overtreft haar stoutste verwachtingen. Hoe kan het ook anders. Vincent staat bij de receptie en Hannah wipt zenuwachtig op haar voeten heen en weer. Kan ze dit? Wil ze dit?

Dan staat hij weer naast haar. ‘Wat voel je nu?’

Ze slaat haar ogen neer. ‘Veel. En ik weet niet wat.’

‘Ik wil dat jij je vrij voelt, Hannah. Hoe vrijer, hoe beter. Vertrouw me.’

Hij pakt haar hand vast en ze voelt zich warm worden. ‘Ben je nooit bang dat je iemand tegenkomt die je kent?’

‘Dat zou wel moeten, hè? Jij moet daar voor mij op gaan letten. Mijn ratio laat me in de steek bij je.’

Voor de kamerdeur blijft Vincent staan. ‘Ogen dicht, kleintje.’

Hannah sluit haar ogen en Vincent opent de deur en leidt haar naar binnen. ‘Doe ze maar open.’

Ze slaat een hand voor haar mond. ‘Vincent, nee.’

Hij lacht. Ze voelt tranen omhoogkomen. Dit is te veel.

‘Dit verdient jij. Hannah, geniet ervan.’

Hannah loopt de suite rond en blijft staan bij het grote, ronde bed. Ze voelt een kriebel in haar buik. Dit is geen spelletje meer. Geen Joris tegen wie ze kan zeggen dat ze hoofdpijn heeft. ‘Vincent...’

Hij pakt haar vast. ‘Niks moet. Ik wil gewoon bij je zijn.’

‘Dus als we niet...’ Ze krijgt de woorden amper uit haar keel. ‘Zelfs als we niet.’ Hij drukt een kus op haar wang. ‘Jij bepaalt.’

Ze maakt zich los uit zijn omhelzing. ‘Geef me een paar

minuten, oké?’ Ze loopt door de suite en vindt de badkamer. Ze schiet naar binnen en draait de deur op slot. Wat een prachtige ruimte. In de spiegel ziet ze twee angstige ogen naar zichzelf kijken. Wat nu? Ze pakt een flesje met douchegel en draait het open. Dan trekt ze resoluut haar kleren uit en neemt een douche. Nat stapt ze uit de douche en ze draait een handdoek om haar lichaam. Dit is het moment. Ze draait de deur van het slot en stapt de kamer in.

Vincent zit op de sofa en zijn aanblik is goud waard. De begeerte spat van hem af.

Langzaam loopt ze naar hem toe. Haar blik boort zich in de zijne. ‘Je bent zo mooi, Hannah, zo mooi.’

Ze staat nu voor hem. Dan laat ze de handdoek van haar lichaam vallen. Roerloos blijft ze staan. Ook Vincent beweegt zich niet. Hij kijkt alleen maar. Hannah slaat haar blik neer en wil haar lichaam weer bedekken met de handdoek. ‘Nee, niet doen. Laat me naar je kijken.’ Hij is opgestaan en pakt haar beide handen vast. Ze is zich bewust van haar blote borsten. ‘Rustig, kleintje.’ Zijn woorden klinken sussend. ‘Ik zal zo lief voor je zijn, Hannah. Zo lief.’ Nog steeds heeft hij haar handen vast en ze kan geen kant op. En toch voelt ze zich veilig. Hij laat haar achteruitlopen en duwt haar dan zachtjes achterover op het bed. Ze is zo ontzettend naakt. Weer bekijkt hij haar. Zijn handen glijden via haar enkels omhoog naar haar knieën. Ze weet waar hij naartoe wil. Ze beweegt met haar lichaam en probeert haar benen te kruisen; ze wil zich bedekken. ‘Hannah, toe.’

‘Ik wil je aanraken,’ zegt ze. Ze worstelt zich los en gaat op haar knieën voor hem zitten. Ze wil zijn mond op de hare voelen, haar lichaam tegen hem aan drukken zodat ze minder naakt is. Hij kust haar, gretig. Ze voelt de opwindning door haar hele lijf. Met haar handen maakt ze de knoopjes van zijn overhemd los. Priegelwerk. Hij laat zijn handen naast zijn lichaam

vallen en geeft haar alle ruimte. Zijn hemd valt van zijn schou-
ders. Ze raapt het op en legt het netjes op de stoel. Hannah
lacht in zichzelf, zou ze nu pluspunten scoren bij hem? Ze be-
kijkt zijn bovenlichaam. Haar handen voelen het plekje bij zijn
borstbeen. ‘Nog last van?’

Vincent knikt en wijst dan naar zijn broek. Hannah lacht
en maakt zijn riem los. Over zijn knoop en gulp doet ze expres
langzaam. Ze bukt zodat ze zijn broek omlaag kan trekken. Hij
stapt eruit en houdt zijn voet omhoog zodat ze ook zijn sok-
ken uit kan doen. ‘Heerlijk, hoe je me uitkleedt.’ Ze kust zijn
onderbenen en vervolgens zijn knieën, net zoals hij eerder bij
haar heeft gedaan. Bij het randje van zijn slip laat ze haar tong
erlangs gaan. Ze voelt dat hij huivert. Dan trekt ze zijn slip uit
en lacht wanneer zijn geslachtsdeel duidelijk opgetogen is met
de ruimte die ze hem nu geboden heeft.

Vincent trekt haar omhoog en duwt haar weer op bed. Hij
gaat naast haar liggen en trekt haar boven op hem. ‘Ik wil je
voelen, Hannah.’ Zijn mond kust de hare en ze voelt haar adem
stokken. Het lijkt wel of ze zichzelf verliest in deze zoen. Haar
mond gaat steeds verder open en haar tong gaat op ontdek-
kingstocht. De kamer lijkt te draaien. Ze merkt dat ook Vin-
cent opgaat in hun vrijpartij. Haar onderlichaam duwt ze tegen
hem aan. ‘Rustig, Hannah. Niet te snel. Ik ga je verwennen.’
Hannah voelt haar lichaam verstrakken. Wat wil hij? Vincent
heeft haar nu op haar rug gelegd en is tussen haar benen gaan
zitten. Voorzichtig schuift hij haar benen uit elkaar. ‘Vertrouw
me.’ Haar handen proberen zijn polsen vast te pakken. De pas-
sie van daarnet is uit haar lijf verdwenen. Joris heeft nooit aan-
stalten gemaakt om haar... Misschien ook wel omdat ze heeft
aangegeven daar een nare ervaring mee te hebben. Ze heeft
nooit uitgelegd wat er precies is gebeurd met een eerder vriend-
je, maar het heeft veel voor haar kapotgemaakt. Gedwongen

worden om seks te hebben wanneer je er niet aan toe bent, is nooit fijn. Ook Vincent heeft ze hier ooit kort iets over verteld. Hij vond het vreselijk. Blijkbaar wilde hij nu met alle geweld het tegendeel bewijzen.

Vincent laat zijn vinger over haar venusheuvel glijden. 'Je bent echt prachtig hier.' Hij neemt de tijd om haar te bekijken. Weer kronkelt ze met haar lichaam om de aandacht af te leiden. 'Kom op, Hannah, dat heb je vast vaker gehoord.'

Ze probeert overeind te komen, maar Vincent houdt haar tegen, opnieuw. Zijn handen glijden dan over haar benen. Hij kust haar weer en in die kus voelt ze zijn warmte. Dan kust hij haar linkertepel, vol overgave. Daarna haar rechter. Het verlangen in haar lichaam neemt toe. Hij kust haar buik en haar navel. Ze sluit haar ogen en laat het gevoel binnenkomen. Hij is gestopt bij haar navel en komt dan weer omhoog naar haar mond. Ze zoekt met haar hand naar zijn mannelijkheid en geniet ervan om te voelen dat hij nog steeds opgewonden is. Zachtjes wrijft ze op en neer. Het voelt heerlijk om hem in haar hand te hebben.

'Hannah, stop, wacht. Dit is te lekker.'

Ze lacht. 'Jij stopt toch ook niet met wat je met mij doet?' Ze kust hem weer.

'Ik ben nog niet met jou klaar, kleintje.' Zijn mond is dicht bij haar oor en ze krijgt kippenvel. Dan laat hij haar los en vervolgt zijn weg weer naar beneden. 'Doe je ogen dicht, Hannah. En hou je handen bij je.' Ze bijt op haar lip en sluit haar ogen. Ik ga genieten, neemt ze zich voor. Ze voelt dat zijn mond steeds dichterbij haar onderbuik komt. 'Handen, Hannah!' Hij wijst haar terecht, met een lach in zijn stem. Ze pakt de lakens vast. 'Goed zo, kleintje. Ik wil dadelijk je vuisten zien wanneer je geniet.'

Zijn tong streelt nu dat plekje van haar lijf waar ze nooit

veel intimiteit heeft gehad. Zijn handen duwen haar benen nog wat verder uit elkaar. De golf van schaamte maakt plaats voor genot. Hij weet precies wat hij doet. Ze merkt dat haar onderlijf een eigen leven is gaan leiden en hunkert naar wat er nog meer gaat komen. Ze kan zich amper inhouden en er ontsnappen kreunende geluidjes uit haar keel. Zijn tong en zijn lippen voelen heerlijk warm en ze kan niet eens meer volgen wat hij precies doet. Voelen, ze wil voelen. En zichzelf verliezen. Als hij die beweging nog één keer maakt, kan ze niet anders dan zich overgeven. In golven komt het gevoel van genot bij haar binnen. Hij pakt haar handen vast en ze zoekt steun. Het is heerlijk. ‘Vincent...’ Dan duwt ze hem weg. Na deze explosie is alles gevoelig en moet ze op adem komen. Schaamte maakt zich van haar meester en ze trekt hem naar zich toe. Ze wil haar gezicht verbergen tegen zijn schouder. Ze ziet dat hij straalt.

‘Je smaakte heerlijk, Hannah. Je bent zo lekker. Ik had je helemaal onder controle. Ik zag precies wanneer je het fijn vond.’

‘Ik vond alles fijn, Vincent. Het was hemels.’ Ze kust hem op de mond en beseft dat ze zichzelf proeft nu. Dan raakt ze zijn onderlichaam aan en voelt dat zijn hardheid verdwenen is. Ze kijkt hem vragend aan.

‘Mannen kunnen geen twee dingen tegelijk. Ik heb alles wat ik in me had gefocust op jouw genot. Ik wil jou zien genieten.’

‘Was het dan niet opwindend voor je?’ Hannah trekt een pruillip.

‘Jawel, juist wel. Echt enorm opwindend.’

‘Het was eigenlijk toch veel mooier geweest als je daarna in me was gekomen?’

‘Geduld. We gaan elkaar leren kennen. Jij mijn lijf en ik het jouwe. Op elkaar inspelen.’

‘Je lijkt wel een leraar voor het vak beminnen.’

‘En jij bent mijn tovenaarsleerling. Het moment dat die handdoek van je lijf viel en daarnet, dat genot van jou. Een man kan geen groter compliment krijgen dan dat.’

‘Dan wil ik nu als vrouw ook een compliment ontvangen. Ik wil jou weer hard zien.’

‘Dan is er werk aan de winkel, dame.’

Hannah kruipt omlaag en neemt hem in haar mond. Zachtjes en opbouwend. Hij smaakt heerlijk. Ze probeert een ritme te vinden waar hij zich prettig bij voelt. Haar tong beroert zijn lid. Ze merkt dat hij harder wordt, in snel tempo ook. En opeens snapt Hannah wat Vincent gevoeld moet hebben toen hij haar liefkoosde. Een mengeling van opwinding en een gevoel van overwinning door de ander in extase te kunnen brengen.

Nu is het Vincent die haar handen vastgrijpt. ‘Hannah. Dit is te lekker. Stop, ik wil niet nu al...’

Hannah stopt even en kijkt hem aan. Haar lange haar valt voor haar ogen en ze wrijft ze uit haar gezicht. Dan buigt ze zich weer voorover en laat haar mond het werk doen. Met haar handen masseert ze zijn bovenbenen en raakt dan voorzichtig zijn ballen aan. Hij kreunt. Dan pakt hij haar hoofd vast en duwt haar zachtjes op en neer. Zijn ritme. Ze neemt het over en probeert hem nog meer te behagen. Zijn benen beginnen te trillen. ‘Hannah, dit is te veel.’ Hij meent het, ze hoort het.

Ze stopt en gaat naast hem liggen. Teleurgesteld. ‘Waarom mag ik het niet afmaken?’

‘Ik ben geen achttien meer. Wanneer je me klaar laat komen, is het voor de rest van de avond met me gedaan.’

Hannah voelt een lachbui opkomen.

‘Ja, lach jij maar. Aan de andere kant, je hebt ook gemerkt dat een oudere man meer ervaring heeft en het ontzettend goed kan rekken.’ Hij trekt haar tegen zich aan. ‘Ik ken dit niet. Vrijen en praten tegelijk. Het voelt zo heerlijk.’

‘Voor mij ook. Ik tintel nog.’

‘Mag ik je nog een keer kussen zoals ik daarnet deed?’

‘Misschien moet je me niet alles vragen, maar het gewoon doen. Dan heb ik geen tijd om erover na te denken.’ Hannah kijkt hem aan en kroelt met haar vingers over zijn borst. Het idee om zijn tong weer te voelen geeft haar een apart gevoel. Zou het weer lukken? En wat zegt dat over haar? Is ze onverzadigbaar?

‘Ik zou het fijn vinden als je gewoon ja zei.’ Zijn mond is weer dicht bij haar oor en ze voelt dat hij zachtjes in haar leletje bijt.

‘Ja, ik zou het fijn vinden. Denk ik. Op één voorwaarde.’

‘U zegt het maar, mevrouw.’

‘Daarna is het jouw beurt. Dus zorg maar dat jij niet al je aandacht naar mij verlegt.’ Ze hoort zichzelf deze woorden uitspreken. Is zij Hannah nog wel? Nuchtere Hannah. Knuffelige Hannah.

Vincent doet net alsof hij haar niet gehoord heeft en heeft zijn weg naar beneden weer gevonden. Hetzelfde ritueel. Haar borsten krijgen uitgebreid de aandacht. Stil blijft ze liggen. Zijn handen hebben nu haar dijnen gevonden en hij duwt haar billen een stukje omhoog en schuift er behendig een kussentje onder. Hannah doet haar ogen dicht. Weer neemt hij alle tijd. Hij kust haar zachtjes en komt dan omhoog om haar mond te kussen. ‘Je smaakt nog steeds heerlijk.’ Weer die mengeling van schaamte en opwinding. Ze merkt dat ze blij is wanneer hij haar weer met zijn tong beroert. Haar gevoelige plekje weet hij moeiteloos de zijne te maken. Ze duwt haar billen iets omhoog en kantelt haar bekken. Haar gekreun moedigt hem aan. ‘Hannah, is dit ook fijn voor je?’ Ze weet niet wat hij doet en het enige wat ze nog uit kan brengen zijn klanken zonder dat ze een woord vormen. Hij heeft weer gewonnen. Haar lichaam

kronkelt alle kanten op en haar hoogtepunt lijkt ook hem mee te voeren. ‘Mag ik nu in je komen?’

Zijn lijf is boven het hare en ze kijkt hem aan. Hij kust haar mond en dringt bij haar naar binnen. ‘Meisje, wat heerlijk. We zijn voor elkaar gemaakt.’

Ze trekt haar benen om hem heen zodat ze hem dichter naar zich toe kan trekken.

‘Verder kan niet, Hannah.’

Ze gaan op in elkaar en ze geniet van het moment waarop hij haar handen vastpakt. Een grommend geluid uit zijn keel en hij lijkt zichzelf te verliezen. Het voelt heerlijk. Een tijdlang blijft hij roerloos op haar liggen. Uitgeput. Hannah streelt zijn nek en gaat zacht met haar vingertoppen over zijn dijen. Hij begint te rillen. ‘Je raakt al mijn zintuigen, Hannah. Allemaal.’

Te snel gaat de nacht voorbij. Half soezend verstrengeld in zijn armen heeft ze uiteindelijk nog wat slaap gepakt. Het ontbijt in het restaurant is als terugkeren in de bewoonde wereld. Ze kunnen amper een gesprek voeren. Vincent kijkt haar lachend aan. ‘Is dit het effect dat een nacht op je heeft? Je lijkt wel in een serene rusttoestand beland.’

Hannah lacht. ‘Ik voel me inderdaad helemaal zen of zo.’

Hij pakt haar hand vast. ‘Je was geweldig. Overweldigend. Ik heb zo’n nacht nog nooit meegemaakt. Mijn kleine klaarkoertje.’

Hannah voelt weer die golf van schaamte opkomen en kijkt weg.

‘Nee, Hannah. Dat is een gave. Je moet er trots op zijn. Echt geloof me. Je over kunnen geven, hoe fijn is dat?’

‘Ja, het was echt heerlijk. En ik ben blij dat het jou gelukt is om toch twee dingen tegelijk te doen.’ Ze geeft hem een knip-

oog. Hij blijft haar nu aankijken en een gelukzalige siddering gaat door haar lijf. 'Ik voel me zo gelukkig nu.'

'Ja hè. Laten we snel iets nieuws plannen waar we naar uit kunnen kijken.'

'Echt?'

'Ja.'

De honderdduizend vragen in haar hoofd laat ze voor wat ze zijn. Vincent gaat naar de receptie om uit te checken. Hannah staat met haar tas in haar hand bij de uitgang van het hotel te wachten.

Vincent brengt haar naar huis en kust haar op haar mond. 'Tot snel weer, kleintje.'

Ze stapt de auto uit en voelt zich opeens helemaal alleen. Hij gaat naar huis. Zijn huis. En Miriam. De woorden die hij uitsprak tijdens de autorit dringen nu tot haar door. 'Ik moet me dit weekend op thuis richten, Hannah, en zal minder tijd voor je hebben. Ik hoop dat je dat snapt.'

Natuurlijk snapte ze dat. Althans, ze heeft er maar op geknikt.

Mijn gedachten

Vincent kijkt naar de berichtjes die zijn binnengekomen van Hannah. Hij heeft een fijne zaterdag en zondag doorgebracht met Miriam. Veel gewinkeld en gegeten. Het familiebezoek had achterwege mogen blijven van hem, maar ach, Miriam hecht er veel waarde aan. Het is geven en nemen, zo heeft hij geleerd.

Hannah is een paar keer door zijn gedachten gegaan, maar hij heeft haar steeds weer naar de achtergrond verplaatst. Zijn vrouw heeft het de laatste tijd moeilijker dan anders met zijn lange dagen op het werk. Hij had iets goed te maken dus.

Miriam kijkt nu een of andere serie op tv en heeft hem net voorzien van een paar lekkere toastjes. Hij lacht in zichzelf. Hannah zou afkeurend haar hoofd schudden als ze dit tafereel zou zien.

Vincent opent haar eerste mailtje. Haar woorden zijn prachtig om te lezen. Ze heeft beschreven hoe ze hun donderdagavond en de daaropvolgende nacht ervaren heeft. Hij kan merken dat ze veel jonger is dan hij en smacht naar liefde. *Niet doen, Hannah. Liefde maakt zwak.*

Vincent begint een antwoord terug te schrijven. Hij vindt het heerlijk om die nacht terug te halen.

Lieve Hannah,

Een unieke ervaring. Dat is de samenvatting in drie woorden. Een korte trip met grote diepgang. Een avontuur voor lichaam en geest. Ik vond het inderdaad belangrijk je in deze hotelkamer te ontvangen. Geen pocherij, je weet dat ik vermogend ben en dus logisch dat ik graag uitpak. Ik verras je zo graag. Zo graag zou ik je ook een keer laten zien waar en hoe ik woon. Dan zie je waar ik nu deze mail aan je schrijf. Vooral bedoeld om je beelden te complementeren. En je mijn werkkamer te tonen. Ik werk er graag en ik ben ook absoluut trots op wat ik bereikt heb.

Tijdens het diner werden we inderdaad hongerig. In elk opzicht. Ik ook. Ik kon je wel opvreten. Alles van je. Ik had me voorgenomen dat ik je wilde laten ervaren wat vrijen is of kan zijn. En jij... Je had mijn wensdromen opgeslagen en was bereid ze uit te voeren. Je massage. Jeetje, dat was me wat. Een diep, verfijnd gevoel. Onverwacht krachtige en ervaren handen die me pakten, kneedden, kriebelden en verleidden. Wow. Nog nooit zoiets gevoeld, maagd Vincent onder Hannahs handen. Het werd me te veel. Spasmen, samentrekkingen van mijn spieren. Ik kon het niet goed meer aan. Sorry, meisje. Je was gewoon te goed en intens.

En dank dat ik mijn minnaarskwaliteiten mocht tonen. Je naar hoogtepunten mocht brengen. Geconcentreerd en gefocust. Op jou. Jouw orgasmes, jouw sensaties. Je bent zo veel tekortgekomen. Zo veel. Ik stel dat bij. Jouw transformatieproces is schitterend om mee te maken. Als ik terugkijk op onze eerste zoen en dan terugdenk aan jou in die hotelkamer, dat zijn twee verschillende vrouwen. Snelle leerling, noemde je het. *You can say that again.*

Dank dat ik in je mocht komen. Ik had nog veel meer plannen,

maar dat bewaren we voor een volgende keer. Heb heerlijk geslapen en tijdens het ontbijt onderging jij weer een transformatie. Een soort zielsgelukkig wezen zonder woorden. In stilte zat je tegenover me. Glimlach om je mooie mond en verder stil... Zo lief!

Hannah, je hebt me zo verwend. Je handen, je mond, o, wat vond ik het fijn. En evenzeer om jou te pakken, te likken, te strelen en vooral te laten klaarkomen. Dat is zo goed voor je. Je ego, je zelfvertrouwen, je vrouwelijkheid en je zelfstandigheid. En je hebt talent. Om te geven en te nemen. Ik kreeg er geen genoeg van. Je handen, je mond en tong. Alle zenuwen op tilt, wat een verrassing. Wie had dat ooit gedacht...

Ik kan je nu voortaan bespelen als een instrument, zo voelt het. Weet precies waar je op kickt, reageert, aanslaat. En kan het ook timen. In mijn handen en onder mijn tong ben je weerloos voortaan. Daarom wil ik jou ook zo graag vastbinden. Wijdbeens. En dan heb je geen keuze dan te genieten.

En voor we het wisten was het weer op weg naar huis. Natuurlijk is het moeilijk daarna. Het thuisfront wil van alles weten, paar drukke dagen en een nacht weg is ook voor een partner een ervaring. Dus even is het van alles naar niets. Of bijna niets. En dan toon jij je zwaktes. Wetende dat ik thuis aandacht geef aan een andere vrouw. Zij is mijn heden en toekomst. Ik verlaat dat niet zomaar. En dat moet je ook niet willen.

In je mail beschrijf je het fenomeen zielsliefde. Ik heb daar ervaring mee. Dat is een heel groots iets, Hannah. Dat heb ik maar één keer in mijn leven mogen meemaken en het is helemaal fout gegaan. Daar voel ik nog elke dag de pijn van. Daar waak ik voor, bij mij en ook bij jou. Zo ver laat ik niets meer komen. Tot aan mijn dood. Die pijn wens ik niemand toe, dus zeker jou niet. Zielsliefde is glad ijs, gevaarlijk, levensbedreigend. Wat jij schreef is een utopie.

Waarom, vraag je. Waarom doet hij dit? Met mij? Ik heb niet alleen gestructureerde antwoorden. Wat drijft mij in dezen, wil je weten? Het is een mix. Een mix van: ik zal je minnekozen zoals je nog nooit hebt meegemaakt. Dat is zeker een drijfveer. Jouw lijf ontvangt graag genot en herbergt verlangens. Ik haal ze naar boven en versterk ze. Ik kan dat goed en doe het graag, ook al schiet ik er zelf wat bij in. Toen ik jonger was, kon ik dat beter – voor en met mezelf. Mij drijft ook mijn eigen lust. Jouw handen, mond, seksuele creativiteit, sensualiteit zijn een betoverend feest! Niet alleen voor mij, maar voor elke man. Een droomvrouw ben je. Een lief meisje dat zich ontpopt als een gulzig, zelfbewust wezen op zoek naar prikkeling. En dan je aandacht, je woorden, je cadeaus, het zijn sensaties. Zo lief, zo welgemeend. Attent en verleidelijk. Ik word erin meegezogen, ben zowat weerloos. Liefde is echter geen drijfveer. Voor mij niet. En dat moet jij goed snappen en daar moet jouw geweten mee om kunnen gaan. Ik kan het niet mooier maken dan het is. Het fijn hebben met een ander is heerlijk. Vol vertrouwen, overgave en zonder enige terughoudendheid. Ik kan dat. En ik kijk mezelf fris in de ogen in de scheerspiegel in de volgende morgen. Het is wel slikken tegenover mijn vrouw. Dat snap ik niet aan mezelf, maar dat is een effect dat jij genereert. Ik accepteer het en geef het allemaal een plek. En op een bepaalde manier past het.

X Vincent

Vincent kijkt naar de zinnen op zijn scherm. Zou Hannah beseffen dat zij hem in haar macht heeft? Het opschrijven van herinneringen alleen al was genoeg om zijn lichaam te laten reageren.

Ga, Hannah, ga

‘Plux, kom eens hier.’ Hannah aait het beest over zijn koppie. Ze draait het nummer van Rosaline, maar hangt dan weer op. Ze tikt snel een bericht.

Sorry, ik belde per ongeluk. 19:36

Are you sure? 19:36

Ja. 19:37

Hannah laat zich op bed vallen en stopt haar hoofd in een kussen. De storm aan gevoelens kan ze niet de baas. *Liefde is geen drijfveer*. Het zinnetje blijft door haar hoofd malen. *Dat ik thuis aandacht geef aan een andere vrouw*. Weer zo’n zinnetje.

Hannah draait zich om en pakt haar telefoon. Zij moet hoognodig ook weer aandacht besteden aan haar eigen leven. Ze kijkt in haar adresboek, maar kan geen vrijgezel tussen al die namen ontdekken. Allemaal bezet.

Ze tikt toch weer een bericht naar Rosaline.

Zou een datingsite iets voor me zijn? 19:40

Nee. Vraag het Thomas maar.
Alleen maar horrorverhalen. Ga
gewoon op stap, meid. 19:41

‘Bas!’ roept ze dan uit. Ze zoekt het gesprek met Bas terug.

Hoi Bas, sorry, het duurde even voor
ik weer kon reageren. Maar heb je zin
om vanavond iets te gaan drinken?
Dan kunnen we een plan bedenken
voor Ruben en zijn verloofde... En ja,
ik weet het, erg laatste moment-werk
van me. 19:44

Hoi. Ik zit aan het bier. Thuis.
Kom je hierheen? 19:45

Waar is hier? 19:46

O. Ken je de kade? Daar ligt mijn boot.
Of kun je niet zwemmen? 19:47

Heeft jouw boot ook een nummer? 19:48

19. 19:48

Mooi, ik ben er over een halfuur. Ik
lust ook wel een biertje. 19:49

Er komt een berichtje van Vincent binnen.

Heb zin in je.

Ik heb een afspraakje.
Spreek je morgen.

Hannah zet haar telefoon uit.

Ze lacht wanneer Bas haar al staat op te wachten. ‘Heb jij een zwemvest voor je?’

‘Nee, dat is niet nodig. Of je moet zo slecht tegen bier kunnen dat je dadelijk overboord springt.’ Hij loopt op haar af en drukt drie zoenen op haar wangen. ‘Leuk je te zien, dat is echt lang geleden.’

‘Ja. Wanneer was de laatste keer dat ik je zag? Bij het afstuderen van Ruben?’

‘Dat zou goed kunnen. Kom binnen.’

Hannah loopt naar binnen en klakt met haar tong. ‘Dat heb je mooi voor elkaar, Bas. Ziet er echt prachtig uit.’

‘Ach, je moet iets met je leven. Kijk gerust even rond. Dan pak ik een biertje voor je.’

‘Lijkt me heerlijk om zo over het water uit te kijken.’ Hannah is bij het raam gaan staan en heeft haar armen om zich heen geslagen.

Bas reikt haar een flesje bier aan. ‘Of heb je er een glas bij nodig?’

‘Nee, hoor.’

‘Proost dan. Op Ruben en zijn Olga.’

‘En op woonboten.’

‘Vooruit!’

‘Kunnen we hier gaan zitten?’ Hannah loopt naar de ronde hoekbank.

‘Tuurlijk.’

‘Nou, ik val in herhaling, maar het is echt geweldig hier. Jammer dat ik geen schrijfster ben, anders zou ik hier boekenkasten vol geschreven hebben.’

‘Nou, ik kan je vertellen dat ik hier regelmatig toch nog met een writer’s block zit.’

‘Ja, maar jij schrijft over de planeet Mars.’ Hannah barst in lachen uit.

‘O.’

‘Kijk niet zo beteuterd, ik maak een grapje.’

‘Ik ook.’

‘Nou, vertel, waar heeft het leven je gebracht? Behalve dan op deze mooie plek.’

‘De lange versie of de korte?’

‘Lang natuurlijk.’

‘Die is er niet.’ Hij kijkt haar recht aan nu, en Hannah weet niet goed wat ze hiervan moet denken.

Ze neemt een slok van haar bier. ‘De korte versie dan.’

Bas kijkt de kamer rond. ‘Dit is het. Mijn boot en mijn werk. Vrienden in de kroeg. Geen vriendin. Geen kinderen.’

Hannah lacht. ‘Nou, ik heb ook geen man. Geen kinderen. Geen boot. Wel werk.’

‘Jij was toch met Joris?’

‘Niet meer. We zijn net uit elkaar.’ Terwijl ze de woorden uitspreekt, voelt ze de tranen achter haar ogen branden.

‘Dus we zijn eigenlijk een zielig stel?’ Bas staat op, loopt naar de koelkast en haalt er twee nieuwe flesjes bier uit.

‘Ik weet niet. Is het erg om vrijgezel te zijn? We bepalen toch zelf ons geluk en zijn niet afhankelijk van een ander?’ Ze kijkt of ze deze woorden meent en proest het dan weer uit.

‘Het nieuws van Ruben en zijn vriendin heeft mij wel aan het denken gezet,’ zegt Bas. ‘Ik stop al die uren in mijn baan en vergeet te leven. Althans, weet ik veel. Ik kijk af en toe naar die stokoude serie *Friends* en dan ben ik stikjaloers. Gezellig in de kroeg. De een vrijt met die, de ander heeft gedoe met die, en altijd loopt het goed af.’

‘Tja. Helaas zit daar gewoon een sterke scriptschrijver achter.’

‘Het zou inderdaad handig zijn als ik ook een scriptschrijver had voor mijn leven. Vertel eens, waarom zijn Joris en jij eigenlijk uit elkaar?’

‘Lange of korte versie?’ Ze geeft hem een knipoog.

‘We hebben de tijd. Vrijgezellen gaan pas slapen als ze alle sterren hebben gezien.’

‘Het leven, Bas. Het leven kwam ertussen. Hij was het niet voor mij. Ergens borrelt in mij het verlangen om moeder te worden. Maar misschien meer nog het verlangen om er gewoon te mogen zijn. Thuis te komen na een lange dag op het werk en dan weg te kruipen in de veiligste armen ter wereld. Zoiets. Ik denk de laatste tijd veel terug aan mijn vader. Ik mis hem zo enorm. Wanneer ik vroeger uit school thuiskwam na een onvoldoende voor een toets, maakte dat niet uit. Niet voor mijn vader en daardoor ook niet meer voor mij. Als ik thuiskwam na een ruzie met een vriendin, hoefde hij me maar aan te kijken en mijn verdriet was weg. Hij kon alles goed maken. Alles. Behalve zijn ziekte dan...’ Ze wrijft over haar armen.

‘Heb je het koud?’

Hannah heeft de mouw van haar truitje omlaaggetrokken en veegt een paar tranen uit haar gezicht. ‘Nee. Ik stel me aan. Bier en zo.’

‘Wat gaan we bedenken voor die broer van je?’

‘Geen flauw idee. Iets intiems. Geen toeters en bellen. Misschien een taalcursus voor Olga?’

Bas’ lach vult de kamer. ‘Een taalcursus. Hoor ik daar een ondertoontje?’

‘Ja, ach. Mijn broer gaat trouwen met een vrouw die ik niet eens ken. Ik ben dat niet gewend. We deelden altijd alles samen.’

‘Dat doet hij nog. Alleen iets later nu.’

‘Ik weet het. Mijn bier is op.’ Ze houdt het lege flesje omhoog.

‘Ja. Je gaat hard. Maar is dat wel zo verstandig?’

‘Vraag me dat morgenvroeg nog eens, zou ik zeggen.’

Bas staat op en haalt nog een paar flesjes bier. Hij zet ook een schaalje nootjes op tafel. Hannah heeft haar schoenen uitgedaan en haar benen onder haar billen getrokken. ‘Ik voel me thuis hier.’

‘Ja, dat merk ik.’

‘En jij, Bas, welke harten heb jij gebroken in je leven?’

‘Niks wat niet gelijmd kon worden.’

‘Goh, openhartig ben je.’

‘Ze was zeven. En het was een halve middag aan.’

‘Flauw. En verder?’

‘Ik ben een laatbloeier, Hannah.’

‘Ben je nog nooit verliefd geweest?’

‘Drie keer. Het was niet wederzijds.’

‘Heb je wel een poging gedaan?’

‘Alles volgens het boekje. Geen succes. En nu ben ik er voorlopig klaar mee.’ Hij grijpt naar zijn hart. ‘Ik moet een beetje op dat hart van mij letten.’

‘Goh, ik ben verbaasd. Je bent toch echt wel het type waarvoor de dames vallen. Je valt neem ik aan op vrouwen?’

‘En bedankt. Ja, ik val op vrouwen. Zij alleen niet op mij.’

‘Op wat voor vrouwen val jij dan?’

‘Kruisverhoor dit?’

‘Sorry...’

‘Maakt niet uit. Ik herinner me dit nog wel van vroeger. Je wilde altijd alles weten.’

‘Ik zeg niks en drink mijn bier. Lijkt me beter.’

‘Wat voor soort vrouwen? Wil je weten of ik op types zoals jij val?’

‘Drink jij ook maar je bier.’

Bas lacht. ‘Op welke types val jij?’

‘De verkeerde.’

‘Bedoel je Joris?’

‘Om je de waarheid te zeggen: ik heb iets met iemand van het werk. Hij is geweldig. Hij voelt me aan. Hij laat me nadenken. Hij geeft me een innerlijke kracht die ik lang niet meer zo sterk heb gevoeld. Net als mijn vader zorgt hij ervoor dat de dingen goed voelen. Behalve één ding dan. Hij is, naast het helemaal het einde, ook ontzettend getrouwd.’

‘Geen goed begin dus.’ Bas krult zijn mondhoeken.

‘Dat zeg je goed, Bas. Sterker nog, ik had er nooit aan moeten beginnen.’

‘Ieder mens maakt fouten. En nu?’

‘En nu moet ik die man uit mijn systeem zien te krijgen.’

‘Hoe ga je dat doen?’

‘Een kroeg binnenstappen en iemand zoenen?’

‘Werkt dat zo?’

‘Geen idee. Het is het proberen waard.’

‘Laat je me even weten naar welke kroeg je dan gaat en wanneer?’

‘Want?’ Hannah voelt een spanning in haar lichaam opkomen.

‘Dan zorg ik dat ik daar ook ben. Je een helemaal wildvreemde kerel laten kussen, dat kan ik je niet aandoen.’

‘Jij offert je op?’

Hij trekt een quasiserieuus gezicht. ‘Ja.’

‘Dan kunnen we dat ook nu doen, in plaats van naar de kroeg te gaan.’ Het waarschuwing slampje in haar hoofd schiet aan. *Niet doen!*

‘Ik ga mezelf hierna overboord gooien, maar Hannah... nee. Dat gaan we niet doen. Jij bent de zus van mijn beste vriend. Het voelt als een heerlijk spelletje en ja, ik zou je nu graag zoenen. Maar jij hebt gedronken. Morgenvroeg zou je me haten. Ik ben niet jouw type.’

‘Gewoon voor de lust, Bas. Geen verkering.’

‘Nee, voor de lust neem ik wel iemand die niks voor me betekent.’

Hannahs schouders beginnen te schokken. ‘Je hebt gelijk. Zo ontzettend gelijk.’ Ze pakt de zakdoek aan die Bas haar aanreikt. ‘Als een spiegel ben je. Ik ben zo niet, Bas.’

‘Dat weet ik toch.’

‘Ik wil zo graag die man uit mijn hoofd krijgen...’

‘Doe dat dan gewoon. Jij weet zelf ook dat je meer waard bent dan...’

‘Maar dat is het hem juist. Bij hem voel ik me alsof ik alles waard ben.’

‘Je staat bij hem niet op nummer één, Hannah. Dat zou wel moeten. Gaat hij weg bij zijn vrouw voor je?’

‘Nee, nooit. Maar dat weet ik. Dat wist ik toen ik eraan begon.’

‘Je neemt er genoeg mee?’

‘Ik denk het. Nee. Eigenlijk niet.’

‘Niet hij moet een keuze maken, Hannah, maar jij.’

‘Je hebt gelijk. Zo ontzettend gelijk.’ Ze gaat tegen hem aan zitten en hij aait haar zachtjes over haar haren.

‘Dit voelt fijn,’ zegt ze.

‘Ja, dit voelt fijn. En toch zet ik je nu buiten, dronken of niet.’

Ik moet ook op mezelf passen. Deze situatie komt me iets te bekend voor. Ik ben altijd de man die de puinhopen van een ander opruimt en toch alleen achterblijft.'

'Misschien ben je te lief.'

'Ja. Ik ben soms zelfs jaloers op die mannen zoals die met wie jij hebt aangepapt. Ze doen gewoon waar ze zin in hebben.'

'Misschien moet jij dat ook net iets meer gaan doen.'

'Ja? Denk je?' Zijn gezicht is nu heel dicht bij het hare.

Haar mond opent zich een beetje.

Hij kust haar. Snel.

En plots staat hij op. 'Toe, Hannah. Ga.'

Acht dagen en nachten

‘Hoe was je date?’ Het komt er norser uit dan hij bedoelt.

‘Heel fijn. Hoe was jouw weekend?’

‘Miriam en ik hebben geshopt en heerlijk gegeten. Verder was het rustig.’

‘Hebben jullie gevreeën?’ Hij ziet dat ze schrikt van haar vraag.

‘Nee, ze had spierpijn.’

‘O, anders wel?’

‘Hannah, waar wil je heen?’

‘Misschien wil ik nergens heen. Het spijt me, Vincent.’

‘Zeg, kleintje, wat is er aan de hand?’ Hij buigt zich voorover om haar hand te pakken. Ze trekt die niet terug. Gelukkig.

‘Ik vind het moeilijk.’ Ze neemt een slok water en Vincent ziet haar worsteling. ‘Ik weet gewoon niet hoe dit verder moet.’

‘Dat kunnen we per dag bekijken, toch?’

‘Je was zo helder in je brief. Liefde komt er niet aan te pas. Moet ik dit dan willen?’

‘Wat zeg je nu?’

‘Liefde is geen drijfveer. Dat schreef je.’

‘Ja, niet zoals bij jou. Jij zoekt iemand voor de rest van je leven. Ik hoef niet meer te zoeken. Dat bedoel ik.’

‘Ik was zondagavond bij een vriend van me. We hadden bijna gezoend. Het voelde alsof ik naar een uitweg zocht. Ik probeerde los te komen van jou, Vincent.’

‘Dat gaat ook gebeuren. Je gaat loskomen van mij. Je gaat iemand tegenkomen die jonger is en je meer te bieden heeft.’

‘Vind je dat niet erg dan?’

‘Natuurlijk vind ik dat erg. Ik probeer me erop voor te bereiden dat die dag komt. Alleen zoals ik je nu hoor praten, lijkt het erop dat die dag sneller zal komen dan ik hoop...’

‘Ik wilde er vandaag een punt achter zetten, inderdaad.’

Vincent schrikt van haar woorden. ‘Wil je dat nu nog steeds?’

‘Ik wil het, maar ik kan het niet. Je kijkt zo lief naar me. Je...’

‘Ik kan je hier niet mee helpen, Hannah. Ik zal achter elke beslissing staan die je neemt. Maar ik vraag je één ding: gun mij ook tijd. Tijd om te leren. Te groeien in deze relatie. En als je dan echt afscheid wilt nemen, geef me daar op tijd een waarschuwing voor.’

‘Ik zou je zo graag nu willen vastpakken.’

‘Je moest eens weten hoe ik me voel.’

‘Ik kom nooit van je af, hè?’

‘Sinds onze nacht, en hoe meer ik je meemaak, hoe meer het voelt alsof ik al jaren met je getrouwd ben en toch doldwaas verliefd ben.’ Zijn zin klinkt net zo warrig als hij zich voelt.

‘Voel je dan echt iets voor me?’

‘Hannah!’

‘Je zegt het nooit.’

‘Misschien omdat ik er zelf van schrik.’

‘Dit voelt al zo veel beter nu. Ik was bang dat dit alles met mij zonder gevoel voor jou was. Nu is het met gevoel en zonder toekomst, daar kan ik mee omgaan.’ Ze lacht.

Zijn vingers beroeren de contouren van haar lippen. ‘Je weet maar half hoeveel je met me doet. Maar nu moet ik gaan. Mijn

team klaarmaken voor een van de moeilijkste operaties ooit.'

'Doe voorzichtig.'

Hij staat op en loopt weg. Hannah loopt aan de andere kant de kantine uit. Hij blijft staan totdat ze uit zijn gezichtsveld verdwenen is. Hij pakt zijn telefoon en tikt een berichtje.

Ik heb je lief.

De operatie heeft hem uitgeput. Het resultaat is gelukkig naar tevredenheid. Hij stapt zijn auto in en vertrekt naar huis.

Geen idee waarom hij opeens bij Hannah voor de deur staat. Het licht brandt.

'Hannah, met mij, ik sta een paar meter van je huis geparkeerd. Mag ik je even zien?'

'Ja, dat mag.'

Hij klapt zijn telefoon dicht en ziet dat de deur opengaat. Daar staat ze. Hannah laat hem niet verder naar binnen lopen dan de gang. In plaats daarvan knielt ze voor hem neer en ritst zijn broek open. 'Hannah!' Toch protesteert hij niet. Haar mond voelt zo warm. Hij is meteen hard. Was hij dat niet al toen hij haar straat in reed?

Dan trekt ze hem verder naar binnen. Haar ogen glinsteren.

'Begroet jij iedereen zo?'

'Nee, alleen jou. Ik vond je berichtje zo lief.'

'Nou, als dit mijn beloning is, schrijf je elke dag een lief berichtje.'

'Ik ken mezelf niet meer terug. Dit van net, in de gang. Ben ik dat?'

'Je verandert, Hannah, dat schreef ik je al.'

'Wil je iets drinken?'

'Nee, ik wilde even je armen om me heen voelen. Of je mond, zoals net.' De vermoeidheid is op slag uit zijn lijf verdwenen.

‘Je mag ook blijven...’

‘Nee, schat, ik moet naar huis.’

Ze legt haar vingers op zijn lippen en drukt dan haar lijf tegen het zijne. De kus die erop volgt is heerlijk.

Dan maakt hij zich los. ‘Ik zie je snel weer, kleintje.’ Hij draait zich om. Dan bedenkt hij zich. ‘Wacht, Hannah, ik heb misschien nog wel iets leuks voor je.’ Hij rent naar buiten, pakt zijn tas uit de auto en loopt weer terug naar binnen. ‘Je vond me toch zo lekker ruiken?’

Ze neemt het plastic tasje van hem aan en haalt er een T-shirt uit.

‘Vers. Gedragen tijdens de operatie.’ Een siddering gaat door zijn lijf als hij ziet dat ze zijn geur opsnuift. ‘O, Hannah, je ogen...’

Ze kust hem nog eens en dan loopt hij weg. Zou ze blijven kijken tot hij de straat uit is?

Wanneer hij later zijn eigen huis binnenstapt, staat Miriam te wachten. ‘Gaat het, schat? Je ziet er moe uit.’

‘Zware dag. En ik hoop dat er nog iets over is van dat heerlijk dat je hebt gekookt. Het huis is erin ondergedompeld, zo te ruiken.’

‘Ga zitten. Ik heb natuurlijk op je gewacht.’

‘Je bent geweldig.’

Het berichtje dat binnenkomt op zijn telefoon leest hij snel, en dan legt hij zijn mobiel weg. Later.

Na het eten ruimt Vincent af en gaat naar boven om iets makkelijk aan te trekken. Terwijl hij op bed zit, tikt hij een bericht terug naar Hannah. Al snel merkt hij dat het te lang wordt voor een sms, dus hij maakt er een mail van. ‘Ik kom er zo aan, Miriam. Ik lust ook thee!’

Je bent geweldig, Hannah. Ja, onvoorspelbaar en veranderlijk en wispelturig. Dat ben je. Een meisje en een vrouw. Jongens- en meisjesachtig tegelijk. Een kwajongen zelfs, direct en op je doel af. Niet te vangen in een hokje, onvoorspelbaar en daardoor o zo spannend. Ik ben blij als ik bij je ben en gerust als ik in je armen lig.

Je mag alles met me doen, me alles zeggen. Ik kan veel van je hebben. Let wel, ook ik ben bezitterig en houd van stabiliteit, dus je onvoorspelbaarheid heeft me vandaag laten me schrikken. Wees gerust, ik kan tegen een stootje. Ouder zijn heeft ook zijn voordelen.

Vragen. Zo veel vragen. Van jou. Voor mij, over mij. En over mij en haar. Om bij het begin te beginnen: ja, het is fijner met jou. Veel fijner zelfs. Zo, dat weet je dan. Maar is het een wedstrijd? Denk je dat ik jullie vergelijk, tijdens het samenzijn? Dan vergis je je. Als ik met jou vrij, dan draait alles om jou, jouw welzijn, jouw lustbeleving, jouw plezier, jouw genot. Als ik weer alleen ben, dan vergelijk ik pas. Of dat probeerde ik, want het is onvergelijkbaar.

Dat is mijn conclusie. Ik zei je dat je me gelukkig maakt. Dat zegt veel, heel veel.

Als je het gevoel hebt dat je op de tweede plek komt, doet me dat pijn. Bij mij sta je op een voetstuk. En ja, ik deel mijn liefde. Ik heb oneindig veel liefde te geven. Meer liefde dan me soms lief is.

Vincent

De weken schieten voorbij en af en toe is er tijd om Hannah te zien. Vaak snel en zonder de mogelijkheid om haar aan te raken. Hij merkt dat zijn verlangen groeit. En zij voedt het. Haar berichtjes worden brutaler. Die van hem ook. Het plagen en

prikkelen is hard nodig om de dagen dat ze elkaar amper zien te overbruggen. Erotiek op afstand, zo noemt zij het. Dag en nacht is hij met haar bezig. Zijn lichaam is niet langer van hem, zo lijkt het.

Er komt een mailtje van haar binnen.

Heb je nog dromen, mijn lief?

Vincent neemt een slok van zijn wijn. Miriam is vandaag winkelen met een vriendin. Misschien had hij Hannah moeten uitnodigen.

Lieve Hannah,

Mijn dromen, ik heb er vele. Maar dit is wat er nu bij me opkomt. Eerst gaan we lekker samen in bad. Dat kun jij trouwens veel beter dan ik. Thuis heb ik geen bad en de laatste keer dat ik erin lag, was ook mijn eerste keer. Op Kreta was er een bad in het hotel. Toen ik een keer te lang had gezwommen, iets wat ik graag doe, moest ik extra afkoelen om mijn huid wat tot rust te laten komen. Ik vond het super, het afkoelende water; mijn penis die naar boven probeerde te drijven, de gerimpelde huid, een aparte ervaring.

Ik bedenk nu – terwijl ik dit schrijf – dat een zonzakantie samen hemels zou zijn. Kun je je dat voorstellen? Acht dagen samen. Elke dag, elk uur, elk moment. Zwemmen, zonnen, eten, vrijen, zo fijn vrijen. Dag in, dag uit. En praten. Over alles en nog wat, over liefde en liefdes, het leven, dromen, vervlogen en nog te realiseren. Diepe geheimen, openbaarde verlangens, trieste verhalen, zelfs wensdromen. Zijn ze er nog?

Ik merk aan mezelf dat ik bijzonder openhartig ben geweest

bij jou. Waarom weet ik niet. Kan ik niet verklaren, wil ik ook niet. Het gaat vanzelf, je haalt het uit me of zie ik jou als die vertrouwde persoon die ik niet eerder vond. Zo puur en toch direct. Openhartig en beschaafd. En zo oprecht lief. Voor mij. Waar heb ik dat in hemelsnaam aan verdiend?

Kus,

Vincent

Vincent hoort dat Miriam thuisgekomen is. Hij klapt zijn laptop dicht en loopt naar beneden. ‘En, de stad leeggekocht?’

Zijn dochter

‘Sebas, vind je het erg om alleen te gaan? Ik wil een oude vriend opzoeken.’

‘Nee hoor. Ik wil alleen eigenlijk liever niet dat je me nu loslaat. Ik lig heerlijk in die armen van jou.’

‘Ja, ik ook. Maar jij moet echt die verhuishwagen van jou gaan regelen zodat je zo snel mogelijk elke dag in mijn armen kunt liggen.’

‘Uitstekend plan. Wie ga jij eigenlijk opzoeken?’

Mila kruipt dichterbij hem aan. ‘Chris.’

‘Is goed, lieverd. Neem je tijd.’

‘Jij bent zo makkelijk in alles. Heerlijk is dat.’

‘Ik weet dat hij belangrijk voor je was.’

‘Dat is hij eigenlijk nog steeds.’

‘Voelt als een raar soort concurrentie.’ Sebastiaan wrijft een lok uit Mila’s gezicht.

‘Waarover jij je geen zorgen hoeft te maken.’

‘Mijn grapje laat ik nu maar achterwege.’

‘Nee, juist niet. Chris zou er ook een grapje van gemaakt hebben.’

‘Nee. Voor die man eigenlijk alleen respect. Ik vraag me wel eens af of ik zo onbaatzuchtig geweest zou zijn in eenzelfde

situatie. Ik bedoel, hij heeft jou toch maar mooi laten gaan. Je had ook maanden huilend aan zijn bed kunnen zitten.'

'Jij hebt precies hetzelfde gedaan. Jij bent ook vertrokken om mij mijn leven te gunnen.'

'Allemaal afgesproken werk, Mila. Mannen onder elkaar.'

'Ja, tuurlijk! Nu opschieten jij. Ik ga douchen en er dan van door.'

'Mag ik mee onder de douche?' Hij kijkt haar smekend aan.

'Nee, want dan zijn we vanmiddag nog niet vertrokken.'

'Is dat een belofte?'

'Ja.' Ze drukt nog een kus op zijn lippen.

Mila rijdt het terrein van de begraafplaats op. De zon valt tussen de laaghangende takken van de grote bomen door. Het geluid van de knisperende steentjes stelt haar gerust. Ze loopt richting het graf van Chris, maar houdt haar pas in wanneer ze daar iemand ziet staan. Een jonge vrouw staat voorovergebukt bij het graf. Zonder haar ooit te hebben ontmoet weet Mila dat dit Hannah moet zijn. Ze twijfelt, doorlopen of omdraaien.

Ze blijft staan. En kijkt. Ze kan Hannah alleen van de zijkant zien, maar herkent de trekken van Chris in haar gezicht. Ze is mooi. Mila voelt haar hart overslaan. Wat moet het pijn gedaan hebben voor die kinderen om hun vader te verliezen, maar andersom ook. Ze raakt het hangertje om haar nek aan. Liam.

Dan loopt ze door, zachtjes. 'Ben jij dat, Hannah?'

De jonge vrouw draait zich om en Mila ziet dat ze net gehuild heeft. 'Ja...' Hannah veegt met haar mouw de tranen weg.

'Sorry, ik wilde niet...' Mila pakt een zakdoek uit haar tas. 'Hier. Zonde van je mouw.'

Hannah pakt de zakdoek aan. 'Dank je wel. Kom je voor mijn vader?'

Mila steekt haar hand uit. 'We kennen elkaar niet. Mila van

den Elzen. Maar ik kan ook een andere keer terugkomen. Ik wil me niet opdringen nu je hier voor je vader bent.'

'Nee, het is niet erg. Ik ben inderdaad Hannah. En ik heb veel over je gehoord...'

Mila bijt op haar lip. 'O.'

'Van mijn vader. En van Thomas. Goede dingen.'

'Vind je het erg om daar even te gaan zitten? Emoties... ' Mila probeert haar tranen te bedwingen, maar geeft het op.

Hannah slaat een arm om haar heen. 'Ja, kom, we gaan zitten.'

'Vind je het echt niet erg dat ik hier ben?'

'Nee, ik ben blij dat je er bent. Pap vast ook.'

'Ik kom hier niet vaak, maar ik was in Nederland. Vandaar. Je vader is een soort geweten voor me.'

'Voor mij ook. En soms zelfs een soort klaagmuur.'

'Helpt het?'

'Meestal wel. Maar ik mis hem vreselijk. En dat is nog steeds niet minder geworden.'

'Dat snap ik.'

'Jij bent ooit je zoontje verloren, toch?'

'Ja. En ook dat verdriet zit er nog altijd.'

'Lijkt me vreselijk. Je kind verliezen.'

'Je vader op zo jonge leeftijd verliezen ook.'

'Ja. Hij was mijn rots. Oom Thomas heeft overigens veel goed gemaakt. Er ons erdoorheen gesleept.'

'Ik zie af en toe nog weleens een berichtje van hem op Facebook. Het gaat goed met hem, hè?'

'Ja, die heeft het prima naar zijn zin. Samen met zijn vriendin Rosaline. Ze hebben het echt getroffen samen.'

'En met jou en je broer?'

'Ruben! Die gaat zomaar trouwen. Daarom was ik ook hier. Even mijn hart luchten.'

Mila lacht. 'Ik ga ook trouwen. En daarom ben ik hier.'

'Echt waar? Wat leuk!'

'Voelt gek om met je te praten. Ik ken je niet, maar het voelt zo vertrouwd. Je hebt de lach van je vader.'

'Het is fijn om jou te zien. Ik heb je altijd al willen bedanken.'

'Waarvoor?'

'Voor de lach van mijn vader.'

'Dat moet je me uitleggen.'

'Het is iets wat ik me pas lange tijd na zijn dood ben gaan beseffen. Ik wist toen hij nog leefde ook niet dat jij er was. Maar ik weet nu dat zijn glimlach door jou kwam. Jij gaf zijn dagen kleur. Een zelfs toen het slecht met hem ging en hij alleen nog maar kon liggen, was jij daar in zijn herinneringen. Hij staarde naar het plafond. Soms dacht ik dat hij ijld. Maar hij dacht aan jou. Ik denk dat hij jullie samen zag dansen. Het was zo mooi om op die momenten een glans in zijn ogen te ontdekken.'

'Hannah...'

'Nee, laat me verder praten. Ik heb ook moeite met je gehad. Ruben nog veel meer. Wie was die vrouw, getrouwd en in Frankrijk, van wie onze vader zo vol was?'

'Dat spijt me. Ik heb je vader nooit in een lastig parket willen brengen.'

Hannah legt haar hand op die van Mila. 'Dat heb je niet gedaan. Juist niet. Jij hebt hem weer tot leven gewekt. Van die man die alleen maar bezig was met ons, naar een man met een eigen leven erbij, of ernaast. Weet ik veel. Ik vind het jammer dat het zo is afgelopen. Voor hem. En voor jou. Zou je voor hem gekozen hebben?'

Mila kijkt in de ogen van zijn dochter. Een simpele vraag, maar voor haar nu zo belangrijk.

'We zouden voor elkaar gekozen hebben. Dat zou mijn antwoord aan jou zijn. Maar het leven is ingewikkeld en haalt ons

van alle kanten steeds weer in. Je vader, Chris, kwam in mijn leven toen ik het moeilijk had, thuis. Ik heb me vaak afgevraagd of het vluchten was.'

'En?'

'Nee, ik denk het niet. Of misschien ook wel. Maar doet het ertoe? Dat is mijn belangrijkste les. Op dat moment voelde het goed om samen met je vader te zijn. Je zei dat ik zijn leven kleur gaf, nou, dat was andersom ook. Verslavend bijna. Ik vind het jammer dat hij niet meer bij je is. Oneerlijk.'

'Ja, zo voelt het vaak. Oneerlijk.' Hannah knippert een paar tranen weg.

'Je bent dus vandaag hier omdat je broer gaat trouwen?'

'Ja, hij komt binnenkort terug uit Amerika en neemt een meisje mee. Olga. Ik heb haar nog nooit ontmoet. Maar aan zijn berichtjes te lezen is zij ook iemand die hem doet stralen. Dus ik zal eens ophouden met me aanstellen als een klein kind.'

'Een hoop veranderingen dus voor je.'

'Ja. Ik woon sinds kort niet meer samen. En ik heb een relatie met een getrouwde man. Zo, dat is eruit. Beter dat ik dit aan jou vertel dan aan mijn vader daar. Hij zou zich omdraaien in zijn graf van schrik.'

'Ik denk niet dat Chris daarvan zou schrikken. Hij zou zich zorgen om je maken, dat wel.'

'Niet veroordelen?'

'Hou je van hem, die getrouwde man?'

'Door hem hou ik meer van mezelf, dat is misschien het juiste antwoord.'

'Ja.'

'Ik heb zelfs een brief geschreven aan zijn vrouw. Niet om te versturen, hoor. Ik zou nooit tussen hen willen komen.'

'Je lijkt op je vader.'

'Ja.'

‘Wees daar trots op. Maar Hannah, soms zou ik willen dat Chris me had willen hebben in zijn leven. Hij liet het mijn keuze.’

‘Zal ik je de brief aan zijn vrouw laten lezen?’

‘Ja. Als jij je daardoor beter voelt.’

Hannah opent haar telefoon en zoekt in een van haar bestanden. Dan geeft ze haar telefoon aan Mila en krijgt ze een inkijkje in een leven dat zomaar naast haar zit.

Voor haar

Een brief die ik nooit zal versturen en waarschijnlijk niet eens schrijven moet. En toch, toch wil ik iets aan je kwijt. Jij kent mij niet. En officieel ken ik jou niet. Jij bent de vrouw over wie ik al zo veel heb gehoord. Je man en ik spraken elkaar weleens onder werktijd. Over het leven en de liefde, over dromen en ambities. Je man, ik keek zo tegen hem op. Ik was zijn grootste fan, denk ik.

Via de mail wisselden we gedachten uit, gesprekken gingen we voeren. Over zijn gevoel, over zijn liefde voor jou, dat hij zo’n lichamenlijk ingesteld persoon was. Dat hij na vijftien jaar huwelijk nog altijd hand in hand met je loopt, altijd. Dat vrijen zo belangrijk voor hem is. En lekker eten. Hij is gek op je kookkunsten. Ik deelde ook dingen met hem. Over de eenzaamheid in mijn relatie. Op een dag schreef hij: je mag me echt alles vragen, alles. Het was een keerpunt in onze vriendschap. Voor het eerst voelde ik dat ik niet zomaar iemand voor hem was, geen experiment of bezigheidje. We vonden elkaar leuk, dat was duidelijk. Maar hoe leuk? Ik heb ernaar gevist. Zijn antwoord deed me pijn. Nee, hij had geen gevoelens voor me en die zouden er ook nooit komen. Had ik gevoelens voor hem? Op dat moment niet, niet op die manier. Ik voelde me nog steeds een soort fan met haar idool.

Op een dag veranderde alles. Een kus. Een gemeente, oprechte kus. Uit het niets, of toch niet? Gepland? Gehoopt? We hebben erover gepraat, de dag erna. Hij heeft zichzelf in de spiegel aangekeken en gezegd: dit is niet uit te leggen. En dat is het inderdaad niet. Ik heb gezocht en gegraven. Zou hij thuis iets missen? (Op de manier zoals ik dat deed.) Dat zeggen ze toch? Je gaat alleen 'vreemd' wanneer je thuis iets mist. Hij was niet op zoek. En toch hebben we elkaar gevonden. Ik wil je niet bedriegen en ik wil ook niet dat hij jou bedriegt. Ik ken mijn plek, dat zeg ik zo vaak. Ja, ik wil meer tijd met hem doorbrengen, maar ik zou dit nooit ten koste van jullie leven laten gaan. Het zou jou breken en daarmee ook hem. Hij... is zo intens lief voor me. Zijn hand onder mijn been in de auto, kleine attenties, luisterend oor. Ik vraag me af: doet hij dat ook bij jou? Maar het is geen vergelijking. We vullen hem aan. Ieder op onze eigen manier.

En het spijt me, het spijt me als ik je ooit pijn doe. En toch stop ik niet. Dit maken niet veel mensen mee in het leven: hun gelijke vinden. Het is gegroeid. Het is spannend, maar tegelijk zo vertrouwd. Het is geen affaire. Het is geen lust. Het is meer.

Ik wil je vertellen dat ik van hem hou. Van zijn oogopslag. Van zijn grijns. Van zijn lachjes in zichzelf. Zijn trots, zijn plannetjes. Zijn wil om door te gaan, zonder medelijden. Zijn grillen. De enorme zachtheid die hij me laat zien. De manier waarop hij nog steeds groeit en zich ontwikkelt. Hoe hij zijn best doet om me te begrijpen. Hij voelt me aan. Ik hem. De manier waarop hij zich voor mijn leven openstelt, me in zijn leven binnenlaat (juist door over jou te vertellen). De manier waarop hij zijn hoofd schuin houdt als hij me van een afstandje aan ziet komen lopen. De manier waarop hij van mijn

bord mee-eet in de kantine. De manier waarop hij me sterker maakt, elke dag weer.

Ja, ik hou van hem. En ik snap dat hij dat ook van jou doet. Wat jij ziet in hem, dat zie ik ook. Misschien zie ik hem opnieuw, met nieuwe ogen.

Mila geeft de telefoon terug aan Hannah. 'Je bent een mooi mens, Hannah.'

'Maar?'

'Er is geen maar. Althans niet van mij. De "maren" ken jezelf. Ze houden je wakker en knagen aan je, nietwaar?'

'Ik voel me een slecht mens. Bedorven bijna.'

'Haal jezelf niet naar beneden.' Mila aait zacht over Hannahs wang.

'Wat zou jij doen?'

'Voor mezelf kiezen.'

'En wat betekent dat in mijn geval?'

'Goed naar jezelf kijken. In de spiegel van je ziel. Wil jij diegene zijn die haar leven "on hold" zet voor die ongetwijfeld mooie momenten met een man die nooit volledig voor jou zal kunnen gaan?'

Hannah bijt op haar lip. 'Het is zo moeilijk om van hem los te komen.'

'Dat geloof ik, meisje. Hij zal uit alle macht proberen om je bij hem te houden. Je voegt heel veel aan zijn leven toe, schat ik in. Het is hem overkomen. Jullie samen.'

'Hij zegt dat er een moment komt dat ik als vanzelf bij hem wegga. Dat ik iemand anders tegenkom.'

'Ongetwijfeld kom je iemand anders tegen. De vraag is alleen of je daar dan voor openstaat.'

'Ik wil ervoor openstaan.'

'Draai het eens om. Doe je ogen eens dicht. Stel je voor dat

hij bij je aanbelt, straks als je weer thuis bent. Hij heeft een koffer bij zich. Ben jij dan klaar voor een leven met hem? En dan bedoel ik voor altijd?’

Na een paar minuten doet Hannah haar ogen weer open. ‘Ik weet wat me te doen staat. Dank je wel.’

Mila staat op. ‘Ik ga de rest van mijn leven nu ook met iemand delen. Dat wilde ik je vader komen vertellen. En dat ik oma word. Ik kan het amper geloven.’

Samen lopen ze naar het graf. Mila geeft een kus op de steen. Hannah omhelst haar. ‘Ik laat je alleen met papa.’

‘Ik ben blij dat ik je ontmoet heb. Het klinkt misschien gek, maar zou je op mijn bruiloft willen komen? Ik wil je er graag bij hebben.’

‘In Frankrijk?’ Hannah lacht.

‘Ja, Wijn, zon en olijven.’

‘Heel graag.’

Trouwjurk

‘Deze staat je prachtig!’ Hannah fluit goedkeurend tussen haar tanden en ook Rosaline maakt een huppeltje.

‘Ja? Ja!’

‘Deze gaat het worden, ik zag het meteen toen je uit de pasruimte stapte. Je straalde, Olga!’

De verkoopster knielt om de jurk uit te leggen zodat de dames nog beter zicht hebben op de sleep van de jurk.

‘Ik heb ook zin om te passen.’ Hannah loopt om Olga heen. ‘Je lijkt wel een prinses!’

Olga bloost van alle aandacht. ‘Dit wordt ’m.’

Hannah gaat aan het tafeltje zitten en Rosaline ploft naast haar neer. ‘Nou, dat was saai, meteen in de eerste winkel geslaagd. Ze heeft er pas drie gepast.’

‘Soms weet je gewoon dat je de juiste te pakken hebt.’

‘En jij, Hannah, heb jij de juiste te pakken?’

Hannah rolt met haar ogen. ‘Niet nu, oké?’

‘Sorry. Maar we maken ons gewoon zorgen om je. We zien je amper en als we je zien, zit je vastgeplakt aan je telefoon.’

‘Ik heb het gewoon druk. Het werk vraagt veel van me.’

‘Het werk, of...?’

Hannah staat op. ‘Volgens mij heeft Olga hulp nodig. Ik heb gezegd dat ik voor de korting op de jurk zorg.’

‘Succes. Laat je niks aansmeren daar, hè.’ Roos geeft Hannah een tikje op haar billen. Hannah steekt haar tong uit. Ze weet dat Roos gelijk heeft.

Een uur later zitten ze heerlijk onderuitgezakt te genieten van een high tea.

‘Ik heb al tien berichtjes van Ruben ontvangen of ik een tipje van de sluier wil oplichten,’ zegt Hannah.

‘Ik heb toch geen sluier gekocht?’ Olga knippert met haar ogen.

‘Nee, dat is een spreekwoord. Hij wil weten hoe je eruit komt te zien.’

‘Nee, dat brengt ongeluk. Je hebt hem niks gestuurd, toch, Hannah?’

‘Natuurlijk niet. Jouw Nederlands is trouwens echt heel goed. Je bent echt snel met het oppikken van onze taal.’

‘Ah. Dank. Vanaf onze eerste ontmoeting heeft Ruben Nederlands tegen me gepraat. Eigenlijk heeft hij me die dag al ten huwelijk gevraagd, maar dat wist ik natuurlijk toen toch niet.’ Het is heerlijk om Olga te zien lachen. Een klaterende lach van diep uit haar buik. Oprecht en daardoor aanstekelijk. Ze heeft Olga meteen in haar hart gesloten. Ook Thomas en Roos kunnen zich prima vinden in de keuze van Ruben.

‘Vertel eens, hoe ging dat dan?’ Roos leunt voorover op haar stoel en neemt een hap van een scone. ‘Lekker deze!’

‘We zaten tegenover elkaar in de metro. Hij las een boek. Ik las een boek.’

‘Precies hetzelfde boek.’ Hannah klapt in haar handen. Ze kent het verhaal zoals Ruben het haar heeft verteld.

‘Ja, hetzelfde boek. Hij tikte mijn boek aan en wees op het

zijne. Ik moest erom lachen, stak mijn duim omhoog en las weer verder.’

‘Dus je viel niet meteen voor hem?’ Roos grinnikt.

‘Nou, ik hield hem stiekem wel in de gaten.’

‘En toen?’

‘Toen begon hij iets op een briefje te krabbelen. En dat gaf hij aan me. En daarna was hij verdwenen. Zijn halte om uit te stappen. Althans, dat dacht hij. Van dat briefje snapte ik helemaal niks.’ Ze haalt haar tas tevoorschijn en uit het zijvakje haalt ze een papiertje dat ze aan Roos en Hannah laat lezen.

Ik heb altijd gezegd: met de vrouw die vrijwillig *The hitchhiker's guide to the galaxy* leest, ga ik trouwen.
Zin om een biertje met me te drinken?

Hannah en Roos vallen om van het lachen. ‘En toen?’

‘Toen... stond hij een halfuur later aan mijn bureau en bleek hij bij dezelfde firma te werken. Het was zijn eerste dag. Hij kreeg een enorm rood hoofd. Via mijn baas hoorde ik dat hij uit Nederland kwam en toen heb ik zijn briefje door de vertaalmachine gehaald. En ben een biertje gaan drinken. En de rest is, zoals ze zeggen, geschiedenis.’

‘Zie je, Hannah, zo simpel kan het zijn.’ Roos neemt een hap van een muffin.

‘Ja, pas jij op, dadelijk scheur je uit die strakke broek van je. Maar ik zal je een plezier doen en dadelijk de bus naar huis nemen en een boek lezen. Met de man die dezelfde feelgoodroman leest als ik, zal ik trouwen.’

Olga en Rosaline vallen bijna van hun stoel van het lachen. ‘O, schei uit jij. Ik doe het zometeen in mijn broek.’

‘Gewoon je bekkenbodemspieren beter aanspannen, Roos.’

‘Ja, dokter.’

Wanneer Olga naar het toilet is, loopt Hannah naar Rosaline toe. ‘Sorry, ik ben enorm kattig vandaag. Dat verdient jij absoluut niet. Veel aan mijn hoofd.’

‘Geen probleem. Daar hebben we allemaal weleens last van. Kom hier jij.’ Rosaline geeft haar een dikke pakkerd. ‘Je bent altijd welkom, we hebben nog steeds bakken vol ijs in huis.’

‘Dat is lief.’

Als Hannah later die avond weer thuis is, schenkt ze een glas wijn in. Gelukkig hoeft ze morgen niet te werken. Haar telefoon staat vol met berichtjes van Ruben. En Vincent. Mooie, lieve, opwindende berichtjes. Zelfs een foto van hem in zijn nieuwe trui. Vandaag gekocht, schrijft hij erbij.

Met Miriam.

Ze heeft hem verteld over de bruiloft van Ruben en Olga en hoe ze ernaar uitkijkt. Hij pakte haar hand vast. ‘Ik wou dat ik met je mee kon. Zullen we na de bruiloft een dagje voor ons samen plannen?’

Ze knikte, gretig. Elke dag met hem samen is er weer een. Een goedmakertje voor de vele momenten dat ze niet samen kunnen zijn.

Ik wou dat ik met je mee kon. Dat zinnetje is in haar hoofd blijven hangen. Ze sluit haar ogen. Wil ze hem erbij hebben? Wil ze Vincent echt in haar leven? Als hij met die koffer voor haar deur zou staan, zoals Mila zei?

Hannah staat op en haalt haar laptop. ‘Kom, Plux.’

Plux gaat naast haar liggen en rekt zich uit. Hannah neemt nog een slok van haar wijn en begint dan te typen.

Lieve Vincent,

Een tijd geleden vertelde ik je over de bruiloft van Ruben en Olga. Je zei dat je zou willen dat je mee kon. Hoe graag wil je dat eigenlijk?

Misschien doet het antwoord op die vraag er ook niet toe. De vraag is: hoe graag wil ik dat je meegaat. Of andersom: hoe erg is het voor me als je niet meegaat? Zou ik me net als al die andere keren dat ik op een verjaardag of feestje was, zonder jou, zo verdomd alleen voelen? Getroost met je lieve woorden dat je aan me denkt en in gedachten bij me bent. Zou ik me net zo alleen voelen al die keren dat ik thuis mijn huishouden doe en jij mij een berichtje stuurt vanuit een of ander restaurant, waar jij samen zit met Miriam? Jouw manier om me te laten weten dat je aan me denkt. Want dat doe je, dat weet ik, je denkt aan me. Je mist me. Net zoals ik jou mis. Je hebt me geleerd om ermee om te gaan, en ik ben het normaal gaan vinden mijn eigen leven apart van het jouwe te leven.

Ik kan me niet eens voorstellen hoe het zou zijn als je mee zou gaan naar de bruiloft. Je zou iedereen inpakken, dat zeker. Je zou je hand tegen mijn rug leggen en ik zou ertegenaan leunen. Ik vind het zo heerlijk om door jou aangeraakt te worden. Wat dat betreft is er een wereld voor me opengestaan. Ik ben vrijer geworden in mijn doen en laten. Ik draag geen Hema-onderbroeken meer, maar mooie lingerie, en voel me daardoor zelfverzekerder. Mijn wijn drink ik uit een duurder glas en ik proef zelfs wat voor wijn het is. Ja, je hebt me opgevoed, in zekere zin. En ik ben er blij om. Je tovenaarsleerling, noemde je me. Je geniet er zo van wanneer je me krachtig ziet optreden.

Maar Vincent, zo vrij als ik van lichaam ben geworden, zo

gevangen voelt mijn geest. Kun je dat begrijpen? Ik leef jouw leven, niet het mijne.

Ik heb de brieven van mijn vader teruggelezen, allemaal. Weet je waarom hij zo trots op me was? Vanwege mijn ambities om de wereld te verbeteren. Vanwege mijn eerlijkheid. Ik stel hem teleur. Ik ben niet eerlijk. Deze liefde voelt oneerlijk. Je noemt me vaak genoeg jouw geweten. Maar ik kan jouw geweten niet meer zijn. Dat moet je zelf zijn. Zonder mij gaat jouw leven door. Je koffie precies zoals jij hem drinkt. De kaasjes op kamertemperatuur, jij hoeft niet op te staan, dat doet Miriam voor je. Ze doet alles voor je. Net zoals ik zou doen. En jij voor mij. Maar is dat genoeg?

Ik heb al zijn brieven gelezen. Behalve de laatste. Die laatste mag ik pas lezen als ik zelf trouw. Wanneer ik de ware gevonden heb. Vincent, ik wil die brief lezen. Ik wil weten wat mijn vader me te zeggen heeft.

Daarom laat ik nu mezelf gaan.

Gun me dat. En weet dat ik van je hou.

Jouw Hannah

Haar maag trekt samen. Ze drukt er een groot kussen tegenaan en barst in snikken uit.

Ze moet zichzelf in slaap gehuild hebben, constateert ze als ze een tijd later wakker wordt. Met een pijnlijke nek staat ze op van de bank. Ze loopt naar het toilet en geeft over. Wankelend loopt ze naar haar bed.

De dagen erna blijft Hannah in bed. Een flinke migraine speelt haar parten. De berichtjes van Vincent leest ze niet. Ze weet dat ze bij hem uit de buurt moet blijven. Ver uit de buurt. Misschien zelfs wel Nederland uit. Misschien moet ze wel

gewoon de wereld gaan redden. Met een bonkend hoofd stuurt ze een snel geschreven sollicitatiebrief weg naar aanleiding van een vacature bij Artsen zonder Grenzen.

Ruben is al een paar keer langs geweest en Hannah vond deze afleiding heerlijk. 'Ik ben op van de zenuwen, Hannah. Wat als ze voor het altaar wegrent?'

'Ben je mal, die jurk heeft een fortuin gekost, die gaat ze echt wel dragen. En bovendien, ze is echt knettergek op je.'

'Zorg jij dat je beter bent over een week? Zonder getuige geen bruiloft. En ga onder de zonnebank of zo, want je ziet eruit als een vaatdoek.'

'Is uitzieken ook een optie?'

'Wat jij wilt. Zorg dat je fit bent.'

Nadat Ruben weg was, huilde ze weer. Ze liep naar de diepvries en haalde er een bak ijs uit. Het hielp niks.

Het telefoontje van Artsen zonder Grenzen doet haar schrikken. Ja, natuurlijk wil ze op gesprek komen. Het is voor Hannah nog steeds een raadsel hoe ze zich door het gesprek heen bluft. Een stevige douche en een laag make-up doen blijkbaar wonderen. Vol energie doet ze haar verhaal. Thuisgekomen kruipt ze weer onder de dekens.

Ze is sprakeloos als ze diezelfde middag al een telefoontje krijgt met de mededeling dat ze is aangenomen.

Twee dagen later belt ze haar werk om te vertellen dat ze zich wel beter voelt, maar even een paar dagen vrij neemt vanwege de bruiloft van haar broer. Daarop belt Tanja haar. 'Joh, gaat het wel goed met je?'

'Ja, flinke griep en een beetje overwerkt.'

'Daar hebben er hier meer last van. Dokter Vermeer is niet te stuiten, hij kaffert iedereen af. Hij heeft gisteren een behoor-

lijke misser gemaakt. Ben benieuwd of hij daar last mee gaat krijgen.'

'O, dat is erg.' Hannah trilt over haar hele lichaam. 'Zeg, Tanja, ik moet ophangen. Ik bel je na de bruiloft.'

Ze belt Vincents nummer en houdt haar adem in.

'Hannah?'

'Met mij. Ik hoorde van Tanja dat er gisteren iets mis is gegaan... Gaat het met je?'

'Nee. Het gaat niet.'

'Dat spijt me. Ik kon niet anders.'

'Weet ik.' Zijn stem klinkt warmer nu. 'Mijn tovenaarsleerling. Je bent nog sterker dan ik had gedacht. Sterk genoeg om voor jezelf te kiezen.'

'Hoe gaat het op het werk?'

'Ik heb mijn fout kunnen herstellen. Maar neem nu een paar weken vrij. Wil je nog een keer praten, Hannah, op een rustige plek?'

'Dat lukt me niet. Echt niet.'

Ze hoort hem lachen aan de andere kant van de lijn. 'Dat weet ik, daarom vraag ik het je.'

'Ben je niet op boos op me?'

'Nee. Nooit.'

'Gelukkig.'

'Hannah? Ik ben blij dat jij de knoop hebt doorgehakt. Het zou erger voor me geweest zijn wanneer je mij voor de keuze gesteld zou hebben...'

'Dat zou ik nooit gedaan hebben.'

'Misschien hou ik daarom zo van je. Jij kunt de wereld redden, Hannah.'

'Dat ga ik ook doen. Ik ben aangenomen bij Artsen zonder Grenzen. Over een maand vertrek ik naar Zimbabwe.'

'Niet vluchten, Hannah.'

‘Nee, ik ga mijn vader trots maken.’

‘Daarvoor hoef je niet zo ver te reizen. Dat is hij al. En ik ook.’

Hannah blijft nog twee dagen in bed liggen en schopt zichzelf er dan uit. Morgen is de bruiloft van haar broer en dan moet ze er staan. Het liefst aangekleed en als het even kan met haar haren in model. Haar telefoon steekt ze in de oplader, ze wil weer contact met de buitenwereld. Een wereld zonder Vincent.

Haar hand trilt wanneer ze haar handtekening onder de trouwakte zet. Olga’s make-up is doorgelopen na de prachtige trouwbelofte van Ruben. Waarschijnlijk heeft hij iedereen daarmee geraakt. Haar in ieder geval wel. Er prijkt geen ring om Rubens vinger; hij heeft een tatoeage laten zetten met Olga’s naam. Wanneer Hannah terugloopt naar haar plek, vangt ze de blik van Bas. Hij knikt haar toe en kijkt dan weg.

Het lievelingslied van Chris speelt door de kleine kapel. Hannah zoekt steun bij Roos. ‘Mooi dit.’

Hannah haalt diep adem, het is tijd voor haar speech. Ze loopt naar de microfoon.

‘Lieve Ruben, je hebt ons allemaal verrast. Net zoals de liefde jou heeft verrast. Olga, waar het lezen van een boek allemaal toe kan leiden. Voorbestemd, het lot; geen idee, maar Ruben was heel zeker van zijn zaak. Ja, ik heb het er even moeilijk mee gehad, mijn kleine broertje aan de vrouw. Maar zijn ogen zeggen genoeg; ze stralen. En zijn daar niet meer mee gestopt vanaf het moment dat jij in zijn leven kwam. We hoorden net een van de lievelingsliedjes van onze papa. “We’ve got all the time of the world.” Papa heeft laten zien dat de tijd ons zomaar ontgenomen wordt. Jij en ik hebben daarvan geleerd, toch, Ruben?’

Ze ziet dat Ruben naar haar knikt.

‘Mijn wens aan jullie, mooi bruidspaar, heeft alles met tijd te maken. Maak tijd om elkaar in de ogen te kijken, maak tijd

om elkaar steeds opnieuw te zien. Steeds weer zoals die eerste oogopslag in de metro waar jullie elkaar ontmoet hebben. Maak tijd om ruzie te maken en om jullie verschillen bij te leggen. Maak tijd om te lachen, maak tijd om door oude fotoboeken te bladeren en maak tijd om heel veel nieuwe foto's te maken. Maak tijd voor elkaar.

Ik weet zeker dat papa erbij is en in zijn handen wrijft van trots. Trots ben ik ook op jou, Ruben. Je hebt je wereld groter gemaakt door in Amerika te gaan werken. En die wereld is nog groter geworden door de liefde toe te laten. *Let love rule*. Laat haar nooit meer los, oké?

De grappige anekdotes laat ik voor vanavond, tijdens het feest en de wijn. Voor jou, lieve Olga, heb ik nog een lijstje met al zijn fouten en tekortkomingen. Maar ik heb ook een tip voor je. Kijk naar hem. Ruben heeft de mooiste glimlach van de wereld. En zolang jij naar hem blijft kijken zoals je nu doet, zal hij blijven stralen en van je houden. En nu stop ik, want ik ben hier helemaal niet goed in en wil jullie vooral nu heel erg knuffelen.'

'Kom hier jij.' Ruben is opgestaan en slaat zijn armen om Hannah heen. 'Dank je wel.'

Vanuit de verte ziet Hannah dat Bas naar haar glimlacht.

Met een trillerig lijf gaat ze weer zitten. Thomas knijpt in haar hand. 'Zorg ervoor dat jij dadelijk het bruidsboeket vangt, jongedame.'

'Dat is echt vreselijk ouderwets.'

Rosaline lacht. 'Tradities moet je in ere houden. Schud je spieren maar vast los. Er gaat zometeen om geknukt worden.'

'Ga jij ook je best doen om te vangen dan?' Hannah grinnikt.

'Nou, het zou inderdaad tijd worden dat die oom van je mij eens vraagt.'

Thomas kust Roos. 'Ik zal je vanavond alles vragen wat je maar wilt...'

Vrienden en familie lopen naar buiten en maken een erehaag voor het bruidspaar. Hannah vraagt zich af of het toeval is dat zij de rij afsluit met Bas tegenover haar. Hij grijnst alleen maar. Het is een paar minuten lopen naar de kleine, knusse locatie waar het feest zal plaatsvinden. Een pianiste verwelkomt de gasten en Ruben neemt zijn vrouw in zijn armen voor de openingsdans. Hannah kijkt naar de stelletjes op de dansvloer. Ze glimlacht wanneer ze ziet dat Thomas zijn buurmeisje rondjes laat draaien.

‘Gaaf het met je?’ Rosaline is naast haar komen staan en legt een arm om haar schouder.

‘Ja. Denk ik.’

‘Je deed het geweldig vanmiddag.’

‘Ik voel me blij en verdrietig tegelijk.’

‘Thomas heeft dadelijk nog iets voor je. Ik zal hem halen en zal hem meteen redden van het roze prinsesje.’ Rosaline tikt Thomas op zijn schouder en fluistert iets in zijn oor. Ze neemt de kleine meid van hem over en doet een paar gekke dansbewegingen.

Thomas loopt naar Hannah toe. ‘Ik heb iets voor je. Kan je wel gebruiken, denk ik.’ Hij overhandigt haar een envelop.

Hannahs ogen vullen zich met tranen. ‘Dat was toch pas voor als ik zelf zou gaan trouwen?’

‘Nee, die hou je te goed. Dit is een bonus.’

Hannah kust Thomas op de wang en loopt dan met de brief naar buiten. Ze heeft frisse lucht nodig. Ze weet niet eens hoe lang ze gelopen heeft voordat ze een plek heeft gevonden die naar haar zin is. Ze gaat zitten op een bankje in een park. Haar voeten doen pijn, merkt ze. Een brief van papa.

Lieve Hannah,

Ik weet niet wanneer jij deze brief gaat lezen. Dat is aan Thomas om in te schatten. Een brief om je een hart onder de riem te steken. Een brief om je hand vast te houden. Bij je te zijn. Nog een keer mijn kleine meisje te zijn en ik jouw grote, sterke papa.

Jij kon mij om je vingers winden, Hannah. De manier waarop je naar me kon kijken, de manier waarop jij je wensen kenbaar kon maken. Hoe kon ik je ooit iets weigeren? Gek, ik moet opeens terugdenken aan een vraag die je me ooit stelde. 'Papa, vind je dat ik mooi kan zingen?' Je wilde een eerlijk antwoord, zo klein als je was. Zou ik ooit tegen je kunnen liegen? Zou ik je ooit pijn kunnen doen?

Hannah legt de brief aan de kant. Ze kan zich dit moment nog zo goed herinneren.

Je had me de dag ervoor ook al gevraagd of je mooi kon schrijven. En of je kusjes lief genoeg waren. Ik snapte niet zo goed waar die vragen vandaan kwamen. Je was geen onzeker meisje, integendeel. Je ging voor alles wat er maar op je pad kwam. En toch die twijfel. Ja, je kon mooi zingen. Niet omdat je zo toonvast was, maar omdat alles wat je zong uit je hart kwam. Net als iedere tekening die je voor me maakte.

Je hebt me jaren later uitgelegd waarom je die vragen stelde. Je wilde weten of je het in je had om een goede moeder te zijn, en goede moeders kunnen mooi zingen, mooie schrijven en geven lieve kusjes, was jouw overtuiging. Lieve Hannah, jij gaat genieten van de liedjes die je ooit samen met je kinderen gaat zingen, je gaat de liefste kusjes geven die er zijn. Dat heb jij allemaal in je. Zolang jij de dingen die je doet, blijft doen met je hart. Stop weg je onzekerheid.

Hannah haalt diep adem, ze voelt een stekende pijn in haar zij. Zo mooi als zijn woorden zijn, zo groot is het verlies.

Ik weet niet op welk punt jij bent in je leven. Ik heb Thomas gevraagd je deze brief te geven op een moment waarop je het moeilijk hebt. Misschien wanneer je hart gebroken is? Als ik er nog zou zijn, zou ik jouw hart niet kunnen lijmen. Maar ik zou je vastpakken en je troosten. Ik zou je zeggen om door te blijven gaan met voelen. Je hebt zo veel te geven. Zorg ervoor dat wat jij terugkrijgt gelijk is aan wat je geeft. Voor minder mag je het niet van me doen. Al breek je nog vijf keer je hart, dat maakt niet uit. Daar gaat de ware liefde zo veel mooier door worden. Mijn meisje. Ik zou zo graag willen dat ik nu bij je was. Maar geloof je me als ik zeg dat alles goed komt?

‘Ik geloof je.’

Hannah veegt de tranen uit haar gezicht en voor een tijdje blijft ze zitten. De wind streelt haar gezicht. Dan staat ze op en loopt terug naar het feest.

Buiten ziet ze Bas staan. Hij schopt tegen een paar steentjes.

‘Moet je niet dansen?’ Ze kijkt hem aan.

‘Degene met wie ik wilde dansen was er niet.’

‘O.’

‘Maar je bent er nu, dus kom maar mee.’

Hannah lacht en loopt met hem mee naar binnen. ‘Je bent een rare snuiter.’

‘Dat kan ik ook van jou zeggen. Je hebt het aansnijden van de taart gemist, wie doet dat nou?’

Hannah wrijft over de brief die ze nog steeds in haar handen heeft. ‘Ik had een onderonsje met mijn vader.’

‘Dat is inderdaad belangrijker dan taart.’

‘Kom, we gaan dansen. Het leven is te kort om over taart te praten.’

Ze grinnikt wanneer ze merkt dat Bas noch zichzelf in het bezit is van de beste dansmoves.

‘Waarom heb je niks meer laten horen na de avond van onze

mislukte kus?’ Bas kijkt haar verlegen aan.

‘Ik was gewoon even van de radar. Lag niet aan jou. Maar ik was mezelf even kwijt.’

‘En ben je er weer?’

‘Yep. Ik ben er weer.’

‘Mooi.’

Met verbazing voelt ze dat hij zijn lippen op de hare drukt. Onwennig zoent ze hem terug. Vreemd, niet onaangenaam. Geen Vincent.

Ze deinst terug. ‘Waarom deed je dat?’

‘Soms moeten dingen gewoon.’

‘Zonder dat je daar toestemming voor vraagt?’ Ze geeft hem een knipoog.

‘Lieve Hannah, mag ik je nog een keer zoenen?’

‘Geef me eerst een glas wijn, dat kust makkelijker.’

‘En bedankt, hè.’

‘Nee joh, ik heb gewoon dorst.’

Ruben schraapt zijn keel. ‘Mis ik hier iets?’

‘Geen idee, zeg jij het maar.’ Hannah kijkt haar broertje uitdagend aan.

‘Ik geloof dat Olga nu al niet meer zonder me kan.’ En met een vette knipoog is hij verdwenen.

‘Bas, over net,’ zegt Hannah dan. ‘Ik vond het fijn. Maar ik ben nog niet zover. Ik heb mezelf een klein beetje teruggevonden, maar ben nog niet toe aan...’

‘Ik ben ook nergens aan toe. Ik wilde alleen mijn fout van laatst herstellen. Nu je nog niet dronken bent.’

‘Dan is het prima. Voer me nu dan maar dronken en dan zien we wel verder.’

Wanneer iedereen het bruidspaar uitzwaait, komt Thomas naast haar staan. ‘Kon je er wat mee?’

‘Het was fijn om papa weer even bij me te hebben. Maar ik moet het zelf doen, dit is mijn leven. En het is tijd om de handschoen op te pakken.’

‘En dat doe je. Ik weet niet of ik er blij mee moet zijn dat je naar het buitenland vertrekt. Maar volgens mij volg jij je hart. Doe je voorzichtig daar?’

‘Ja, dat doe ik. Bovendien ben ik nog niet weg.’

Een week voor haar vertrek met Artsen zonder Grenzen neemt Hannah afscheid van haar familie. Ruben heeft een klein album voor haar samengesteld met foto's die zijn gemaakt op de dag van de bruiloft. ‘Zie je hoe mooi je hier bent, Hannah?’ Hij wijst naar een foto van haar en Bas op de dansvloer.

Hannah knikt. ‘Blijkbaar ben ik toch heel erg gelukkig.’

‘Je zei me dat ik de liefde vast moest houden, hou jij dan dit vast?’

‘Ja! Ja. Ik ga er mijn stinkende best voor doen.’

‘Hoe zit het eigenlijk met Bas?’ Rosaline kijkt haar belangstellend aan.

‘Hij gaat me schrijven, heeft hij beloofd. En dat is voorlopig genoeg aan beloften.’

Wanneer Hannah een week later door de gate loopt en haar tranen wegslikt, draait ze zich nog eenmaal om en zwaait naar al die mensen die haar zo lief zijn. Ze ziet dat Rosaline haar armen om Thomas heen geslagen heeft. Het is ook niet niks.

Ze krijgt een berichtje binnen op haar mobiel. Vincent.

Lieve Hannah, geloof me: er is geen eerlijkere liefde dan zoals die tussen ons bestaat. Pas goed op jezelf.

Wiegje

‘Lucien?’ Marlou staat naast hem. ‘Heb je zin om mee te gaan naar de rommelmarkt? Lijkt me leuk om op zoek te gaan naar een oud wiegje voor als de baby er straks is.’

‘Alsjeblieft niet. Ik zit tot over mijn oren in het werk. Vind je het erg?’

‘Nou, erg is een groot woord, maar ik heb gewoon zin om even samen uit te waaien.’

‘Waai jij maar alleen uit. Als ik thuisblijf heb je ook meer ruimte in de auto voor je aankopen.’ Hij pakt haar vast om haar middel.

‘Vooruit. Heb jij trouwens al een hotel geboekt voor de bruiloft van Mila?’

‘We mogen in de gîte overnachten.’

‘O?’

‘Ze mailde me een week geleden of zo. Ik heb nog geen tijd gehad om terug te mailen. Lijkt het je wat?’

‘Laten we liever een hotelletje doen. Oké?’

‘Dat is helder.’

‘Ik bedoel er niks mee. Maar ik wil jou gewoon voor me alleen.’

‘Prima argument. Ik heb ook weinig zin om Sebastiaan in zijn boxershorts tegen te komen.’

‘Dat lijkt me nu juist een argument om wél daar te slapen.’
Ze kust hem op zijn kruin.

‘Ga weg jij. Koop een wieg of drie en kom dan terug. Zoeken we samen dat hotel uit.’

‘Bel jij straks Lucas ook nog even? Misschien wil hij deze week een keer komen eten.’

‘Ik weet niet of hij al over zijn liefdesverdriet heen is, maar ik zal eens polsen.’ Sinds het uit is met Julia, bekommert Marlou zich erg om Lucas. Lucien vindt het lief. Ze doet echt haar best om er voor zijn kinderen te zijn, zonder zich overdreven op te dringen.

‘Heel goed van je,’ zegt ze. ‘Je leert het wel.’

‘Kleine heks ben je, weet je dat?’

‘Ja!’

Lucien buigt zich weer over zijn werk. Na een halfuur kan hij zijn gedachten er niet meer bij houden en hij belt naar Lucas.

‘Lucas.’

‘Met mij. Hoe gaat het daar?’

‘Gedoe, pap. Gedoe over wie er in de flat blijft wonen.’

‘Vraag je moeder anders om advies. Jullie hadden toch een samenlevingscontract?’

‘Zo ver wil ik het niet laten komen. Ze heeft het er al moeilijk genoeg mee.’

‘Ja, dat zal best. Zij was toch degene die een ander had.’

‘Pap...’

‘Sorry. Niet mijn zaken. Ik weet het.’

‘Je weet het toch? Waar twee vechten...’

‘Ga je eruit komen?’

‘Ja, en anders trek ik bij jullie in.’

‘Dat dacht ik niet, maar je kunt wel komen eten. Marlou vroeg het net nog aan me.’

‘Nou, goed idee. Ik zit nogal krap deze maand.’

‘Ik dacht dat je misschien wel zou komen voor de gezelligheid, maar je komt ons dus alleen arm eten.’

‘Zoiets ja. Nee, ik kom graag. Ik wil ook best koken.’

‘Laat Marlou maar weten wanneer je komt, zij is van de planning.’

‘Is ze er niet?’

‘Die is op wiegenjacht voor de kleine van Laurie. Ze heeft het helemaal te pakken, het babyvirus. Het ruikt hier naar verf van alle meubeltjes die ze heeft opgeknapt. Je gelooft het niet, jongen, maar wij hebben zelfs een babykamer nu.’

‘Ja, opa, wen er maar aan.’

‘Misschien had ik toch mee moeten gaan.’

‘Weet je waar ze heen is? Anders bel je haar even.’

‘Die neemt haar mobiel toch niet op.’

‘Ik zie je in ieder geval deze week, kun je me de babykamer showen.’ Lucas lacht.

‘Ja, spot er maar mee.’

Wanneer een uur later de bel gaat, zit Lucien weer verdiept in zijn werk. ‘Ik kom.’

Een onrustig gevoel kruipt door zijn lichaam wanneer hij twee politieagenten voor de deur ziet staan. Lucas?

‘Meneer Patterson? Mogen we even binnenkomen?’

Aan de hand van hun gezichten probeert hij de ernst van de situatie in te schatten. Ze geven geen krimp. Deze mannen zijn duidelijk goed getraind.

‘Wat is er? Is er iets gebeurd?’

‘Uw nummer staat in de mobiel van mevrouw Marlou Jacobs. Ze heeft een ongeluk gehad en is overgebracht naar het ziekenhuis...’

‘Ze leeft nog, toch? Zeg dat ze nog leeft!’ De paniek slaat toe en Lucien voelt de onmacht door zijn lichaam gieren.

‘Ze is niet in levensgevaar.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ze is door nog onbekende oorzaak van de weg geraakt en ze heeft beklemd gezeten. De brandweer heeft eraan te pas moeten komen. Meneer Patterson, gaat het?’

‘Ja.’

‘Zijn er familieleden die wij op de hoogte moeten brengen?’

‘Nee.’

‘Meneer Patterson? Bent u in staat om te rijden? Is er iemand die u naar het ziekenhuis kan brengen?’

‘Ik weet het niet. Ik weet het gewoon even niet. Ja, ik kan rijden.’ Lucien pakt zijn autosleutels en stapt de auto in.

Een van de agenten tikt op het raam. ‘Volgt u ons maar.’

Hij ziet haar liggen. Haar ogen dichtgeplakt, in haar keel een buis en haar armen aan allerlei snoeren. Zijn hart krimpt ineen. ‘Marlou...’ Zacht wrijft hij over haar gezicht. ‘Ik ben er.’

Een warme hand op zijn schouder haalt hem even uit zijn trance. ‘U bent familie?’

‘Ja.’

‘Haar toestand is stabiel. We houden haar in slaap zodat haar lichaam kan bijkomen. Ze heeft een flinke klap gehad.’

‘Wat heeft ze?’

‘We willen uitzoeken of er blijvend letsel is, maar we kunnen nu nog niks met zekerheid zeggen. De komende uren zullen belangrijk zijn.’

‘Waar denken jullie aan dan?’ De woorden komen amper uit zijn mond.

‘We weten niet of ze haar benen nog zal kunnen gebruiken. Ze heeft bekneld gezeten en we weten niet hoeveel zenuwen er

geraakt zijn. Haar longen hebben een klap gehad, maar daar zal ze van herstellen. Daarnaast heeft ze een paar ribben gebroken. En wat grotere en kleinere kneuzingen over haar gehele lijf. We waren bang voor een interne bloeding bij haar milt, maar dat is gelukkig niet het geval. De komende dagen blijft ze hier op de ic.'

'Nee... haar benen. Wanneer kunt u hier meer over zeggen?'

'Ze zal moeten revalideren, dat staat vast. We gaan de komende dagen nog een paar extra onderzoeken doen. Ik begrijp dat dit veel voor u is. Probeert u rust te pakken en hoop te houden. Ze is niet in levensgevaar.' De dokter kijkt hem aan om te zien of de woorden zijn aangekomen.

Lucien knikt. Verslagen. 'Dank u wel, dokter. Hoort ze me?'

'Nee. Maar praten kan geen kwaad. Dat is misschien ook een manier voor u om hiermee om te gaan. Koffie en thee mag u gratis pakken in de keuken.'

'Had ze een wiegje bij zich in de auto?'

'De details ken ik niet. De politie doet momenteel onderzoek en zal u op de hoogte houden.'

Lucien pakt Marlous hand vast. 'Je doet me dit niet aan, hoor je. Ik ga voortaan met je mee naar welke rommelmarkt dan ook. Marlou...'

'Pap, heb je gegeten?' Lucas staat naast hem.

'Gisteren, een kom soep.'

'Kom, we gaan naar buiten. Een luchtje scheppen en iets te eten regelen voor je.'

'Nee, ik kan nu niet weg.'

'Jawel, op directe orders van de verpleegster op de gang. Je zit hier al dagen. Ik vraag de zuster of ze op Marlou past.'

Lucien staat op en voelt nu pas hoe moe hij is. 'Dank je wel, Lucas.'

‘Ik neem je mee naar huis. Op en neer. Je gaat douchen en je trekt schone kleren aan. Binnen een uur zijn we terug.’

Hij protesteert niet. ‘Ze wilde verdomme mij een berichtje sturen. Daardoor is ze van de weg geraakt. Iets wat ze nooit zou doen, iets waar ze zo op tegen is.’

‘Het is niet jouw schuld, pap.’

‘Nee, maar ze ligt daar wel. Ik had mee moeten gaan.’

‘Niet doen. Maak jezelf geen verwijten.’

‘Ik heb werkelijk niks geleerd van de scheiding van je moeder. Werk en nog eens werk.’

‘Ook dit helpt je niet. Jou niet en Marlou ook niet. Ze knokt. Jij moet dat ook doen.’

‘Ik weet het, jongen. Maar wat doet dit een pijn.’

‘Ze komt erbovenop, dat hebben de artsen gezegd.’

‘De vraag is hoe.’

‘Weten ze al iets?’

‘Ze gaan haar morgen langzaam bij kennis brengen. Haar benen lijken nog niet of nauwelijks te reageren op prikkels.’

‘Ik ben er voor je. En Laurie ook.’

‘Heb je Laurie verteld over het wiegje?’

‘Ja, we hebben het opgehaald bij het politiebureau. Robert is het nu aan het verven. De baby krijgt de mooiste wieg ooit.’

‘Vraag je of Robert me een foto appt?’

‘Ja. En nu uitstappen, douchen, schone kleren aan en meekomen.’

Het warme water doet hem goed. Zijn spieren ontspannen zich. De tranen laat hij nu de vrije loop. Hij balt zijn rechterhand tot een vuist, maar trekt hem terug voordat hij de muur raakt. Niet doen.

De geur van gebakken eieren met spek lokt hem de kamer weer in. Zwijgend eet ze beiden een bord leeg. Lucas heeft een kop sterke koffie voor hem neergezet. ‘Pap, het komt echt wel goed.’

‘Ja. Dat moet.’

‘Mam vraagt of ze iets voor je kan doen.’

‘Lief van haar. Maar dat hoeft niet.’

‘Ik breng je nu terug. Ik ga niet meer mee naar binnen. Zeg je tegen Marlou dat ik aan haar denk?’

‘Ja, dat doe ik. Ik laat je morgen weer wat horen.’

De volgende dag staat de arts met een aantal verpleegkundigen aan Marlous bed. ‘We gaan haar bijbrengen. De slang gaat uit haar mond en we voegen wat andere medicatie toe. U kunt erbij blijven, maar misschien is het ook goed om nu even een kopje koffie te gaan drinken. We halen u erbij als we klaar zijn.’

Lucien staat op en drukt een kus op haar wang. ‘Sterk zijn, meisje. Tot zo.’

Het wachten duurt lang. Lucien is al een paar keer naar de kamer van Marlou gelopen, maar de deur is nog steeds dicht. Hij probeert de woorden achter de deur op te vangen. Zijn telefoon gaat. Mila.

Hij drukt haar weg en stuurt een sms.

Ik bel je later.

‘Meneer Patterson? Komt u maar.’ Een van de verpleegkundigen staat in de deuropening. ‘Ze is nog niet bij, dat duurt nog even, en ze zal dan verward zijn en misschien pijn voelen. Schrikt u niet en druk op de bel, dan komt er iemand. Maar het ziet er goed uit. Haar vitale functies zijn goed en haar ademhaling werkt ook prima.’

‘Haar benen ook?’

‘Dat weten we pas wanneer ze weer bij haar volle bewustzijn is.’

‘Marlou,’ zegt hij zodra hij weer naast haar bed staat, ‘ik ben bij je.’

Haar ogen gaan af en toe een beetje open. Een schrapend geluid komt uit haar keel. Hij knijpt in haar hand en voelt dat ze terug knijpt. De tranen stromen weer over zijn wangen. ‘Marlou, ik was zo bang. Maar je bent sterk. Toch? Je bent zo ontzettend sterk.’

Hij drukt op de bel en een van de verpleegsters komt binnengelopen en kijkt hem vragend aan. ‘Ze kneep in mijn hand.’

‘Dat is een goed teken. Haar ogen probeert ze ook open te doen. Ze ontwaakt uit een diepe slaap, dus ze zal echt nog wel een beetje groggy zijn. U belt maar weer als er iets verandert.’

‘Marlou, hoor je me?’

Hij ziet dat ze knikt.

‘Je bent in het ziekenhuis,’ zegt hij. ‘Je hebt een ongeluk gehad, maar het komt goed. Hoor je me, schatje?’

‘Ja.’

Lucien staat op en kust haar op haar mond. ‘Ik ben bij je.’

Ze opent nu haar ogen en probeert te focussen. ‘Rustig aan, schat. Stap voor stap.’

Hij gaat half op haar bed liggen en houdt haar vast. ‘Ik hou van je.’ Hij voelt dat haar hand zacht over zijn arm wrijft.

Een week later belt Laurie. ‘Pap, hoe gaat het nu?’

‘Het gaat waarschijnlijk een hele poos duren voor ze weer op de been is.’

‘Maar ze gaat dus wel weer lopen?’

‘Ja, dat is waar de artsen op gokken.’

‘En jij, pap? Hoe voel jij je?’

‘Ik begin nu pas te beseffen hoezeer ik geleefd heb tussen hoop en vrees. Ik probeer mijn werk weer op te pakken, maar dat valt niet mee.’

‘En hoe is Marlou eronder? Strijdvaardig zeker?’

‘Ja en nee. Het gaat haar allemaal niet snel genoeg.’

‘Typisch Marlou dus.’

‘Ja, maar het doet me pijn dat ze zo veel van zichzelf vraagt.’

‘Haar wedstrijd nu, pap. Sta haar bij, meer kun je niet doen.’

‘Ja, schatje. Doe jij ook rustig aan? Je draagt iets heel bijzonders bij je.’

‘Dat weet ik, en ik ben er heel erg zuinig op. Ik hou van je. Sterkte! We komen snel weer op bezoek. Geef je Marlou een knuffel?’

Lucien loopt de ziekenhuisgang op en gaat naar de kamer van Marlou. Ze ligt met tranen in haar ogen op bed. Hij gaat naast haar zitten en pakt haar hand, maar die trekt ze meteen weer terug. ‘Lucien, laat me.’

‘Laat me?’

‘Ja, verspil je tijd niet hier.’

‘Wat is dit nu?’

‘Dit? Dit zijn twee lamme benen.’

‘Ik snap dat je boos bent.’

Ze barst in tranen uit. ‘Ja, ik ben boos. Op mezelf. Op de wereld. Op dit klotelijf!’

‘En op mij?’

‘Nee. Maar je verdoet je tijd. Echt.’

‘Misschien moet je even gaan slapen.’

‘Ik moet helemaal niks. Want ik kan niks.’

‘Dit zijn angst en wanhoop die nu spreken, Marlou. En dat mag. Maar duw me niet weg. Want dat sta ik niet toe. Ik blijf bij je.’

‘O ja, de rest van je leven? Met een vrouw in een rolstoel? Man, ik ben een blok aan je been.’

Hij loopt naar haar toe en geeft een kus op haar voorhoofd. Dan haar wangen. Ze protesteert. Dan haar lippen. Hij gaat met zijn mond over haar arm, naar haar hand, en kust haar vingers. ‘Ik blijf.’

Marlou snikt heviger. ‘Het spijt me zo, Lucien. Het spijt me zo.’

Hij houdt haar nu wiegend in haar armen. ‘Het komt goed, meisje. Echt.’

Die avond gaat Lucien naar de kroeg en drinkt een paar potten bier. Door de regen loopt hij naar huis. Hij is moe. Echt doodmoe. Wanneer hij thuiskomt, ziet hij dat er een berichtje op zijn telefoon is binnengekomen.

Lieve Lucien. Het spijt me, maar ik kan dit niet samen met jou. Ik hou van je, maar ik ben geen vrouw die om hulp vraagt. Zo zit ik niet in elkaar. Mijn zelfstandigheid is mijn alles. Mijn trots. De reden waarom je op me gevallen bent. Laat me alsjeblieft los, want jouw gevecht om er voor mij te zijn, kost mij te veel energie nu. Je probeert de moed erin te houden, te geloven dat het goed komt. Maar wat als dat niet zo is? Het zou me breken teleurstelling te zien in je ogen. Begin opnieuw, Lucien. Liefs, Marlou.

Hij staart naar haar bericht. Hij drukt op de deleteknop en stapt zijn bed in. Slaap, dat is wat hij nu nodig heeft. Wat hem morgen te doen staat is duidelijk.

‘Lucien, wat doe je hier?’ Marlou kijkt hem vanuit haar rolstoel aan.

‘Ik zag je berichtje gisteren.’

‘Ja.’

‘Wat dacht je? Dat zo’n berichtje genoeg is?’

‘Maak het niet moeilijker voor me dan het al is.’

‘Het is helemaal niet moeilijk. Jij maakt het voor jezelf moeilijk.’

‘Je snapt het niet.’

Lucien loopt op haar af.

‘Nee, ik wil dat je gaat.’ Ze draait haar hoofd weg en rijdt met haar rolstoel bij hem vandaan.

‘Goed. Jij wint.’ Lucien draait zich om en loopt weg. Bij de deuropening ziet hij dat ze huilt.

Uit de gang pakt hij een doos en loopt dan terug de kamer in.

‘Hier.’ Hij zet de doos op haar schoot.

‘Wat is dit?’ Er komt een piepend geluid uit de doos.

‘Dit is Hope. Ze is gevonden langs de kant van de weg. Drie poten heeft ze. Draai jij haar de nek om of moet ik dat doen?’

Marlou heeft Hope op haar schoot genomen en het beestje kruipt weg in haar nek. Tranen lopen nu over haar wangen.

‘Voor haar heb ik op de rem getrapt, Lucien...’

‘Dat weet ik. Ze is gevonden bij jouw autowrak. Ik heb haar vanmorgen opgehaald bij de dierenarts.’

‘Het spijt me zo. Echt.’ Ze komt met haar rolstoel dichterbij. ‘Hou je Hope even voor me vast?’

Hij neemt Hope van haar over. Marlou probeert overeind te komen. Lucien houdt zijn adem in. Ze valt terug in haar stoel. Weer bijt ze zich vast en spant haar spieren.

‘Marlou, je moet dit niet voor mij doen.’

‘Nee, ik doe dit voor mezelf. Wie laat straks anders die hond uit?’

Lucien kijkt haar aan. ‘Wij samen.’

‘Dat klinkt als een goed plan.’ Ze houdt zich vast aan haar rolstoel en blijft voor een paar seconden rechtop staan.

Hij kust haar. ‘Ik heb nog iets voor je. Het wiegje is af.’ Hij laat Marlou een foto zien. ‘Dus, oma...’

‘Man, wat hou ik van jou!’

Op hoop

‘Mag ik haar nog even vasthouden?’ Marlou heeft haar handen uitgestoken naar de kleine Amy.

‘Graag zelfs.’ Laurie gooit een slabber over Marlous schouder. ‘Kwijlende baby in aantocht.’

Robert aait zijn dochter over haar bol. ‘Vannacht was echt een drama. Tandjes...’

Lucien lacht. ‘Ja, door die fase moet iedereen vroeg of laat heen.’

‘Ik ga kijken of mama me nog ergens voor nodig heeft.’ Laurie loopt weg.

Lucien ziet dat Robert haar bewonderend nakijkt. Marlou houdt de kleine Amy hoog boven haar hoofd en de kleine meid kirt van plezier.

‘Mooi om te zien dat het zo goed met Marlou gaat,’ zegt Lucas, die naast zijn vader is komen staan.

‘Ja, nog even en ik hou haar niet meer bij met lopen. Ze heeft haar stok nog maar amper nodig.’

‘Het gaat echt goed tussen jullie, hè?’

‘Ja, dat kun je wel stellen, jongen. Nooit te oud om opnieuw te beginnen.’

‘Met vallen en opstaan.’

Hope blaft. Lucien tilt het beestje van de grond. ‘Met vallen en opstaan, inderdaad.’

‘Ik rij nu naar het vliegveld,’ zegt Lucas. ‘Mama heeft me de opdracht gegeven om een of andere Hannah op te halen. Ik zie jullie straks.’ In het voorbijgaan aait hij Hope over haar bol.

‘Mam, heb je hulp nodig?’ Laurie is naar haar moeders slaapkamer gelopen en ziet dat Mila op de rand van het bed zit.

‘Nee, alles onder controle.’

‘Wat zit je hier dan te doen?’

Laurie gaat naast haar zitten en slaat een arm om Mila heen.

‘Gewoon simpelweg gelukkig te wezen.’

‘Zo, dames, stoor ik?’ Sebastiaan is de slaapkamer binnen komen lopen.

‘Jij nooit, maar ik ga weer,’ zegt Laurie. ‘Eens kijken of ik Marlou nog losgeweekt kan krijgen van Amy.’

‘Dan wens ik je veel succes.’ Sebastiaan lacht.

‘Zo, mijn bijna-man, wat kom je hier doen?’ Mila trekt hem aan zijn broeksriem naar zich toe.

‘Ik wilde even bij je zijn.’

‘Even? Vanaf morgen verruil je even voor eeuwig. Gaat dat lukken?’

‘Eeuwig is zelfs nog te kort.’

‘Slijmbal.’

‘Ik weet wat ik al die jaren heb gemist. Het zal hard werken zijn, Mila, voor ons beiden. Maar ik wil er alles aan doen om dit gevoel vast te houden.’

‘Ik ook.’

Sebastiaan pakt haar vast en kust haar zacht. ‘Vandaag doe ik het rustig aan met je. Morgen is het pas officieel.’

‘Laat jij je daardoor beïnvloeden?’ Ze lacht hem toe.

‘Nee, maar je gasten wachten. Onze gasten. Volgens mij is Lucas al op weg om Hannah te halen.’

‘Nou, laat ik dan maar eens beneden de glazen gaan bijvullen.’ Ze geeft hem nog een kus en samen lopen ze naar beneden.

Hannah trekt haar koffer van de bagageband en kijkt om zich heen. Ze voelt zich niet helemaal lekker. Het tijdsverschil en slaapgebrek spelen haar parten. Ze heeft een week verlof gekregen van haar werk bij Artsen zonder Grenzen en is speciaal voor de bruiloft naar Frankrijk gevlogen. Ze passeert de douane en bij de aankomsthal ziet ze haar naam op een bordje prijken. Met een glimlach loopt ze naar Lucas toe.

‘Jij moet Lucas zijn. Ik heb dit moment altijd al willen meemaken, opgewacht worden op een vliegveld met zo’n bordje.’ Ze steekt haar hand uit.

‘En jij bent dus Hannah. Ja, opgewacht worden met een bordje lijkt me ook leuk.’

Ze kijkt hem aan. Hij is knap.

‘Geef je koffer maar aan mij.’

‘Dank je.’

‘Mijn moeder heeft verteld over je werk. Knap, hoor. Ik zou het niet kunnen.’

‘Ik af en toe ook niet. Ik ben blij dat ik even een paar dagen mag ontsnappen.’

‘Ik zou zeggen: geniet ervan.’

‘Het is wel raar, hoor. Ik ga naar een bruiloft waar ik alleen je moeder ken. En haar ken ik eigenlijk ook niet echt.’

‘Je kent mij nu.’

‘En dat is genoeg?’

‘Meer dan genoeg. Zeg, zullen we eerst even een kop koffie drinken samen?’

‘Ja hoor. Al snak ik naar een warme douche, want ik ben niet al te fris meer.’

‘Je ziet er prachtig uit.’

‘O.’ Ze voelt haar wangen kleuren.

‘En als die koffie bevalt, was dit dan onze eerste date?’

‘Ben je zo’n type dat een meisje op de eerste date meeneemt naar de bruiloft van zijn moeder?’

‘Nee, nog nooit gedaan.’ Hij lacht en geeft haar een knipoog.

‘Mag ik dat bordje met mijn naam erop van je hebben?’

‘Ja hoor. Waarom?’

‘Aandenken aan mijn eerste date.’

‘Hannah, wat leuk dat je er bent.’ Mila geeft haar een knuffel.

‘Had je vertraging, jullie zijn zo laat?’

‘Ja, zoiets.’ Hannah kijkt met een schuin oog naar Lucas en dan valt haar de ruimte op waarin ze staat. ‘Wat woon je mooi!’ Ze bukt zich om Hope te aaien. ‘Dat doet ze knap op drie pootjes. Wat is er met haar gebeurd?’

‘Lang verhaal,’ reageert Lucien. ‘Ik ben Lucien en dit is Marlou. Hope hoort bij ons.’

‘Prachtig beestje. Fijn dat ze bij jullie een kans heeft gekregen.’

Marlou lacht. ‘En niet alleen Hope heeft een kans gekregen.’ Ze steekt haar arm door die van Lucien. ‘Ik vertel je mijn verhaal nog wel een dezer dagen.’

Hannah draait zich om als ze een huilende baby hoort. Laurie en Robert komen binnengelopen. ‘Ik weet het niet meer. Amy houdt niet meer op. Luijer is schoon, ze heeft gegeten...’ Laurie stopt met praten als ze Hannah ziet staan. ‘Sorry, ik wist niet dat je er al was. Hoi, ik ben Laurie en dit is Robert. En dit monstertje hier is Amy.’

‘Mag ik?’ vraagt Hannah.

‘Ze is arts, Laurie. Geen betere handen om aan toe te vertrouwen, lijkt me.’ Lucas ziet dat Hannah even verlegen wegkijkt.

‘Ik wilde haar gewoon graag knuffelen. Ze is prachtig. Maar als je wilt, kijk ik ook even naar haar.’ Hannah neemt Amy over, loopt met haar naar de bank en daar legt ze de kleine meid voorzichtig neer. ‘Dag Amy. Mag ik eens even naar je kijken?’

Amy kijkt haar nieuwsgierig aan. Het huilen is gestopt.

Robert lacht. ‘Vreemde ogen dwingen, zeggen ze toch?’

‘Ik was ook meteen stil toen ik haar zag.’ Lucas lacht.

Hannah concentreert zich op het kleine meisje voor zich. Dan masseert ze zacht haar buikje. ‘Daar zit het, hè?’

‘Wat dan?’ Laurie is op haar knieën naast Hannah gaan zitten. Een lichte paniek is hoorbaar in haar stem.

‘Krampjes. Gewoon heerlijke ordinaire darmkrampjes. Kijk, als je nu haar buikje masseert, tegen de klok in met een draaiende beweging, zul je merken dat ze zich gaat ontspannen.’

‘Kunnen we jou niet mee naar huis nemen? Dat bespaart ons heel veel ritjes naar de huisartsenpost.’ Robert kijkt zijn vrouw spottend aan.

‘Beter te vaak dan een keer te weinig.’ Hannah heeft Amy opgepakt en wiegt haar zachtjes heen en weer.

‘Vertel ons eens iets over je werk daar, Hannah,’ zegt Lucien. ‘Waarschijnlijk geen onschuldige darmkrampjes daar waar je tegenaan loopt?’

‘Nee. Helaas niet.’ Ze slaat haar ogen neer en merkt opeens hoe moe ze is.

‘Pap, volgens mij is Hannah nu toe aan een douche. De verhalen komen later.’ Lucas is naast Hannah komen staan. ‘Kom, ik breng je naar je verblijf voor deze dagen. Heb je even rust.’

Laurie stoot Mila aan. ‘Had jij dit zo gepland?’

Mila lacht. ‘Nee, maar het heeft wel gewerkt. Althans, ik heb Lucas lang niet meer zo galant gezien.’

‘Dat heeft hij van mij.’ Lucien grijnst.

De avond valt en Sebastiaan schenkt de glazen nog eens vol. Lucien en Marlou zijn na het eten naar hun hotel vertrokken. Hannah wiegt Amy weer in haar armen en zingt haar zoete woordjes toe.

‘Staat je goed,’ zegt Mila, die naast haar is komen staan.

‘Ja. Het voelt ook goed.’

‘Wil jij proberen haar in bed te leggen? Ze is nu zo rustig.’ Laurie kijkt Hannah smekend aan.

‘Ik ga mijn best doen, maar ik beloof niks.’ Hannah loopt naar boven en legt het kleine meisje in haar wiegje. ‘Jij komt er wel, Amy.’ Ze drukt zacht nog een kus op het babyhoofdje en sluipt op haar tenen de kamer uit.

‘Ze slaapt.’

‘Ga zitten, Hannah. Nog even en ze denken dat je hier de nanny bent.’ Lucas klopt naast zich op de bank.

‘Ja, baas.’ Ze grinnikt.

Sebastiaan reikt haar een schaal met hapjes aan. ‘Tast toe, dame. En vertel, want we zijn benieuwd naar je verhalen.’

Hannah wrijft over haar armen. ‘Dit is de eerste keer dat ik erover praat, buiten met de mensen op mijn werk. Ik weet niet of ik het droog kan houden, hoor. Alles wat je tijdens die tv-acties ziet is gewoon waar. De wanhoop, de ellende en de pijn.’

‘Waarom doe je wat je doet?’ Robert kijkt haar nieuwsgierig aan.

‘De dankbaarheid in hun ogen...’

‘Is die groter dan de pijn?’ Mila kruipt tegen Sebastiaan aan.

‘Het maakt veel goed, maar niet alles. Mijn moeilijkste moment daar was een week geleden.’ Ze sluit even haar ogen. ‘Het

was alsof ik mezelf zag zitten naast het bed van mijn vader. Een meisje van mijn leeftijd toen. Ze hield zijn hand vast toen hij ging. Geen traan heeft ze gelaten, uitgedroogd als ze was. Ze zal erbovenop komen, dat wel. En dan kan ze voor haar kleinere broertjes en zusjes zorgen. Dag in, dag uit.' Hannah wrijft een paar tranen uit haar gezicht.

Laurie is naast haar komen zitten en slaat een arm om haar heen. 'Ik bewonder je. En je vader zou trots op je zijn.'

'Daar hoop ik op.'

'Misschien moeten we daarop proosten. Op hoop.' Sebastiaan heft zijn glas.

'En op toeval. Want daardoor zit ik nu hier en heb ik een paar geweldige mensen leren kennen.' Hannah kijkt iedereen even aan. De blik van Lucas laat haar warm worden vanbinnen.

'Het is een heldere avond. De sterren stralen niet voor niks zo hard nu.' Mila kijkt naar boven.

Sebastiaan houdt haar stevig vast. 'Ze stralen ook voor jou, Mila.'

De muziek speelt en Mila ziet Sebastiaan staan bij het altaar. Ze ziet dat hij zenuwachtig is.

Lucas knijpt in haar arm. 'Lopen, mam.'

Mila's ogen zoeken die van Lucien en vragen zijn toestemming. Een klein knikje volgt. Haar hart bonst in haar keel. Het gekir van Amy door de muziek heen haalt de spanning uit de lucht.

De ambtenaar neemt iedereen mee in een verhaal over liefde en hoe Sebastiaan en Mila elkaar gevonden hebben. 'De zoektocht was voor beiden lang. En voor iedereen hier is het goed gekomen.'

Het is Sebastiaan die het woord neemt na het uitwisselen van het jawoord. Hij wrijft een traan van Mila's wang. 'Ik neem

jou, Mila, tot mijn vrouw. Dat zinnetje – ergens klopt het niet. Het is geven en nemen. Elke dag opnieuw. Ik geef jou mijn hart, dat klinkt veel beter. Samen een nieuw leven beginnen. Ook dat klinkt niet helemaal goed. We gaan verder. Je kinderen en de kleine Amy. Ik ben erbij gekomen en het voelt goed. En zelfs Lucien en ik slaan elkaar de koppen niet in. Wat wil een mens nog meer?’

Mila ziet dat Lucien lacht. Hij geeft Marlou een kus en fluis-tert iets in haar oor.

Sebastiaan pakt haar handen vast. ‘Je stond op mijn bucket-list. Bovenaan zelfs. En nee, ik streep je nu niet door. Jij blijft bovanaan staan. Ik neem je mee op reis, niet naar een ver land, maar op de reis van ons leven. Vol emoties, pieken en dalen. Met jou durf ik alles aan. Ik hou van je.’

Laurie zoekt een zakdoek en ook Hannah houdt het niet droog. Ze ziet dat Lucas zijn aandacht op Amy gericht heeft en zo zijn afleiding heeft gezocht. Marlou kriebelt Lucien in zijn nek.

Mila is stilgevallen; ze schraapt haar keel. ‘Dank je wel, Sebastiaan. Ik reis met je mee, met al mijn bagage. Door jou en met jou ben ik sterk genoeg om die te dragen. Los te laten. Ik hou ook van jou.’ Ze veegt weer een paar tranen weg.

Sebastiaan pakt haar vast om haar middel en kust haar. In-nig en verliefd.

Dan kijkt Mila naar de mensen voor haar. ‘Ik hou ook van jullie.’

‘En dan nu champagne!’ Lucas is opgestaan en klapt in zijn handen.

De muziek speelt en Mila loopt hand in hand met Sebastiaan de tuin in. Hannah zoekt een plekje achter in de tuin. Ze voelt zich welkom hier bij Mila. En toch...

Ze checkt haar telefoon en glimlacht als ze een berichtje van

Bas ziet. Hij is haar trouw blijven schrijven tijdens haar werk in het buitenland. Ze opent de mail en begint te lezen.

‘Wat trek jij een bedenkelijk gezicht?’ Lucas is naast haar komen staan.

‘Ik lees een mailtje van een vriend. Hij vraagt of hij me nog ziet deze week.’

‘En?’

‘Hij vraagt me ook of er een kus in zal zitten.’

Lucas fronst zijn wenkbrauwen. ‘En wat is daarop jouw antwoord?’

‘Dat ik liever een kus heb van jou, Lucas.’